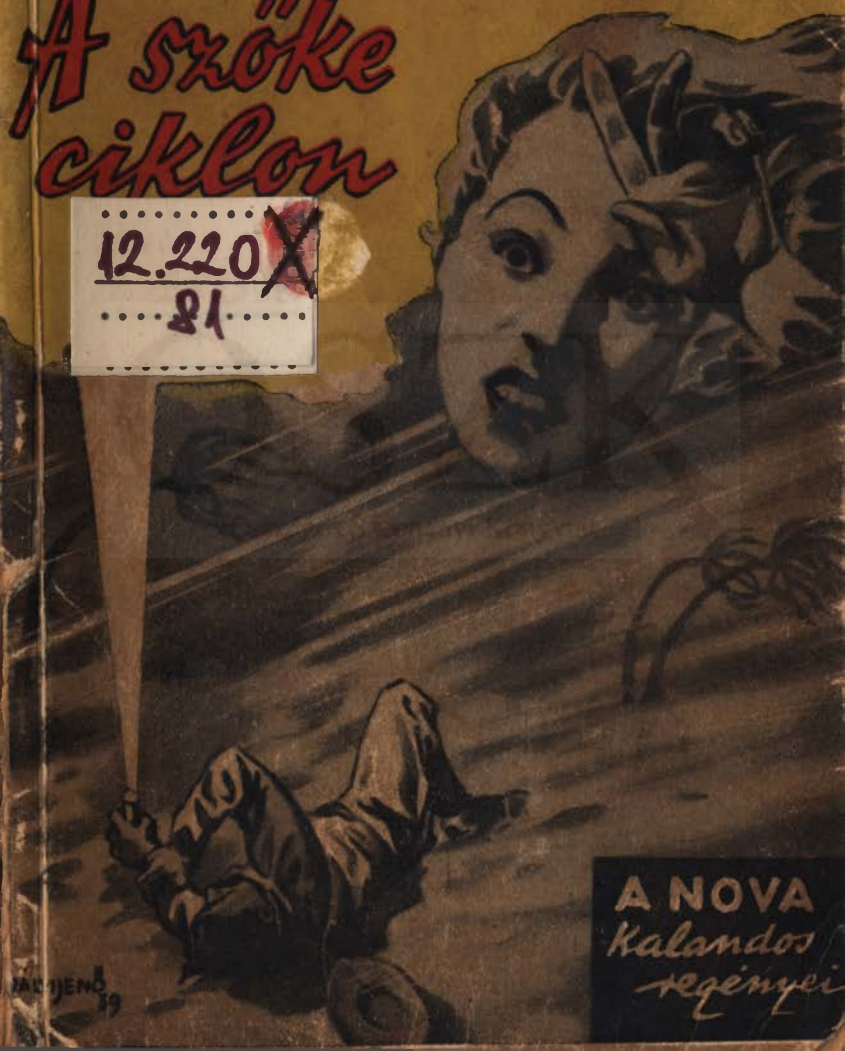

P. HOWARD

A szöke ciklon

12.220 X

81

A NOVA
Kalandos
regényei

KALANDOS
39

HOWARD: A SZÖKEFŐI KÖNYV

P. HOWARD

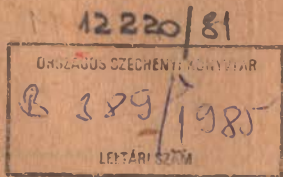
A SZŐKE CIKLON

NOVA IRODALMI INTÉZET

Copyright by Nova 1939.

Minden jog, így különösen fordítás, színpadra alkalmazás,
filmesítés stb. felett a NOVA IRODALMI INTÉZET
rendelkezik.

Radó István, Budapest, VI., Hajós ucca 25.

E L Ő S Z Ó.

Az író töredelmesen de röviden beismeri, hogy regényének előzményei vannak.

A regény úgynevezett előzményein, olvasó és író egyaránt szeret hamar túlesni. Az ilyesmi részint unalmas, részint sablónos, különösen ma, mikor a regényírás bizonyos fajtáit már nem is iparszerűen, hanem a konyhaművészet szabályai szerint, kész receptek alapján főzik ki. Például: „végy két ifjú szerető szívet, törd meg, forrald fel a szenvedélyeket, hintsél a tetetejébe egy kis édes egyházi áldást és jól megfőve, vagy félig sületlenül, bármikor feltálalhatod az olvasónak.“

Azt hiszem, okosabb, ha egyszerűen beismerem, hogy regényemhez szükséges néhány előzményt közölni az olvasóval. Essünk túl ezen; menél hamarabb, annál jobb.

Mi kell tehát a regényemhez?

Vegyünk egy szegény fiatal leányt, aki balladák műfordításából él, nem valami fényesen, miután a világ nagy tökései között igen elenyésző számban szerepelnek azok, akik vagyonukat balladaműfordítással szerezték. Azután vegyünk elő egy öreg fegyencet, tisztítsuk meg a szívét gondosan minden bűntől, míg rábukkanunk valahol a belsejében az igaz emberi jóság drágakövére. A drágakő értéke legalább egymillió fontsterling. Az öreg fe-

gyenc, Jim Hogan, valamikor az említett fiatal leány apjának Mr. Westonnak iskolatársa volt. Mr. Weston olykor meglátogatta fegyenc-barátját, néha csomagot küldött neki, szóval igyekezett Jim Hogan szerencsétlen sorsán enyhíteni. Miután Mr. Weston meghalt, családja mint hagyományt vette át a vén bűnös pártfogolását, továbbra is küldték számára a csomagokat és az elhunyt Weston helyett, leánya, Evelyn látogatta meg olykor Hogant. Szükségünk van még egy könnyelmű fiatalemberre, akit Eddy Rancingnak hívnak, álmodozó és inkorrekt úr. A Miss Westonék lakásával szomszédos manzárd szobát bérli, foglalkozására nézve egy találmányon dolgozik, amelyet motorkerékpárra kell szerelni és milliókat jövedelmez. A találmánynak még csak a lényege hiányzik. Az ifjú körülbelül két félév jogtudományt hallgatott az egyetemen, gyámja és nagybátyja Mr. Arthur Rancing jóvoltából. Most már hosszabb ideje, elsejétől negyedikéig gondosan elkártyázza, Mr. Arthur Rancing gyám és nagybácsi pénzküldeményeit. Üres óráiban Miss Evelyn Westonba szerelmes, történetünk kezdetéig reménytelenül. Eddy Rancingon kívül még be kell mutatnunk Mr. Charles Gordont, aki hat éves büntetése elteltével most fogja elhagyni a fegyházat. Öt évet a háromszázhatvankét napot egész jól kibírt, de most már kezd az idegeire mászni ez a dolog a fegyházzal és úgy érzi, hogy a hátralevő három nap elviselhetetlen. Van így néha az ember. Egy turista-barátom, aki már több ízben mászott fel a Mont Blancra, múlt héten megpofozta a házmestert, mert nem járt a lift és gyalog kellett közlekednie az ötödik emeletre. Gordon, három nappal szabadulása előtt heves migrénekről és szívdobogásról panaszkodott, mire a megértő fegyházorvos kórházba utalta.

ELSŐ FEJEZET.

Egy milliomos örökre leteszi a csirizes vödört. Végrendelkezik vagyonáról, amelyet könnyű megtalálni: Itt kell lennie valahol a Földön. Az igazgató beszámol egy fegyencről, aki 190 cm. magas, régi sebhely rutitja el az orrát és feltételezhető, hogy nem aludt. Ez baj. A falnak is fülei vannak Eddy Rancing személyében. Terve a következő: Kirabolja a leányt, hogy gazdaggá tegye. Elrohan.

A milliomos, kezében a vödörrel, egy másodpercre megállt.

Ezt nyomban nagyon megbánta, miután egy erőteljes lökés figyelmeztette, hogy siessen, mert a műhelyben már várják. A műhelyben csakugyan várták lakótársai a milliomost, a vödörrel. A lakótársak ugyanis üres idejüket papírzacskó készítésel ütötték agyon és ehhez az időtöltéshez állandóan csirizre volt szükségük, amelyhez a fent inzultált milliomos útján jutottak.

E gazdag úr, társadalmi osztályához nem illő közönnyel vette tudomásul azt a tényt, hogy oldalba lökték. A milliomos ugyanis bármilyen hihetetlenül hangzik ez, a Dartmoor nevű helységben fennálló angol fegyház lakója volt. Már nyolc esztendeje élt pillanatnyilag ebben a környezetben. Azt, hogy milliomos, senkisémet tudta róla. Általában nem tudtak róla mást, csak annyit, hogy zárkózott,

hallgató, kissé nehézkes öregúr, akit elég tiszteletreméltó korban, a bűnözés terén betöltött harminc teljes szolgálati év után helyeztek jól megérdemelt nyugalomba, életfogytiglani teljes ellátással Dartmoorba.

Itt már a nyugalmazott bűnöző egyszerű, békés életét éli: cellatakarítás, séta, zacskóragasztás, néha élelmiszersomag és olykor látogató. Jimmy Hogganek csak egy látogatója volt: Miss Evelyn Weston. Mióta egykori iskolatársa meghalt, a leány látogatta meg kéthónaponként, ilyenkor néhány szót beszélt az öreg fegyencsel, aki csak barátságtalanul, komoran dörmögött rá valamit.

Miss Weston bölcsészetet tanult az egyetemen, ami nem a legkedvezőbb fényt veti egy fiatal hölgy gyakorlati érzékére. Különös, de így van: akik a legnagyobb mesterektől tanulnak bölcsen gondolkodni, azoknak általában a legritkább esetben jut az eszükbe olyasvalami, aminek hasznát vehetik. Evelyn Weston, például abból próbált megélni, hogy régi francia balladákat fordított angolra. Ha tekintetbe vesszük, hogy történetünk idején Angliában pánikszerűen csökkent a kereslet, francianyelvűből átültetett balladákban, nem csodálkozhatunk azon, hogy Miss Weston és édesanyja nagy szegénységben éltek a Kings Road egy bérházának manzárdjában. Az elhúnyt Weston nyugdíjából alig futotta megélhetésre. Szerencsére Mrs. Weston fivére, ha nem is volt vagyonos ember, arra tellett a jövedelméből, hogy időnként kisebb-nagyobb összegekkel segítségére legyen húgának. Ez a fivér, Mr. Bradford; úri szabó volt. Elég jómódú, mert iparán kívül tőzsdei spekulációkkal is foglalkozott, általában sikeresen.

Az elmondottakat csak annyiból tartom fontosnak, hogy az olvasó érzékeltetni tudja Evelyn Wes-

ton áldozatkészségét, amellyel szerény körülményei dacára sem hagyta sorsára a vén bűnös Jim Hogant és időnkint egy-egy csomag élelmiszert vitt el hozzá Dartmoorba.

2.

Miután Jim Hogan már tizenöt évet ült, ügye a legfelsőbb fórum elé került és ezen a végső fokon csak felmentő ítéleteket hoznak. Az öreg Hogan a rabkórházban várta, hogy szabadlára helyezték földi testéből és miután olyan hatóság előtt állott, ahol a legnagyobb bűn is eltörpül a legkisebb jó mellett, bizonyos lehetett benne, hogy néhány órán belül elhagyja Dartmoort.

Este nyolckor meglepő dolog történt. A beteg Hogan kijelentette, hogy végrendelkezni akar. Az orvos először a láznak tudta be az egészet. Ugyan miről végrendelkezhetne egy vén fegyenc? Teste a földé, lelke a pokolé, ruhája az államé. Miután azonban a rab kötötte magát furcsa ötletéhez és mivel egy haldokló utolsó kívánságát még fegyház-igazgatók is ritkán tagadják meg, tehát jegyzőkönyvbe vették az öregúr végső intézkedését, kívánsága szerint kizárólag a pap és az igazgató jelenlétében...

. . . Másnap a vén Hogan már a Saturnus peremén ülve vidáman lóbázta lábait és többezer fényév távlatából visszaneézve hasfájós bolygónkra, megelégedetten dörzsölte a kezét:

Körülbelül egymillió fontot hagyott Miss Evelyn Westonra.

3.

Nem szeretek senkit sem a gyöngéje után megítélni. A kíváncsiságot sem tartom bűnnek. Lehet, hogy hamar megöregszik általa az ember, legalább is, emellett szól az a körülmény, hogy igen sok hölgy aránylag fiatalon állandóan kozmetikushoz jár, de semmiesetre sem bűn. A kíváncsiságnak azonban van egy torzszülött ikertestvére, csunya fattyúhajtása: a hallgatózás. A hallgatózó embert megvetem. Valahányszor hallgatóztam, lelki konfliktusom volt utána. Higgyék el, hogy van abban valami, ami orgyilkosságra emlékeztet; midőn hallószervünkkel hátulról ledöfjük egy másik ember titkát. Eddy Rancingnak sem bocsáthatjuk meg ezt az alatiomosságot, pedig a fiatalember szerelmes volt és jól tudjuk, hogy ez a lelkiállapot milyen nagymértékben oxidálja olykor a legacélosabb férfijellemet is. Eddy Rancing hallgatózott. A manzárdszobák oly vékony fallal vannak elválasztva, hogy e művelethez elegendő volt fülét erősen a tapétára szorítani és nyomban minden szót áthallott, amit a szomszédban lakó Evelyn Weston édesanyjával beszélt. Később egyre szorosabban tapadt a falhoz és legszívesebben a másik fülét is odaszorította volna, ha a természet, a hallgatózó emberek nagy bosszúságára nem osztja be olyképpen füleinket, hogy azok két párhuzamos sík irányában nőjjenek ki arcunkból. Szerencsére így is jól hallott mindent.

Evelyn egy levelet olvasott föl. Az öreg Jim Hogan végrendelete volt ez a levél. A délutáni póstával érkezett.

„... Jim Hogan fegyenc kívánságára készséggel tanusítjuk, hogy nevezett személyes tapasztala-

tunk, de az intézeti orvos véleménye alapján is, ép elmével és betegsége dacára teljes öntudatánál, az alábbi rendelkezést mondotta tollba és sajátkezü aláírásával hitelesítette.

G. H. Galdstone lelkész és M. Crickley igazgató.“

„Egymillió font sterling értékű vagyonomat Sámuel Weston leányára, Evelyn Weston Kings Road 4. sz. alatti londoni lakosra hagyom. Az egymillió font sterling értékű vagyon, diónagyságú gyémánt, amelyet ajándékba kaptam. Ez elég valószínűtlenül és csodálatosan hangzik, de valószínűtlen és csodálatos események ideje volt, mikor hozzájutottam. A háború végén, néhány angol katonával együtt én is beálltam Kolcsak ellenforradalmi hadseregébe. Miután Szibériában véget ért a hadjárat, hihetetlen szenvedések árán sikerült vissz térnem európai Oroszországba. Egy halott osztrák fogoly írásaival feljutottam az egyik fogolyszállító vonatra és elértem Moszkvát. Moszkvában tetőfokán állt a felfordulás. Néhány hozzám hasonló emberrel vállalatot alapítottunk, amelynek fő jövedelmi forrása a rémülten menekülni akaró vagyonos emberek kifosztása volt. Az ilyen embereket kinyomoztuk és ajánlkoztunk, hogy átszöktetjük őket Lengyelországba. Erre a célra szereztünk egy katonai teherautót. Valami elhagyatott helyen azután egyszerűen elvettük mindenüket és otthagytuk őket az úton. Így akadt horogra az az öreg úr is, alacsony, őszhajú, szakállas, halkszavú ember, utolsó szökevényünk. Mesebeli összeget ígért, ha átcsempésszük Lengyelországba. Kerek ötvenezer dollárt! Ezen a napon nem is vittünk más utast. Felraktuk az öreget ládáival, csomagjaival és elvittük vagy kétszáz versztnyire, ahol egy behavazott erdőn haladt át az országút. Itt kifosztottuk. Illetve kifosztot-

tuk volna, de nem lehetett. Ruhanemű, könyv és egyéb értéktelen holmi töltötte ki utasunk poggyászát. Hiába vágtuk szét a kabátja bélését, hiába törtük darabokra a ládáját; ez az ember nem hozott magával semmit sem. Három társam ráförmedt, hogy miből akart ötvenezer dollárt fizetni? „Még annál is többet adok“, felelte az utas, „ha átvisznek a határon. A vagyonom ugyanis már nincs Oroszországban.“ Az egyik társam előrántotta a kését és nyomban ledöfi az öreget, ha nem lököm félre. Most már nincs okom rá, hogy mentegessem magam; hitvány bűnöző voltam és ha megleptek olykor munka közben, nem néztem, hová szúrok, de azt igenis állítom: az emberi érzés sohasem veszett ki teljesen belőlem. Nem hagytam lemészárolni az öreget. Veszekedés, majd verekedés lett belőle, végül engem is letaszítottak az autóról és elrobogtak. Nem mondom el részletesen, hogyan jutottunk el a lengyel határig, kisvárosokon, tanyákon keresztül, mondanivalóm szempontjából csak az a tény fontos, hogy elértük utunknak azt a kritikus szakaszát, amely a két országot néhány kilométeres sávon elválasztotta egymástól a béketárgyalások idejére és „semleges zónának“ nevezték. Kemény tél volt. Rossz felszereléssel, sérült karral és egy fáradt öreg aggastyánnal bolyongtam a hóban. „Uram, meglátja“, ismételte az öreg, abban a hitben, hogy lelket önt belém“ ha innen élve kijutunk, gazdaggá teszem magát.“ Majd, hogy meg nem vertem. „Hagyja már ezeket a meséket! Nincs magának egyebe a nadrágjánál!“ Most is magam előtt látom, ahogy rámnézett: „Téved uram. Milliókat érő ékszereim már régen Párisban vannak. A fiamnak sikerült még idejében elmenekülni. Ez az igazság. Nem kérhet annyit, hogy szerénytelen legyen.“ Egyre dühösebb lettem. „Tudja mit“, för-

medtem rá, „beszéljük talán meg itt a hófuvásban, hogy alkalmilag elhozza nekem Londonba, családi ékszerei közül a legértékesebbet. Bizonyos vagyok benne, hogy megígéri.“ Nyugodtan bólintott: „Ha élni fogunk, uram, akkor elhozom önnek Londonba a legértékesebb családi ékszerünket. Bár éppen ettől nem szívesen válok meg, mert a régi cári korona legszebb gyémántja.“ Képzeltetik, mit feleltem. Körülöttünk, sűrű oszlopokban rohant a tölcserbe kavargó hó, a szél kis híján levert a lábunkról és mindezt távoli farkasüvöltés tette felejthetetlenül ijesztővé. Közben eltévedtünk. Szörnyű vándorlás következett. Utolsó erőink megfeszítésével, rogyadozva bolyongtunk, míg ismét szekérnyom tűnt fel a hóban. Az utolsó útszakaszon cipelnem kellett az öreget, beteg karommal, miközben magamat is alig birtam tovább vonszolni. Mégsem lettem volna képes rá, hogy ott hagyjam fekve, a hideg, fehér sivatagban. Fogcsikorgatva, dühösen, de cipeltem. Végül ránktaláltak a lengyel határőrök. Utitársamat súlyos állapotban szállították be a legközelebbi kórházba és engem is annyira megviselt az út, hogy egy egész üveg pálinkát kellett kiinnom, amíg rendbejöttem. Menekülők között, tehervagónba gyömöszölve érkeztem Danzigba, ahonnan egy angol cirkáló hazavitt. Tökéletesen elfeledkeztem az öregről. Londonban ismét megtaláltam régi cimboráimat és nyomban „munkához“ láttunk. Néhány sikeres betörés után rajtavesztettünk, bezártak. Büntetett előéletű voltam, ezért két évre ítélték, pedig csak egy betörést sikerült rámbizonyítani. Az ügyvédem figyelmeztetett, hogy ha kiszabadulok gondoljam meg, mielőtt bármilyen ügybe is belekeverednék, mert ha ismét törvény elé kerülök, a maximumot fogják kiszabni rám. De mit tehet az ember túl a nagyvenen, ha addig mást sem próbált, csak rabol-

ni és lopni? Kiszabadulásom után négy nappal már betörtem a Manhattan Áruházba. Csak egy napot vártam volna még! Huszonnégy órán múlt, hogy nem mint gazdag, szabad úr, fejezem be az életemet, hanem így halok meg, életfogytiglani büntetésemet az utolsó másodpercig kitöltve. Betörés közben meglepett az éjjeli őr. Dulakodtunk. Végül leszúrtam és elmenekültem. Azt hittem, meghalt. Elhatároztam, hogy összeszedem a holmimat, és elhagyom Angliát. Bizonyos voltam benne, hogy reggel, ha felfedezik a gyilkosságot, engem is gyanuba vesznek. Arra nem gondoltam, hogy még az éjszaka folyamán a nyomomban lehetnek. Pedig így történt. Az őr nem halt meg. Súlyos sebével elvonszolta magát a riasztócsengőig. Perceken belül megérkezett a rendőrség. A sebesült felületes személyleírása is elegendő volt ahhoz, hogy a detektívek rám ismerjenek. Én azonban nem tudtam erről. Azt hittem, hogy az őr meghalt és az áruház nyitásaig bőven van időm menekülésre. A Knightsbridge 8. szám alatt laktam. Lakásom mellett a földszinten, nagy díszműárúkereskedés volt, ahol kerámiákat és szobrokat árultak főként. A cég neve Longson & North. Ezt a címet tessék jól megjegyezni . . .“

Eddy Rancing egy másodpercre sem hagyta abba a hallgatózást, de közben előrántotta ceruzáját és gyorsan odaírta füle mellé a falra a címet.

— Csodálatos történet, — mondta Evelyn.

— Folytasd, — suttogta izgatottan Mrs. Weston. Evelyn folytatta az olvasást és Eddy Rancing a hallgatózást.

„ . . . Siettem haza. Az első meglepetés a kapuban ért, ahol a késő éjszakai órában, hatalmas, gyönyörű autó állt. Benyitottam a szobába. Ott ült szemben velem az asztalnál az a bizonyos öregúr, akit áthoztam egykor a határon. De milyen válto-

záson ment át ez az ember! Szemei derűsen csillogtak, az arcán nyájasság, nyugalom és fölény váltotta fel azt a fakó szomorúságot, amellyel legutóbb rám nézett. Nagyon finoman volt öltözve, előtte az asztalon feküdt a botja és kalapja. Mosolyogva jött elélem:

— Egy kis számadásunk van még uram, ha jól emiékszem. Engedje meg, hogy végre bemutakozzam: Radzovill herceg vagyok. Már régen jelentkeztem volna, de sokáig feküdtem súlyos betegséggel, később pedig hihetetlenül nehéz volt kinyomoztatnom a tartózkodási helyét.

Már nem is tudom, mit hebegtem. Vállamra tette a kezét és vidáman, mint aki egy jó tréfára készül, folytatta:

— Elhoztam a viteldíjat, bár amit értem tett azt gyémánttal nem lehet megfizetni. Ha jól emlékszem, legértékesebb családi ékszeremet kívánta?

Kis fekete tokban egy gyémántot nyújtott át. Ilyen hatalmas, tiszta drágakövet még soha életemben nem láttam. Nem is hiszem, hogy sok hasonló kö lenne a világon. A látvány káprázatában, megfeledkezve mindenről, gyilkosságról, menekülésről, csak álltam ott a sziporkázó gyémántra meredve...

Már akkor megmondtam önnek, hogy nem szívesen válok meg ettől az ékszertől, mert a régi cári korona gyémántja. De ez természetesen nem lehet ok arra, hogy ígéretemet megszegjem. A Radzovill hercegi család mindig készséggel igazolja majd, hogy ez a gyémánt Jim Hogan jogos tulajdona, amelyhez több mint tisztességes úton jutott hozzá.

— Kö . . . köszönöm . . . — hebegtem bután.

— Nincs mit — felelte. — Szolgálatáért jelentéktelen ellenérték ez a gyémánt. Éljen boldogan uram.

Kezet szorított velem és elment. Lent bűgött a mőtor. Utána néztem az ablakon át. Éppen jókor. A herceg kocsija mögött egy másik, sokkal nagyobb autó állt meg a kapuban. Rendőrök és detektívek ugráltak le róla. Tragikomikus helyzet! Ott álltam kezemben a felbecsülhetetlen értékű gyémánttal, mint üldözött rablógyilkos. Egyetlen másodperc gondolkozási időm volt. A gyémánt akkor is az enyém, ha elfognak. De hány károsult, (akiktől raboltam, loptam) jelentkezik majd nyomban igényével, ha meghallja, hogy Jim Hogan vagyont érő gyémánt tulajdonosa? El kell rejtenem! De hová? . . . A rendőrök már a lépcsőn lehettek. Körülnéztem. Ebben a pillanatban megszólalt a csengő. A fürdőszoba ablakán át kiugrottam a világítóudvarra. Szemben bemásztam egy nyitott ablakon. Tágas helyiségbe értem. Ládák, forgács, csomagolópapír és szemét mindenfelé. A fürdőszobám ablakából lövés dördült utánam. Futottam tovább. A szomszéd szobában, az uccai ablakon át beszüremlett a hajnali világosság, úgy, hogy tájékozódni tudtam. A díszműárú üzlethez tartozó műhelyben voltam. A szoba sarkában, betapasztot, hatalmas kemence állt. Innen már nem juthattam tovább. A kirakatablakon túl, az uccán, a riadóautó állt és öt-hat figyelő rendőrtisztviselő leste körülötte, hogy felbukkanok-e valahonnan. Az asztalon félig kész szobrokat vettem észre . . . Az egyik kisebb szobor, Buddhát ábrázolta egy kis zománcozott doboz tetején. Véletlenül hozzáértem. Éreztem, hogy az anyaga még puha. A gyémántot belenyomtam a Buddha szobor lágy masszájába és gyorsan áthúztam felette a formázó fát, eltörölve a nyomot. Sorára kellett hagynom a gyémántot, bízva leleményességemben, hogy rátalálok a zománcos dobozt díszítő kerámia szoborra, ha valaha kiszabadulok.

Az is lehet, hogy addig eltörik a szobor és így másé lesz a gyémánt, de legalább reményem van arra, hogy az enyém is lehet még. Az ilyen nagy üzletben talán csak készítenek feljegyzést az eladásokról, valószínűleg lesz egy szál, amin elindulhatok, hogy megtaláljam a szobrot. Ha ötven embert kell kinyomoznom, tíz év múlva, az sem lehetetlen feladat. Nemsokára a rendőri autón robogtam a Scotland Yard felé. Az ör nem halt meg, de mégis életfogytiglani fegyházra ítétek. Évekig reméltem, hogy talán megszökhetem, talán kegyelmet kapok és akkor megkeresem a zománcozott kazettán ülő Buddha szobrot. Most már nincs mit remélnem és nem akarom a titkot magammal vinni a sírba. A gyémántot Miss Evelyn Westonra hagyom és hiszeme, hogy meg fogja találni a Buddhát, benne az ékszer, amelyről a Radzovill család tanusítja, ha szükség lenne rá, hogy becsületes úton jutottam hozzá. Régi bűnügyeim közben elévültek, úgy, hogy a gyémánt értékéből senkisémet követelhet kártérítést. Miss Evelyn tudja meg, hogy 1922. május 9-től kinek, vagy kiknek adtak el, egy vagy több kazettát, Buddha szobor dísszel, amely ezen a napon készült. A szobrocška igen furcsán ábrázolta Buddhát. Nem egyenesen ülő helyzetben, hanem hajlott derékkal és mélyen lehajtott fejjel. Tudom, hogy a Longson & North cég még ma is fennáll. Ez megkönnyíti az első lépést. Köszönöm Westonéknak, hogy jók voltak egy emberhez, aki ezt nem érdekelte meg. Az Isten áldja meg őket és legyen irgalmas hozzám.

Jim Hogan.“

Eddy Rancing eleget hallott. Fejére csapta a kalapját és rohant! Milyen szerencse! A nagybátyja éppen Londonban van! Pénzt kér tőle! Kapni

fog! Megszerzi a gyémántot Evelyn elől, azután megajándékozza vele! Gyerekjáték megelőzni a leányt! Eddy Rancing zsenijével! És ha gazdag lesz, akkor Evelyn sem fog makacskodni tovább! Hozzámegy! Két gyémántot egy csapásra!

Rohant!

M Á S O D I K F E J E Z E T.

Elsősorban Marius bácsihoz mennek. Szerencsére Mr. North nem hanyagolta el az epekövét és így az íratáros arra gondolhat, hogy öreg napjaira csinos nőkkel vikendezzen a continensen. Terveket sző régi üzleti könyvek kiárusítására. Később megverik. Mr. Bradford szerint a sors olyan mint egy részeges szabász. Ezek után mindenki elutazik és Evelyn is hajóra száll, egy pocsolyából.

1.

Pedig nem ártott volna, ha Eddy Rancing még hallgatózik kissé. A végrendelethez ugyanis a fegyházigazgató egy magánlevelet is mellékel:

„Kötelességemnek tartom közölni az örökösökkel, hogy, mialatt a végrendeletet tollba mondták, a szomszédos kórteremben egy fegyenc tartózkodott, aki később az állította, hogy aludt. Erről a kórteremről úgy tudtuk, hogy üres. Fel kell tételeznünk, hogy Charles Gordon, (aki váltóhamisítás miatt hat éves büntetését tölti), nem aludt, hanem hallgatózott és így lehetséges, hogy a végrendelet tartalmáról tudomással bir. Ezt azért közöljük sürgősen, mert nevezett a holnapi nappal kitölti büntetését Dartmoorban és ha szabadlábra kerül,

esetleg megkísérli, hogy Jim Hogan hagyatékát erőszakos és jogtalan uton megszerezze, Charles Gordon 1.93 méter magas, teljesen kopasz, hízásra hajlamos egyén, feltűnő ismertető jele: egy régebbi sérülés következtében hatalmas forradás torzítja el az orrát. Midőn fentieket szíves tudomására hozzuk, stb . . .“

Anya és leánya tanácstalanul ültek egymással szemben. Azt sem tudták, örüljenek-e egyáltalában a hagyatéknek. Egy tizenhat év előtt készített szobor belsejében van a kincs! Ki tudja, hol törött össze, milyen lomtárba került, ha egyáltalán megvan még?

— Elsősorban menjünk el Marius bácsihoz, — mondta határozottan Evelyn.

2.

Mr. Marius Bradford éppen utolsó vevője után csukta be a próbaterem ajtaját, mikor megérkezett Mrs. Weston a leányával. Bradford szerette a húgát és talán még a húgánál is jobban Evelyn. Mióta sógora meghalt, azon igyekezett, hogy pótolja őt az elhagyatottaknál. Voltaképpen ő volt a családfő. Ezért valahányszor Evelyn, vagy az édesanyja felkeresték, igen nagy fontosságot tulajdonított mindannak, amit mond. Most is körülményesen és szigorúan tette maga elé a végrendeletet, gondterhelt mozdulattal húzta elő felső zsebéből a szemüvegét és figyelmesen átolvasta az írást.

— Azt hiszem, — mondta hosszas megfontolás után, — hogy ez a Jim Hogan nagy munkakerülő lehetett. Éppen most volt egy segédem, aki nagyszerűen dolgozott, olyan felöltőfazónja volt, hogy minden tisztelem az övé, de elbocsájtottam, mert

ivott. Az ilyesmit nem birom. Éppen ma mondta Lord Peavebrook, aki állandó vevőm, hogy „nézze Mr. Bradford, a mai világban . . .“

— Márius bácsi, — szólt közbe türelmetlenül Evelyn — tanácsért jöttünk magához! Mit csináljunk? Holnap kiszabadul az a fegyenc! Legokosabb lenne, ha már most hozzáfognánk, hogy megelőzzük . . .

-- Hát nem mondtam még, hogy a Longson & North cég tulajdonosa, az öreg North régi vevőm? Szegény Longson szintén nálam dolgoztatott, de két év előtt meghalt, mert elhanyagolta az epekövét . . . Jó, jó . . . felhívom telefonon. Most bizonyára otthon van. Halló! . . . Itt Mr. Bradford. Van szerencsém, Mr. North. Hogy van megelégedve az átmeneti kabáttal? . . . Tessék? Bocsánat, ez ki van zárva, csak régi vevőimnek ajánlom ezt a prima anyagot . . . Dehogy ezért, Mr. North! Azt szeretném megkérdezni, hogy kinek adtak el véletlenül tizenhét év előtt azt a szobrot egy nagy gyémánttal? . . . De kérem, Mr. North! Soha életemben! Ezért dobtam most ki a segédemet . . . Átadom a kagylót a hugom leányának, mert rángatja . . .

Evelynnek sikerült megkaparintani a kagylót:

— Bocsánat, hogy zavarjuk, Mr. North. Egy régebben eladott szobor ügyében szeretnék felvilágosítást . . . Hogyan? Megtudhatnám az alkalmazott címét?

Evelyn feljegyzett valamit az asztalon heverő divatlap szélére. Közben elismételte:

— Austin Knickerbock . . . Longstreet 4 . . . Köszönöm.

— Na látod, -- mondta Bradford, — nem kell

azonnal megijedni. Továbbra is én akarom intézni az ügyet.

— Azt mondta Mr. North, — szólt közbe Evelyn, — hogy van egy öreg irattárosuk, aki körleveleket ír és a régi vevőket látogatja újabb megrendelésekért. Ezért az eladási naplókat a lakásán tartja. Az összes régi könyveket megtaláljuk ennél az embernél. Austin Knickerbock, Long Street 4. Azonnal menjünk el hozzá, talán otthon van. A fegyenc is ezen a nyomon kezdi majd a kutatást, ha megakarja szerezni a gyémántot.

— Nagyon helyes, — hagyta rá Bradford. — Aki soká tétovázik, az hamarabb szab el egy ruhát, mint aki bátran vág bele a szövetbe.

Mr. Bradford szerette véleményeit a szabóipar köréből vett hasonlatokkal alátámasztani. Most is mondott volna még egy maximát a gonosz ember és a készen vett zsakettek között mutatkozó összefüggésekről, de Evelyn, Mrs. Weston segítségével gyorsan fejébe nyomta a kalapját és már vitték . . .

3.

Szomorú kis háromemeletes bérház volt a Longstreet 4. számú épület. E háznak az udvarfelőli részén, egy sötét folyosó legmélyén bérelt két rosszágú odut Mr. Knickerbock. Knickerbock, mint általában az öreg irattárosok, aggregény volt és idült kedélybeteg. Régi mappák és könyvek között élt bagolyszemüvegével, lüszter kezelőjével és hanyag vásárlókat buzdított díszműárúk vásárlására, ahogy kiböngészte nevüket régebbi eladási naplóból. Szelíd korholással hívta fel

figyelmüket körleveleiben, a modern intelligens ember életnivójának ápolására, amelynek előfeltétele a lakáskultúra, művészi szobrok, csinos kerámiák és gyönyörű, kínai vázautánzatok beszerzése. Az olyan embertől, aki otthonát nem látja el dízműárukkal, ismerősei elhúzódnak és barátai nem látogatják.

Elő bizonyysága volt e tételnek maga Knickerbock úr. Lakásában nem voltak szobrocskák, polcait nem díszítették kerámiák, és egyetlen kínai váza sem álldogált sehol, viszont a régi bördíványból, amelyen hált, dús csomókban kandikált ki a töltelék és egy szemközti kocsmából hozatta a vacsoráját. Csak egy helyen sántított a hasonlat. Öt nem kerülték el a barátai. Egyáltalán nem voltak barátai. Ilyen előzmények után ne csodáljuk, ha kissé gyanakodva fogadta a későesti órákban érkező vendégeket, Mr. Bradfordot, két nő rokonával. Gyanakvása valósággal szárnyakat kapott, midőn Mr. Bradford váratlanul tíz shillinget vett elő. Az irattáros arca kissé hosszabb lett a mohóságtól és szemében váratlan fény csillant fel. De nem nyúlt a pénz után. Meghallgatta miről van szó.

— Sajnálom kérem, — mondta korrekten, — de ilyesmiért sokkal többet kell fizetni. Már más is érdeklődött! — tette hozzá ösztönös ravaszsággal és nyomban látta, hogy telibe talált.

— Odaadta talán?! — kiáltotta Evelyn.

— Nem! Megmondtam az illetőnek, hogy ötven fonton alul nem tehetem. Az érdeklődő elrohant és azt mondta, hogy hozza az ötven fontot.

— Tessék! — kiáltotta Bradford és átnyujtott egy ötven fontos csekket.

Nem merte tovább srófolni az árat. Bevezette

őket a másik szobába, amelynek szaga római katakombákra emlékeztetett. Egy menyezetig érő polc-ról kereste ki az 1922-es címkéjű kötetet. Igen megviselt állapotban volt a könyv. Címkéje lehullott róla és a földre esett. Knickerbock most már készséges lett, miután, zord magatartásától további eredményt nem várhatott és szolgálakészen az enyvesüveghez nyúlt:

— Visszaragasszam a címkét?

— Nem, nem . . . — mondták egyszerre és izgatottan rohantak el a könyvvvel. Az ajtó becsukódott mögöttük.

Knickerbock úr elsősorban leoltotta a villanyt, hogy ne fogyjon hiába, azután leült a bőrdiványra, amely keservesen felnyikordult és rágyújtott egy fekete kis szivarra. Álmodozva fújta ki a füstöt. Ó, egek! Csakhogy egyszer észrevették már a szegény irattárost is ezen a rothadt világon, ahol általában csak a köztisztviselőket környékezik meg szivesen. Mégis csak szép dolog a korrupció. Elérzékenyűlten szivarozott, ábrándos lett és boldog melankóliába révült, mint valami fiatal anya. Merengéséből váratlan csengetés zavarta fel.

— Ez ki?

Elsősorban villanyt gyújtott. Különös előérzettel ment ajtót nyitni. Egy heves ifjú nyomult be a lakásába. Szemmelláthatólag izgatott volt és nyomban rákiáltott Knickerbockra:

— Beszéltem telefonon a főnökével! Mr. North azt mondta, hogy mások is érdeklődtek . . . Voltak na már látogatói?!

Az irattáros szívét kellemes meleg járta át. Mit lehet tudni? Ellenőrizhetetlen híresztelések szerint az ördög nem alszik. Talán ez is vesztegetni jön.

— Mit óhajt uram? — kérdezte diplomatikusan.

-- Eddy Rancing vagyok. Az 1922-es év eladási naplóját akarom megvenni, — és kezében egy százfontos bankjegy tűnt fel.

— Uram, — jegyezte meg Knickerbock úr bátorlalanul és szinte sírva, — mért kell önnek pont az 1922-es? Megvan az összes kötet 1878-tól napjainkig, közöttük az 1914-es, háborús évjárat, két kötet . . .

— Ne fecseljen! Azonnal nézzen utána az 1922-esnek! Száz fontot adok, ha előkeríti.

Knickerbocknak szörnyű gyanuja támadt. Azok a nyomorultak becsapták! Visszaéltek a jóhiszeműségével! Ki tudja, mi van abban a könyvben! De nem hagyja annyiban a dolgot! Holnap a rendőrségre megy! Minden esetre most kipróbálja, mennyit ér:

— Sajnálom, fiatalember. Az előbb itt volt valaki és kétszáz fontot ígért a könyvért. Azonnal hozza a pénzt. De a többi könyvet olcsóbban is megszámitom. Ha valamennyit megveszi, nagyban árat csinállok.

— Nézze . . . — lihegte Rancing, — kétszázötven fontot adok és itt nyomban kifizetem . . .

Az irattáros megdermedt! Egy láthatatlan gombócot kellett lenyelnie, amitől pillanatokig úgy érezte, hogy megfullad. A rendőrségre megy! . . .

— Uram! — üvöltötte a fiatalember, mert azt hitte, hogy Knickerbock gondolkozik, — itt van háromszáz font és azonnal hozza! — Rancing félt, hogy összejönnek, ezért nyomban rálicitált önmagára. — Háromszázötven font!

Knickerbock úgy szédelgett a másik szobába, mint az a rémregényekben szereplő úr, aki haza-

érve az erdészlakhoz, háza és családja helyén már csak füstölgő romokat talál. Ó a gazemberek! Bezeg vitték hetven fontért! Mert nem tudta, hogy mit ad.

És most tudja?

Igen!

Most tudja, hogy háromszázötven fontot adott oda. Odaadta élete utolsó hatalmas lehetőségét! . . . Révedező pillantása a földre tévedt. Ott vigyorgott rá a címke:

<p>Az 1922. év Eladási Naplója.</p>

Megvan! Felkapta a földrehullott címkét. Leemelte gyorsan az első kezeügyébe eső naplót, azután az eladott könyvről leesett vignettát gyorsan beennyvezte és felragasztotta a másik könyvre úgy, hogy az eredeti címkét eltakarja. Így az 1926-os naplón volt az 1922-es jelzés. A piszkos, foltos címke, a régen megfekedett tinta kétségtelenné teszi az azonosságot. Lehet ugyan, hogy ebben a könyvben nincs benne az a valami, ami az 1922-es naplót olyan értékessé teszi, de ha ez a fiatalember a másik szobában csak holnap veszi észre, akkor egyszerűen letagadja, hogy pénzt kapott tőle. Megvárta, míg száraz lett az enyv, azután kilépett a könyvvel a kezében és szomorúan így szólt:

— Itt van ugyan a könyv, de sajnos, szavamat adtam annak, aki ön előtt járt nálam és egy gentleman becsülete . . .

— Gondolja meg, háromszázötven font . . . !

— A becsületem nem vásárolható meg háromszázötven fontért!

— Tehát?

— Négyszáz font. Egy gentleman becsületéért alkalmi ár.

Másodpercek alatt kezében volt a négyszáz font!

Miután a fiatalember elment, már nem volt boldog. Világosan látta, hogy visszaéltek tudatlanságával. Ez a könyv valószínűleg vagyont ér! De be fogja őket perelni!

Azután valahogy megnyugodott, de már nem feküdt le. Lehet, hogy esetleg jönnek még. Ha az ember jól meggondolja, az 1927-es vignettát némi kezűgyességgel át lehetne alakítani kettessé. Mindenesetre jó lesz leáztatni néhányról a címkét és átírni. Ügylátszik, nem árt, ha ilyesmi van a háznál . . .

. . . Később újabb rövid fekete szivarra gyújtott, remegő ujjakkal. Mégis csak szép dolog a korrupció. A pénz felével tőzsdézni fog, a másik felét kiadja uzsorára, de csak jó fedezet ellenében. Őt nem fogják meglopni. Abbahagyja ezt az egész piszok körmölést, hiszen alig hatvan éves, még nyitva áll előtte az élet. A kontinensre jár majd weekendezni és csinos, fiatal nőkkel ismerkedik meg. Reggel hatig várt. Miután újabb látogatót nem remélt, ledőlt kissé és nyomban mélyen elaludt.

Hat óra öt perckor éles csengetés riasztotta fel. Éppen azt álmodta, hogy egy hatalmas díszmű-árútröszt vezérigazgatója és néhány hanyag irattárost bocsát el. A csöngetésre felriadt és rohant ajtót nyitni.

A hajnali látogató körülbelül 1.90 méter magas volt, hízásra hajlamos, kopaszodó egyén és az orrát egy régi sérülés torzította el. Kedélyes, vidám embernek látszott, amire minden oka megvolt, hiszen azon frissiben szabadult Dartmooreból.

— Halló öreg! — kiáltotta vidáman. — Hogy lehet ilyen elhagyott vidéken éppen a legfélreesebb lakást bérelni? Hiszen itt bárki nyugodtan megölheti.

— Mit óhajt? — kérdezte kissé bizonytalan hangon, mert most először figyelmeztették erre a lehetőségre, pedig már tíz éve élt itt a folyosó mélyén.

— Hát nézze öreg, rövid leszek: az 1922-es eladási naplóra lenne szükségem. Nem sajnálnék érte egy kis pénzt.

— Attól függ, mennyit, — felelte Knickerbock és máris elképzelte, amint a 27-es számot 22-esre alakítja át a másik szobában. — Ezer fontot már kínáltak érte, de nem adtam.

— Elég rosszul tette. Tőlem legfeljebb három shillinget kap. Tudja mit? Kézpénzajánlatomat már vissza is vonom. Egy fillért sem adok. Vagy ideadja az írást, vagy egyszerűen fejbeütöm. Választhat. Fej vagy írás. — És egy hanyag mozdulattal megfogta Knickerbock nyakát. — Most jöttem Dartmoorból, ahol pontosan hat esztendő előtt foglaltam helyet. Én már szórakozottságból is öltem embert. Na mars! Gyerünk a könyvvel.

Knickerbocknak megrogytak a térdei. Most esetleg saját hazugsága miatt fog meghalni. Cérnavékony hangon nyögte:

— Nem mondtam igazat . . . a könyv már nincs itt . . . kettőnek is eladtam . . .

— Mondjon el mindent. De figyelmeztetem, ha kiáltani mer, meghal. A lépcsőházban egy egész rablóbanda vár.

Az öreg előbb reszkető kézzel szájához emelte az asztalon álló poharat és ivott. Azután elmondott mindent. Őszintén. Tudta, hogy az életével játszik. Gordon jól látta, hogy az irattáros nem hazudik.

Mikor a hamisított naplóra került a sor, a volt fegyenc alig bírta a nevelését elfojtani. Végül vésztojósó arccal rákiáltott Knickerbockra:

— Hazudtál kutya! Es most meghalsz!

Térdre rogyott rémületében és összetette a kezét:

— Esdeklem uram . . . nekem családom van... Én tartom el a nagynénémet Birkham of Sussexben . . . — kétségbeesett argumentum volt, mert ezt a nénjét nyolc éve nem látta, mióta kölcsönösen elátkozták egymást, két ezüst gyertyatartó miatt, amelyet nagybátyjuk halála után mindketten el akartak vinni a néhai lakásából. De érezte, hogy ez az érv sem elegendő, tehát elővette a pénzt:

— Fegyenc úr! Nézze . . . Hogyan kerül egy szegény irattároshoz négyszázötven font, ha mindaz nem igaz, amit elmondtam? . . .

A fegyenc hatalmas keze gyors rántással elragadta tőle a pénzt, mintha az arcába akarná vágni, de azután egy váratlan mozdulattal zsebregyűrte, majd a baljával egy szabályos knock autót mutatott be Knickerbock úrnak, amely az irattárost a jobb álkapcsán találta . . .

. . . Reggel volt, mikor Knickerbock magához tért. először az arcát tapogatta meg szomorúan, azután a zsebét még sokkal szomorúbban. Négyszázötven fontja volt! Átutazóban. Itt pihent a zsebében ez a mesebeli csodálatos összeg. Később elhűlten konstataálta, hogy a fegyenc alapossága nem ismert határt, mert azt a két fontot is magával vitte, ami Knickerbock úr, keserves keresménye volt. Saját pénze! Fizetésének töredéke. Elsejéig kellett volna élnie belőle.

Elveszíteni mesebeli négyszázötven fontot, lehet lehangoló, fájdalmas és szomorú. De két valószínű font elvesztése csapás! Tragédia! Knicker-

bock aznap nem nyitott ajtót senkinek, felmondó levelet írt a háziúrnak és elhatározta, hogy week-endjeit a jövőben sem tölti a kontinensen.

Micsoda rothadt, züllött világban élünk! Mégsem szép dolog a korrupció. Hiszen csak jöjjön hozzá még valaki vesztegetni!

De hiába várt. Senkisésem jött többé.

4.

Hogyan jutott Eddy Rancing a mesebeli sumához, amelytől az öreg Knickerbock kábulatba esett? Meggyőzte a nagybácsiját. Mr. Rancing, a szenior, vidéki ember volt, épp ezért gyanakvással viseltetett szegénysorsú fővárosi rokonaival szemben. Gyanakvása unokaöccsével szemben érte el, a tetőpontját. Miután meghallgatta ifjabb Rancing fantasztikus meséjét, a kihallgatott végrendeletéről, sokáig járt fel és alá elgondolkozva, azután felhívta Dartmooret. Mint Jim Hogan rokona jelentkezett. Közölték vele, hogy az öreg fegyenc elhunyt, sőt még azt is megtudta, hogy végrendeletet hagyott hátra, amelyet az intézmény a közjegyző útján eljuttatott az örökösnek. Ez hatott. Egymillió font értékű drágakő, végre megmozdította a gazdag, de kicsinyes rokon vállalkozási kedvét. És éppen a kicsinyes emberek viselik a legnagyobb kockázatot, ha egyszer sikerül őket gyanakvó elszigeteltségükből kizökkenteni.

— Nézd Artur bácsi, — magyarázta a junior, — ez végre nekem való dolog. Ide zseni kell. Az én agyvelőm, ha beleharap a nyomba, elhozza neked a gyémántot, mint vadászkutya a lelőtt fürjet. De ez költséges. Lehet, hogy hónapokig tart, amíg célt érek, talán vesztegetni kell, talán reprezentálni, va-

lőszínűleg utazgatni; ehhez kétezer font szükséges, mint egy fillér. Ha finanszírozol, akkor beveszlek ötvenszázalékos társnak.

— És ha kijátszol?

— Artur bátyám! Hiszen ismersz!

— Azért kérdezem.

— Idehallgas! Adóslevelet kapsz tőlem ötszáz-ezer fontról. Ha megtalálom a gyémántot, akkor élvezni is akarom a pénzt. Üzletet alapítok, házat vagy birtokot vásárolok és te mindenképpen lecsaphatsz rám az adóslevéllel. Ha megtalálom a gyémántot, akkor nem dugom el a föld alá, viszont ha valamire felhasználok az árát, akkor te érvényesíted jogaidat. De erre nem kerül sor. Éppen olyan tisztességes vagyok, mint te, szóval bízatsz a rablóbecsületemben.

Igy történt, hogy Rancingnak végre meghozta sorsa a nagy lehetőséget és kétezer fonttal a zsebében ment el az irattároshoz, ahonnan boldogan hozta magával a könyvet, nem is sejtve, hogy az tulajdonképpen az 1926-os napló. Csak a vignettája eredeti. A hozzávaló 1922-es könyv. Evelynnél van. Véletlenül az 1926-os évben is készítettek egy dobozra alkalmazott „Almodó Buddhát.” Ez volt ugyanis a nagyértékű szobor neve, amit egy Thompson nevű iparművész szállított a cégnek. Áránylag keveset. Évente legfeljebb két-három darab került eladásra az „Almodó Buddha” modelljéből. Ha eladtak egyet, Thompson ujat készített. És Rancing szerencsétlenségére, a számára hamisított könyv szerint is eladtak májusban egy példányt a dobozon ülő „Almodó Buddhá”-ból. A könyv adatai szerint május 27-én az „Arató Pár” nevű szoborral együtt, elküldték Mügli am See-be Wollishoff műszaki tanácsos kastélyába.

Eddy Rancing, tehát, hogy mindenkit megelőzőn, repülőgépen igyekezett Zürichbe, hogy onnan a legrövidebb úton érkezzen a festői Mügli am Seebe.

5.

Ezalatt Evelyn az eredeti 1922-es naplóból megtudta, hogy a kis zománcos dobozt az „Almodó Buddha“ nevű kerámia dísszel május 20.-án Harry Brandes sorhajóhadnagynak szállították, megrendelésre a Westminster Road 4. alatti lakására. Késő éjszakára járt már, de Evelyn ki akarta használni néhányórás előnyét, amíg a fegyenc, aki esetleg mindent tud, szintén akcióba lép.

Éjfél volt, mire anya és leánya az irnok lakásáról, a Westminster Roadra értek taxival. Bradford már hazament. Evelyn csöngetésére egy hálóruhás ősz férfi jelent meg a kapuban, térdig tekintélyes aranyozott felöltőben, bokáig egyszerű fehérben, csattogó papuccsal.

— Kihez tetszik jönni?

— Brandes hadnagy úrhoz.

A portás úgy bámult rá, mintha a ház lakói között Columbus Kristóf után érdeklődne.

— Hogy tetszik ezt gondolni? . . .

— Miért? . . . — kérdezte aggódva Evelyn. — A hadnagy úr már elköltözött?

— Tán az élők sorából is. Kisasszony nem olvas újságot soha? Egy éve sincs, hogy naponta írtak róla.

A lány egy shillinget adott a térdig tekintélyes, ősz portásnak.

— Azt hiszem, elkerülte a figyelmemet. Kérem, mondja el néhány szóban, mi történt Brandes sorhajóhadnaggyal.

— Hát a tiszta igazat tulajdonképpen senki sem tudja. Állítólag igen fontos katonai okiratokat lopott. Pedig milyen rendes lakónak látszott. Hogy tisztelte mindenki. Én, aki portás létemre hivatásos emberismerő vagyok és nyomban látnom kell a belépő idegenről, hogy a harmadik emeleti művésznőt akarja-e meglátogatni, vagy csak jólöltözött besurranó tolvaj, mondom, én személyesen, aki mint egy hatalmas bérház portása, egyetemi tanár vagyok a külső megjelenés alapján elemző tudományban, még én is tévedtem a hadnagy úrban.

A leány örömmel gondolt arra, hogy nem Bradford bácsi beszél a portással, mert akkor eszmecseré közben rájuk virradna.

— Szóval Mr. Brandes, valami bűnügybe keveredett?

— De mennyire. Kérem, én, mint portás . . .

— Ezt már tudom: szintén tévedett benne.

— Úgy van. Egy portással is előfordul. A lónak négy lába van és mégis téved. Hát még egy portás, mindössze két lábbal. A nagybátyám, aki szintén portás volt . . .

Evelyn sóhajtott.

— Ügylátom önöknél ez a mesterség családi hagyomány.

— Nem mondhatnám. A nagyapám például Earl of Derbynél főlovászmester volt, nem is szólva a nőrokonaimról, akik már a nemük miatt sem léphettek erre a szép pályára, miután a feminista mozgalom csak újabban követeli, hogy a portási pályát is nyissák meg a nők számára. De azt hi-

szem, ez még a távol jövő zenéje. Ide kérem férfiak kellenek. Okos, tehetséges férfiak.

— Igen, igen . . . Most szeretnék Brandes hadnagy úrról megtudni valamit.

— Látszólag a legderekabb ember volt, de egy szép napon katonai okiratokat lopott, azóta eltűnt.

— Feltételezem, hogy hirtelen kellett szöknie és így a holmiját hátrahagyta?

— Ez így is volt. Bútorai és egyéb dolgai még sokáig itt kallódtak a lakásában, míg végül az édesanyja Mrs. Brandes elvitette.

— Nem tudja véletlenül, hol beszélhetnék azonnal Mrs. Brandessel?

— Korunkban majdnem kizárt. Amíg a rakéta-közlekedés problémája nincs megoldva, nem beszélhet a Miss azonnal, Mrs. Brandessel, miután pillanatnyilag Párisban tartózkodik.

— Szóval, — sóhajtott Evelyn, — Párisba költözött?

— Úgy van, — felelte a portás, majd az egyik kapuszárny mögül széket húzott elő, leült és rágyujtott. — A repülőgép feltalálása óta Páris elég gyorsan megközelíthető. Én emlékszem olyan időkre, amikor ez még komoly utazásnak számított.

— Megtudhatom öntől Mrs. Brandes párisi címét?

A portás becsoszogott a házba. Mikor visszatért, drótsíptető volt a szemén és egy kockástáblájú noteszben böngészett.

— Megvan! . . . Erre a címre adtuk fel a bútor. Tetszik írni? . . . Az ilyesmit jó felírni, márcsak azért is, hogy az ember ne mérgeledjék, ha elfelejtette. Tehát: Páris . . . Megvan? . . . Rue Mazarin 7 . . .

- Köszönöm. Viszontlátásra, nagyon sietek.
- Én még kissé itt maradok és dohanyzom.
- Kellemes üldögélést.

6.

... Éjszaka nem húnyták le a szemüket. Nagy probléma Westoneknál: Parisba utazni! Utiköltseg, szálloda, vendéglő . . . „Istenem, miből?“ — sóhajtott a özvegy. Valamikor jelentéktelen összegnek számított volna egy ilyen kirándulás költsége.

Valamikor! Amíg szegény, megboldogult Mr. Weston nem ugrott be abba a szerencsétlen telek-spekulációba, meg autójuk is volt.

— Bizony, megint csak Márius segíthet rajtunk, — sóhajtotta Mrs. Weston.

— Én azt hiszem, hogy a bácsira számíthatunk.

És nem csalódtak. Másnap délelőtt Evelyn ott állt a szép tiszta próbateremben, ahol frissen vasalt ruhák, kellemes szaga adta meg a délelőtti munka hangulatát. Mr. Bradford épp egy próbabábura fércelt kabát előtt állt és műértő arccal nézegette.

— El fogsz utazni a kontinensre, — mondta és szájában néhány gombostűvel, kissé oldalthajtva a fejét, mellényzsebéből lapos, kerek krétát vett elő, hogy megjelölje a gombok helyét. — Előteremtjük majd a pénzt. Végére kell járnunk ennek a dolognak, akár lesz belőle valami, akár nem. A sors, olyan, mint egy részeges szabász: mikor belevág a szövetbe, még nem lehet tudni: felöltő lesz-e belőle, vagy nadrág. Kétszáz font készpénzem van fiam, ezt odaadom neked az útra. Én azt hiszem, hogy az Isten ujja volt ennek a fegyencnek végrendelete, bár az ilyen emberek szerintem megbízhatatlanok. De

én sem tudnék többé nyugodtan aludni, ha nem néznél utána a gyémántnak. És egy szabónál fontos a nyugodt álom, mert a szellemi munka ezt megkívánja.

Evelyn azonban nem figyelt a nagybátyjára.

Véletlenül lenézett az ablakon és a szemközti járdán megpillantott egy magas, kopasz embert, eltorzult orral . . .

7.

Lord Bannistert, a kitűnő tudóst, igen kellemtelen meglepetés fogadta este a kikötőben, mikor gyönyörű, hatalmas Alfa-Romeojával stoppolt és kiszállt. A Calais felé induló hajó körül ujságírók és fényképészek szállták meg a terepet. A lord, mint általában a tudósok, szerény és félénk ember volt. Gyűlölte a publicitást, amely bizonyos teljesítmények után még egy természetbúvárt sem kímél meg. Lord Bannister, bár negyven éves sem volt, igen szép pályát futott be és az álomkor gyógyítása körül szerzett érdemeiért, állítólag Nobel díjat fog kapni. Legutóbb az angol király személyesen tűzte frakkjára a legnagyobb kitüntetések egyikét és kutatásainak népszerűsége, már eljutott a legkülönb elismeréshez: amikor a tömeg divatot csinál valamelyik tudományos elméletből, amelynek alapjábavéve egy szavát sem érti. Lord Bannister álomkór-elmélete (a predesztinált fajokról), a szellemi sznobizmus diadalmas zászlajával bevonult a kávéházba, zsúrra és feltűnnivágyó banktisztviselők szókincsébe, a pszichóanalitika és a relativitás mellé, ahonnan már csak egy lépés választja el a boldogtalan teóriát valamelyik napilap vasárnapi mellékletétől.

Párisba készült a Sorbonne meghívására, előlaszt tartani. Onnan félévre Marokkóba utazik,

ahol kísérleti telepe van, trópusi betegségek tanulmányozására és gyönyörű, kastélynak is beillő világa. Az év nagy részét itt szokta tölteni. Már vágyott a trópusi magány után.

Zárkózott, komoly ember volt, amellettszerény és félénk is.

Mellékesen néhány családi tragédia lapult meg valahol az élete mélyén. Azt tartották róla, hogy szerencsétlen ember. Testvérei fiatalon elhaltak és jelenlegi utazása, a rossz házasságok hepi-endjével állt összefüggésben: aznap mondták ki a bontó ítéletet, válóperében. Örült, hogy sikerült titokban tartani ezt a kínos ügyet. Állandó rettegésben élt, hogy valamelyik újságíró, mert ezek valóságos farkában követték, mégis csak rájön, hogy válik a feleségétől.

Érthető tehát, hogy Lord Bannister rémülten torpant meg a fényképezőgépek felől sistergő magnézium salvé előtt, annyira rémülten, hogy hátrahökölve egy nyomába siető hölgyet véletlenül elgáncsolt és az illető, kalapdobozának, valamint kézitáskájának társaságában, szép hosszában elnyúlt egy pocsolya kellős közepén. Az újságírók, tettük következményétől megrémülve, elmenekültek. A lord nem tudta, mit tegyen. Búvárkodásai közben, az adott helyzettel analog eset nem fordult elő. A jólöltözött hölgy feltápászkodott és mint valami vértanú nézett a tudósra.

— Bocsánat . . . — hebegte a lord, — minden kárát megtérítem . . . Lord Bannister vagyok.

— A tudós! — kiáltotta a hölgy lelkesen, megfeledkezve a kéményseprőszerű átalakulásról. — Igazán örülök, hogy megismerhettem, Mylord.

— Részemről . . . hebegte a tanár és némi önuralommal megfogta a lelkes leány, sártól csepegő, kinyujtott kezét. — Én is örülök, illetve sajnálom...

Rettentő kínban igyekezett kievickélni a csődületből. Pedig eredetileg meg akarta várni, amíg

felrakják az autóját. De már ezzel sem törődött. Igazán nagyon mérges volt erre az ügyetlen leányra. Lehet, hogy ezt is megírják a lapok. Ó, uram! Mit írnak meg a lapok?! Szerencsére a válóperét nem szimatolták meg. Csak ne lenne ismerőse a hajón. Ez nem volt valószínűtlen óhaj, miután Bannister a legkisebb dózisokban adagolta ismeretségét. Csak azzal ismerkedett meg, akivel szemben kényszerhelyzetbe került. Ugyanis, jó ember volt, tehát kifejezetten barátságatlan, nem tudott lenni.

Ez alkalommal nem volt szerencséje a hajón. Mint a komprimált Tíz Csapás, elsősorban Holler szerkesztő tűnt fel széles arcával, arany csiptetőjével. Egy sajtó nagyhatalom, azok közül, akik már többször méltatták a lord működését. És micsoda szerencsétlenség! Szintén Marokkóba utazik, mert mindig Afrikában tölti a szabadságát. Hollerrel legalább tíz percet kell beszélgetni és miután a szerencsétlenség ritkán jár egyedül, a párisi polgármester is ezzel a hajóval tér haza londoni látogatásából, szintén ismeri Bannistert, mert jelenvolt midőn a Sorbonneon díszdoktorrá avatták és így a tíz percet prolongálni kellett félórára, súlyosbítva egy koktéllal és a párisi polgármester rendkívül szóbő élettársával. A szóbő élettársakkal szemben a lord különös ellenszenvvel viseltetett.

A polgármester örömmel ujságolta, hogy valószínűleg őt is beválasztják abba a bizonyos erkölcsöket védő egyesületbe, amelynek Lord Bannister védnöke volt. A lord kijelentette, hogy szerencsésnek érzi majd magát, ha a polgármester tagtársa lesz. Holler megígérte, hogy Párisba félbeszakítja az utazását és írni fog Bannister előadásáról. Legfeljebb repülőgépen utazik Marokkóba.

Néhány undok, tolakodó autogrammot kért. Ez is micsoda örület! Ezzel az autogrammal! Közben vigyorognak rá és szemérmetlenül végignézik, mint aszfaltbetyárok a hetyke bakfist. Neki viszont

nyájasan kell visszapillantania. Zúgott a feje és verejtek gyöngyözött homlokán.

— Látott ön már Mylord napfelkeltét a Csatorna felett?

Ezt a hülyeséget természetesen Holler kérdezte. És felelni kell rá. Nincs pardon.

— Már a napfelkeltét? . . . — tűnődött a tudós valami válaszfélén — még nem láttam. De azt hiszem, alkalmilag . . .

— Megbeszéltük Holler szerkesztő úrral, — szólt közbe a polgármester, — hogy nem pihenünk le a hátralevő három és fél órára, hanem kora hajnalban megtekintjük a napot, amin ébred a Csatorna felett.

— Ugyanis, mi természetbarátok vagyunk, — indokolta rögeszméjüket a szóbő élettárs.

— Ennek igazán szívből örülök, — sóhajtott a lord komor arckifejezéssel.

— Lady Bannister nem vesz részt a vacsorán? — kérdezte a szerkesztő, mert közben megütötték a gongot és a vendégek az ebédlőbe mentek. A tanár elpirult. Még csak ez hiányzott!

— A Lady? . . . Azt hiszem . . . — tanácstalanul körülnézett. — Nem hiszem, hogy részt vesz a vacsorán . . .

— Jobb is lesz az út elején a fülkében . . . — jegyezte meg a polgármester.

„Micsoda hülyeség ez?“ gondolta kínban, mint valami hazudozó elemista. „Mondhattam volna azt is, hogy a feleségem otthon maradt. De egyáltalán mért kell hazudnom?“

. . . Vacsora közben mindenki igyekezett legalább egy szót váltani a híres tudóssal. Miután kiszédelgett a fedélzetre, a polgármester karolt belé, hogy igen fontos ügyben egy másodpercre a kabinjába kérje. A fordulónál magnézium lobbant: Holler lefényképezi! A lord hagyta cipelni magát, zúgott a feje, karikák táncoltak a szeme előtt és már

attól sem ájult el ebben az érzéketlen alvajáró állapotában, mikor a szóbő élettárs kigombolta előtte a bluzát és megmutatta a bőrét, mert nyáron, ha csak a legkisebb mértékben megfogja a nap, türehtetlen viszketés kínozza és utána hetekig nem képes husételre nézni. Ez a trópusokon bizonyára gyakori tünet és mit szoktak ott felírni ilyesmi ellen?

... Éjfél volt, mire Lord Bannister betámolygott a kabánjába.

Végre! Végre!

Kimerülten roskadt egy fotelbe, elkészítette a teáját, (ezt sohasem bízta másra) rágyújtott egy szivarra és hogy zsibongó idegeit megnyugtassa, olvasni kezdett. Rövidesen, ott helyben, ülve elaludt, haláloson kimerülten.

... Ekkor kinyílt a fülke ajtaja, lila pizsamában az a bizonyos, kellemetlen körülmények között megismert hölgy lépett be hozzá, jó erősen megrázta a vállát és így szólt:

— Evelyn Weston vagyok. Kérem engedje meg, hogy itt töltsen önnél az éjszakát. . .

H A R M A D I K F E J E Z E T.

A kajüt romokban hever. A tanár tehetetlen, Evelyn alszik. A felkelő nap rossz megvilágításba helyezi őket. A fegyenc kitűnő referenciái dacára kénytelen más elhelyezkedést keresni. Corned-Beef jogos önvédelmet követ el egy soffőrön és ezzel háziasságát bizonyítja. Gordon a lakásán keresi fel Buddhát. Evelyn lemondja Mr. Wilmington vacsoráját és megteríti.

1.

Mikor Evelin hosszas tisztálkodással megszabadult a rátapadó sártól, besietett a szalonba. Maga sem tudta miért jön zavarba a tanár jelenlé-

tétől. Érezte, hogy milyen kislányosan ostoba dolog ez; lesütni a szemét. Vacsora után azonnal a kabinjába ment. Lefekvéshez készült, de utóbb mégis odaült az ablakhoz és olvasott.

Először életében ült hajón. A Csatorna, mint általában, most is kissé hullámos volt. Szédülni kezdett. Letette a könyvet, hogy sétáljon néhány lépést a friss levegőn. A fedélzeten senkisémm tartózkodott rajta kívül. Nyomasztó, borus éjszaka nehezedett a Csatornára.

Egészen a hajó tatjáig sétált és miután kissé jobban lett, elindult visszafelé. A hajó, mintha egyedül utazna rajta, kihaltnak látszott. Sehol egy utas, vagy matróz. Sietett. De mielőtt a kabinjához érhetett volna, húsz lépés sem választotta el a fülkétől, megtorpant.

Egy ember állt az ajtaja előtt! A fegyenc!

Szívére szorította a kezét. Mit csináljon? Nevetséges . . . Hiszen nem fogja megtámadni ez az ember itt a hajón! Hiába igyekezett azonban megnyugtatóni magát. A két nap izgalmas eseményei, a szokatlan tengeri út, az egyedüllét, hisztérikus állapotba hozták. Egész testében remegett . . .

A hatalmas, kopasz ember, szétterpesztett lábakkal állott és a cigaretta felfénylő parázsánál egy másodpercre eltorzult orrának körvonalai is kirajzolódtak.

Hirtelen elhatározással megindult. De az az ember, pontosan ott az ajtaja előtt, mozdulatlanul szembefordulva áll . . .

Mit csináljon? . . . Istenem!

Közvetlen mellette egy kabin kivilágított ablakára figyelt fel. A rettegéstől összekoccant a foga és már nem remegett a teste, hanem görcsösen rázkódott. Jóformán öntudatlanul, a pánikba jutott ember ösztönösségével, benyitott ebbe a fülkébe.

— Evelyn Weston vagyok. Kérem engedje meg, hogy itt töltsöm Önnél az éjszakát . . . Üldöznek!

2.

Azt hiszem a tanárt az sem lepte meg jobban, ha a londoni lakásában merengő kitömött rinocerosz lép be a kabinjába, hogy egy barátságos pokerre invitálja, ha nem alkalmatlan a személye . . . Ez különben is a jobbik eset lett volna Bannister számára, mert egy kártyás rinocerosszal szemben, talán könnyebben találja el a megfelelő hangot, mint evvel a hölgygel itt, lila kimono-ban, akit Evelin Westonnak hívnak, papucsban van és üldözik. Elsősorban úgy vélte, hogy leg-helyesebb, ha azonnal felemelkedik, azonban átkozottá tette a helyzetét régi haragosa, a teáscsészék kiterjedt családjának egy tagja, amely megragadva a kellő alkalmat, nyomban a földrezuhant. De az asztalkendő, ez az undok polip közben a gombjára csavarodott észrevétlenül, rojtjaival, ettől azután elindult a cukortartó, a borszeszfőző és végül a könyv, mint valami Dugonics Titusz magával rántott egy rumosüveget a mélybe.

Ilyen még egyszerűen nem volt!

A nő jött és a helyiség berendezése romokban hevert. Széttörő tárgyak haldokló csörömpölése töltötte be a kabint és a kiborult porcukor csendesen agónizált egy rumtócsában, a szőnyegen.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte lord Bannister csüggedten. A leány szomorúan meredt a kabin egykori berendezésére.

— Kérem . . . engedje meg, hogy itt töltssem az út hátralévő részét. Hiszen nemsokára megérkezünk . . . Üldöznek . . .

— Talán a kabinjához kísérem . . .

— Nem, nem! Nem engedem, hogy kilépjen . . . hogy miattam Önt is . . . bántsák! Gyilkosok lesnek rám! Az egyik hat évet ült most . . . Bocsánat.. Máris megyek, — és elindult . . .

A tanár látta, hogy a lány reszket. Nem enged-

te kilépni a kabinból. Megfogta a kezét. Jéghideg volt.

— Üljön le kérem. Mindenek előtt igyon egy korty whiskyt. — Miután leült és megkóstolta a whiskyt, kissé nyugodtabb lett. Lord Bannister viszont annál nyugtalanabb.

— Nem tartom ezt . . . egészen elfogadhatónak, — mondta.

— Egy gyilkos üldöz . . . Itt áll kint . . . nem merek a kabinomig sem menni . . . Szörnyű lenne ott maradni egyedül éjszaka . . . — hebegte Evelin.

— Na dehát az én kabinomban nem maradhat így . . . reggelig. Ezt úgy az ön jóhíre, mint az én felfogásom tiltja!

— Igaza van Mylord . . . — Elindult az ajtó felé, de olyan szánalmas volt félelmében, olyan siralmasan gyáva, hogy a tanár eléje állt.

— Így nem engedem el. — Idegesen járkált és néhány pennyt csörgetett a zsebében. — Azt hiszem nincs abban semmi, ha ilyen izgatott állapotban egy orvos társaságában tölt néhány órát. Tessék, foglaljon helyet. Nemsokára hajnal lesz és Calaisbe érünk. — Nem túl barátságosan mondta ezt és még hozzátette, hogy: — Ne vegye rossz néven, ha ideges vagyok. Dehát, végre is . . . egy gentleman élete nem átjáíóház.

Kissé dühös volt.

Egyszerűen leült az asztalhoz, felütötte a könyvét és olvasni kezdett. Evelyn nagyon szégyelte magát és szomorúan figyelte Bannistert. Azután letérdelt a szőnyegre és látogatásának következményeit kezdte felszedegetni. A tanár önkénytelenül odapillantott. Hm . . . úri nőnek látszik. Pedig bizonyára valami kalandor, vagy még rosszabb.

— Ne fáradjon, — mondta, — reggel a boy eltakarítja.

— Tanár úr . . . én igazán végtelenül sajnálom . . .

— Kérem, most már nyugodjunk bele. Ez a pár óra majd elmúlik és remélem nem lesz pletyka a dologból, mert azt nem szeretném. Tulajdonképpen mit akarnak magától Miss Weston?

— Egy régi családi ékszer után kutatok. És egy gyilkos, aki véletlenül értesült az ékszer rejtekéről, állandóan a nyomomban van.

— Nagyon sajnálom. Általában sajnálom az embereket, hogy annyi szenvedést és erőfeszítést pazarolnak mulandóságokra. Pénz, családi ékszer... Ha tanult volna filozófiát kisasszony, akkor tudná amit Aristoteles mondott: „ami nem örök az nem igaz.“

— Én tanultam filozófiát Mylord, de sajnos úgy tudom, hogy ezt nem Aristoteles mondta, hanem Hermes Trismegistos.

Kinos szünet támadt. Ölordtsága mindég tudta, hogy a filozófia gyenge oldala. Éppen ezért jobban fájt balfogása, mintha olyan pontján éri a döfés, ahol védettebbnek érzi magát.

Kimérten felelt:

— Az időpont nem alkalmas tudományos eszmecserére. Különben is úgy tudom, hogy nem ez okból látja magát vendégül nálam.

És újra a könyv felé hajolt. Egy gentlemannek kötelessége megvédeni állítólagos veszélyben levő hölgyeket, de társalognia nem kell velük. Különösen ha ezek egy világhírű tanár filozófiai idézetét kijavítják. És még különösebben akkor, ha elég vakmerőek ahhoz, hogy igazuk is legyen. Evelyn ijedten ült le Bannister mögött az egyik karosszékre. Nem szólt többé.

A tanár a könyvbe nézett, de nem olvasott. Dühös volt erre a nőre. Már másodszor viharzik így át a nyugalmán, hirtelen felfénylő, élénk szókeségének, villámlásával. Mint a ciklon!

A ciklon!

Ez a helyes hasonlat. A tanár már átélte azt a

fülledt trópusi szélcsendet, mikor a falevelek lomhán rezdülnek, forró nyugalom feszíti a levegőt és egyszer csak jön a forgószél!

Vajjon mit csinál most a lány? Azért lassanként belátta, hogy kissé túl ridegen bánik ezzel a bölcsészethen járatos égiháborúval. Bizonyára szomorúan ül itt mögötte, valószínűleg sír és moccanni sem mer.

Megfordult, hogy egy barátságos szót szóljon vendégéhez.

Evelyn aludt.

Nyitott szájjal, a támla sarka mellett lebillent fejjel, úgy aludt, mint valami hatalmas csecsemő.

A tanárnak el kellett ismerni, hogy ez a lány nagyon szép így.

Errenézve dörmögött valamit, azután tovább olvasott, időnként egy nyugtalan oldalpillantást vetve Evelyn felé. De az rendületlenül aludt. Nagyon fáradt lehetett.

3.

Másfél óra múlt el így. A leány szabályosan lélegzett, a tanár szabálytalanul olvasott.

Hajnalodott.

Bannister nyugtalan lett. Nemsokára megérkeznek Calaisbe. Legfőbb ideje, hogy a leány, a kabinjába menjen, mielőtt a többi utas felébred és megélénkül a fedélzet . . .

— Miss Weston!

A lány ijedten ugrott föl. Egy pillanatig nem tudta, hogy hol van. Azután úgy látszott, nagyon elszégyeli magát. Csak az utóbbi két nap rendkívüli eseményei zaklathatták fel annyira az idegrendszerét, hogy ilyen nagy mértékben eltulozta, éjszakai találkozását Gordonnal.

— Kérem tanár úr bocsásson meg.

— Tisztában vagyok a mai nők idegrendszeré-

vel, — felelte legyintve. — Most szépen menjen a kabinjába, nehogy észrevegyék.

Az ajtóig kísérte Evelint és a leánnyal együtt kilépett. Ekkor történt a katasztrófa. Az ördög sem tudta volna jobban kiszámítani! Pontosan a kajüt-tel szemben, a korlátnál állott a polgármester, bőbeszédű hitvesével, Holler szerkesztő társaságában, várakozva a nap felkeltére. Evelyn és a tanárt nyomban meglátták. Meglátta a polgármester, beszédes hitvese, Holler szerkesztő és a nap is azon frissen, ahogy felkelt a csatorna felett.

Evelyn lila kimonóban volt. A tanár egy izgalomban . . . Néhány pillanatnyi csend támadt, azután a polgármester szólalt meg harsányan.

— Hát mégis megtekinti a napfelkeltét Mylord? Sőt, amint látom Lady Bannister is tisztelője a természetnek?!

Közben Holler lefotografálta őket, mellén függő Kodakjával, miután a Csatorna felett ébredő nap, éppen a bambán néző ifjú párra tűzött. A következő pillanatban már odalépett hozzájuk, hogy bemutatkozzék.

— Örülök, hogy megismertem Lady Bannister. Holler szerkesztő . . .

A polgármester is bemutatkozott szóbő élettársával együtt. Egy pillanatig sem gondoltak arra, hogy a tanár kabinjából kilépő hölgy más is lehet, mint a felesége. Evelyn nem mert szólni és Lord Bannister is csak hebegett. Mire magukhoz tértek, a három kellemetlen természetbarát már tapintatosan távozott, miután az ifjú pár zavarát arra magyarázták, hogy Lady Bannister hálóruhában volt. Egy úrihölgy nem szeret így mutatkozni. Haller rosszul tette, hogy odament, mondta a bőbeszédű hitves.

— Most valami bajt csináltam . . . — szóló rémületen Evelyn, mikor kettesben maradtak.

— Kedves kisasszony, ön olyan, mint a ciklon,

csak valamivel veszélyesebb. Tudja kérem, hogy mit tett? Én nem régen váltam el a feleségemtől a lehető legnagyobb titokban. És ezek most azt hiszik, hogy maga a feleségem. Természetesen meg kell magyarázni nekik nyomban a tévedést . . .

— De Mylord! Akkor mit gondolnak majd rólam?! És mit gondolnak önről! Remélem gentlemannel van dolgom, aki tudja, mivel tartozik egy hölgy jóhírének.

— Sajnálom kisasszony, de nem nőszülök többször.

— Ilyen radikális megoldásra én sem gondoltam. Azt hiszem elég lesz, ha Calaisban együtt szálunk ki a hajóból. Hiszen azonnal megérkezünk. És addig csak higgyék, hogy a felesége vagyok. Így önről sem derül ki sir, hogy elvált. A kikötőben azután, ha elmentek az ismerősök, megköszönöm a kedvességét és ígérem, hogy nem lát többé.

— Kezet rá!

Most már igazán csak a kikötőben következett néhány kínos perc, mialatt a szerkesztő úrtól, meg a polgármestertől búcsúzkodtak és ezek Evelint állandóan „*Myldynek*“ szólították amitől a tanár másodpercenként elpirult. De végre egyedül maradtak. Bannister, várta, hogy partra tegyék az autóját. Néhány nap előtt vásárolta a remek Alfa-Romeót, Evelin a párisi gyorsra vitette a podgyászát, azután elbúcsúztak.

— Igazán, köszönöm és nagyon szégyenlem magam, — mondta Evelyn.

Azután, lassan, szomorúan elment.

A tanár utánna nézett. Vajjon ki lehet ez a lány? Nem mindennapi nő az bizonyos. És igazán nagyon kedves. Szinte hiányzik . . . Szép kis felfordulást csinált az életében. Most majd Párisban hazudozhat mindenfélét, arról, hogy hol hagyta a feleségét. És Bannister gyűlölte a hazugságot. Elsősorban azért gyűlölte, mert szerinte kényelmetlen-

né teszi az ember életét és a tanár szeretett kényelmesen, nyugodtan élni. Azért kedves nő . . .

És újra maga előtt látta, ahogy ott aludt, mint valami hatalmas csecsemő; nyitott szájjal, félrebillent fejfel.

4.

Evelyn szomorúan gubbasztott a Pullmann-kocsi sarkában. Míg a tanár közelében volt, ha csak néhány órán át is, de érezte, hogy milyen az, ha egy férfi áll a szegény, üldözött leány mellett. Most megint nem volt senkije.

Kevesen utaztak. Sikerült olyan szakaszt találnia, ahol rajta kívül nem ült senki. Vidám szántóföldek, ritkás facsoportok váltakoztak a vonat mentén, amely gyorsaságának göggyében, megvető fütytel rohant el, a kisebb megállóhelyek mellett.

Becsapódott a fülke ajtaja.

— Szabad kérem?

Egy hatalmas ember lépett be. Kopasz volt és az orrát, régi sebhely nyoma torzította el.

Csodálatosképen Evelyn most nem ijedt meg annyira. A rémület, amely a hajón elfogta inkább a kimerült idegek játéka volt, mint valóságos gyávaság. Azért félt ettől az embertől most is, de nem olyan nagyon.

Biccentett, mint, aki felel a kérdésre, de elutasítja az ismerkedést. Azután ismét kinézett az ablakon.

Néhány kecske harapdálta a töltés szegényes fűcsomóit.

— Helytelenül teszi Miss Weston, ha elzárkózik attól, hogy beszélgessünk. Nem árt megismerni azokat, akik benne vannak a játszmában.

Hűvösen, nyugodtan fordult a beszélőhöz:

— Nem kívánom az ismeretséget, miután ismerem már. Ön Charles Gordon, fegyenc, aki nem

régen szabadult Dartmoorból és most megkísérel, hogy a néhai Jimmy Hogan hagyatékát elrabolja. Ezt nevezi röviden játszmának!

A fegyenc mosolygott.

— Ha el akarnám rabolni, a Budhát, akkor óvakodnék attól, hogy ismeretséget kössek Önnel és így bűntény esetén nyomban gyanúsítottat is tudjon produkálni a rendőrség számára.

Ez logikusan hangzott.

— Mit akar tehát?

A férfi elővette a cigarettatárcáját.

— Megengedi Miss Weston, hogy rágyujtsak?

— Tessék.

— Egyezséget ajánlok. Az én tapasztalatom és leleményességem, komolyabb esélyt jelent, mintha egyedül fog hozzá a szobor felkutatásához. Mert úgyebár bizonyos fokig a bűnözés eszközeivel kell megkerülni a gyémántot. Az ékszer ugyan jogos tulajdona és a törekvése nem éppen törvényellenes, de hozzá kell jutnia egy szoborhoz, ami másé, még akkor is, ha a belsejében az ön holmija van. Nem hiszem, hogy ezt a tényt közölné a Buddha-birtokosával tehát a célhoz vezető út, mégis csak a megtevesztés, esetleg lopás. Szerénytelenység nélkül mondhatom, hogy mint bűnöző kitűnő eredménnyel működtem eddig és elsőrangú referenciákkal szolgálhat rólam a Scotland Yard. Enyhén szólva gyelekség lenne visszautasítani ajánlatomat, amelyet természetesen ötvenszázalékos alapon képzelek el.

— Ha jól értem társulni akar velem?

— Úgy van.

— Beszélhetek őszintén?

— Mesterségemmel ritkán jár együtt a túlfinomult, lelkiállapot.

— Helyes. Tehát akkor vegye tudomásul, hogy nincs a világon olyan gyönyörű ékszer, vagy olyan hatalmas örökség, amiért én egy gazemberrel társulnék.

A fegyenc elmélázva nézett ki az ablakon és lassú, mély szippantásokkal cigarettázott.

— Nem tudtam, hogy maga ennyit ad az etikettre.

— De most már tudja.

— Az ügynek van még egy szemszöge, amely figyelemreméltó. Én természetesen hozzá akarok jutni a szoborhoz, akkor is, ha nem fogadja el az ajánlatomat. Törekvésem közben nem válogathatok az eszközökben. Lehet, hogy kirabolom magát, leütöm, megölöm, vagy ilyesmi . . . Végre is az üzleti tisztesség nem kötelez semmire, ha nem állapodunk meg.

— Könnyen lehet. És miután ezt megbeszéljük, üljön át kérem egy másik fölkébe.

— Csak még egyet mondanék . . .

— De úgy-e ez biztos?

A fegyenc arca kissé ibolyaszínű lett a dühtől.

— Komolyan azt hiszi, hogy harcolhat ellenem?! — kiáltotta. — Amint látja anélkül, hogy az eladási napló birtokába jutottam volna, magával együtt útban vagyok a cél felé!

— Mert nyomon követett!

— Ezentúl is követni fogom.

Evelyn vállatvont.

— Remélem, hogy sikerül becsapnom előbbutóbb. De ha nem, akkor legyen magáé a gyémánt... — Felemelkedett, — azt akarja, hogy meghúzzam a vészféket?

— Nem. Máris megyek. Csak közlöm, hogy okosabban teszi, ha ide adja a birtokában lévő eladási naplót. — Azt már nem mondta, hogy a vámvizsgálatnál megfigyelte, mikor Evelyn podgyászát felnyitották és látta a kisebbik sárga bőröndben a könyvet. — Ez esetben ötven százalékot ajánlok fel . . .

— Hármat számolok, azután meghúzom a vészféket.

A fegyenc, mint önérzetes szereplők az operett fináléjában, összevágta a bokáját:

— A viszontlátásra.

— Egy . . . kettő . . .

A fülke ajtaja becsapódott.

A fegyenc egy távoli harmadosztályú szakaszban megkereste a barátját. Ugyanis két régi cin-kosa társult be az ügybe és velejöttek Londonból.

— A lány makacs, — közölte első számú cin-kosával. — Ahogy megbeszéltük Rainer.

Rainer, egy szomorú arcú, cvikkeres, ősz úr, aki kereskedelmi utazónak látszott, holott rabló-gyilkos volt, sírángozó, kedvtelen hangon felelt:

— Jó, jó . . . majd elintézzük. Nincs egy mai újság magánál véletlenül?

5.

. . . Evelyn belülről nem fogadta olyan bizton-sággal a fegyenc szavait, mint ahogy mutatta. Nagy-on valószínűen hangzott, hogy nincs sok esélye, sikerrel küzdeni Charles Gordon ellen, aki rabló-gyilkolás terén elsőrangú referenciákkal rendelkezik.

De mit tegyen? Társuljon jogos örökségének megszerzésére egy rovottmultú egyénnel? Tanács-kozzon egy gyilkossal? Mit is szokott mondani Bradford bácsi? „A tisztesség olyan, mint az igazi úriszabó: nem ismer alkut.“

Lesz, ami lesz! Harcolni fog!

Mindenütt van rendőrség, mindenütt akad gentleman, aki adott estben megvéd egy hölgyet. És ha nem? Jöhet újra a szegénység.

Végre is mit tehetnek ellene?

. . . Mikor a vonat befutott Párisba, megkapta a választ erre a kérdésére is. Alacsony, ősz csomag-hordó ragadta meg elsőnek kisebbik, sárga bő-röndjét és rohant a kijárat felé.

Evelyn a másik podgyásza mellett várt rá, hogy ismét jelentkezzék.

De a csomaghordó még jó tíz perc múlva sem tért vissza. Egyáltalán, ez a csomaghordó, soha többé nem tért vissza. Elvitte a sárga bőröndöt, amiben az eladási napló volt. Ha Evelyn ismeri történetesen a harmadosztályú utasokat is, akkor tudta volna, hogy a csomaghordó Rainerrel azonos, aki közvetlenül érkezés előtt, egy sapka és egy zubbony segítségével átváltoztatta külső megjelenését, hogy elég megtévesztő legyen a rögtönzött szerephez.

„Még jó“ gondolta Evelyn, „hogy az eladási naplóból kitéptem a fontos lapot és az írómappám-ba tettem, a nagyobbik bőröndbe.“

Gordon már nem találta ilyen jónak az esetet, mikor szorgalmasan végiglapozva a naplót éppen az a lap hiányzott, amelyen a május havi feljegyzésekkel együtt, a Buddha eladásának dátuma is szerepelt.

— Nem értem, — mondta Rainer, miután néhány percig figyelmesen szemlélte, amint Charles Gordon két öklével a homlokát üti, — miért ilyen ideges? Továbbra is szemmel tartjuk a leányt és kész. Majd csak kiderül előbb-utóbb, hogy kit keres Párizsban és annál lesz a gyémánt.

— Oh maga optimista! Honnan tudja, hogy legközelebb nem fog becsapni bennünket?

— Gondolom. Jelenleg Corneed-Beef követi. Talán a legközelebbi lépésnél, már nem is lesz a címre szükség, amit nem ismerhettünk meg, mert maga néhány órával később szabadult. Ez az átka a fegyházéletnek: az ember nem távozhat az intézetből, akkor, amikor éppen kedve tartja. Hol ebédel?

A fegyencet olykor idegroham környékezte Rainer váratlan és általában hétköznapi kérdéseitől.

— Köszönöm! Én már jóllaktam!

— Akkor ajánlom, hogy igyon kávét, a Cafe Romeban, de az emeletre menjen, mert ott egy török nő főzi és . . . Na! mit dobálózik?!

Hajszálnyira a feje mellett repült el egy nagy könyv.

Ebéd után Rainert felhívták a Cafe Romeban telefonon:

— A hölgy negyvenféle járműre szállt fel, — jelentette Corned Beef, — úgy látszik sejtette, hogy követik és így akart lerázni mindenkit a nyomából. Természetesen nem sikerült. Végül a Rue Mazarin 7. alá ment, onnan a Rue Salpetriére 12.-be, a „Columbus“ utazási iroda igazgatójához. Most bent tárgyal, én a szemközti fülkéből beszélek, látom, ha közben kijön és tovább is a nyomában maradok. Mondja meg Gordonnak, hogy a Rue Mazarin 7. alatt, özvegy Mrs. Brandes iránt érdeklődött a leány és megtudta, hogy csak Edward Wilmington, a Columbus iroda igazgatója lakik ebben a lakásban. Vagy nála van a szobor, vagy általa lehet a nyomára akadni. Jó lenne, ha Gordon felkeresné ezt a Wilmingtont és egyenesen a szobor felől érdeklődne nála.

— Jó, Mindent elmondok Gordonnak. Nemso-kára itt lesz.

— Megyek! A nő kijött . . .

— Hallo! . . . Várjon . . .

— Mit akar?

— Nem tudja, véletlenül: lesz ma lóverseny? Corned Beef szó nélkül letette a hallgatót.

6.

A Rue Mazarin 7. számú házban szomorú felvilágosítás várta Evelynt. Brandes hadnagy édesanyját félesztendeje már, hogy eltemették. Nemso-kára a leánya, Mrs. Wilmington is meghalt. Azóta az igazgató egyedül lakik a lakásban. Szerencsét-

len embernek tartják. Anyósát és feleségét veszítette el rövid idő alatt . . .

Evelyn eleinte sokféle járműre szállt át, hogy ha követi a fegyenc, ilyenmódon eltűnjön a tolongó utasok között. Néha hátrafordult, de egyszer sem látta Gordont.

Ügy látszik sikerült lerázni!

Pedig tévedett.

Ugyanis Corned-Beef állandóan a sarkában volt. Ezért Evelyn hiába nézett hátra, a fegyencet sohasem pillantotta meg. Viszont azt a zömök, monoklis, rikítóruhájú embert, aki a túlsó járdán egy kis gyermek lapdáját adta át atyai mosollyal, nem ismerte. Pedig ez a nyájas úr volt Corned-Beef, akit azért neveztek el a fagyasztott marha-húsról, mert rideg volt és buta.

A Rue Mazarinról, Evelyn azonnal a „Columbus“ utazási irodába sietett és rövidesen Wilmington úr előtt ült.

Az igazgató sovány, finom modorú, választékosan öltözött, feltűnően kékszemű, összes hajú és ehhez képest fiatalos külsejű ember volt. Ez hát a szerencsétlenül járt Brandes hadnagy sógora és könnyen lehet, hogy az egy millió font értékű szobrocska tulajdonosa is.

— Evelyn Weston vagyok.

— Mivel szolgálhatok Miss Weston?

— Egy régi családi emlék után kutatok. Négy-szögű, díszes kis doboz, amelyen egy kerámiából készült, lehajtott fejű Buddha szobor ül.

— Ismerem ezt a figurát.

— Ügy tudom, Brandes hadnagy úr vásárolta 15 év előtt és később Mrs. Brandeshez került, aki nemrégien elhunyt . . .

— Már sejtem miről van szó. Néhai anyóscm műtárgyai között lesz ez a kerámia. Szegény, szerette az ilyen díszműveket. Most az én lakásomban van, minden holmija.

Evelyn akadozva beszélt, mert szaporán kellett lélekzetet vennie izgalmaiban.

— Igen, igen . . . Szeretném megvásárolni a szobrocskát . . . Egy régi családi . . .

— Nagyon sajnálom Miss Weston, de a boldogult anyósomtól örökölt emlékeket nem bocsájtom áruba.

— Szóval megvan önnek ez a Buddha-szobor?

— Anyósom szerette a műtárgyakat és sok ilyen csecsebecsét hagyott rám. Csupa kedves családi emlék és egyetlen darabtól sem válok meg semmi áron. Ilyesmi angol úri családoknál nem szokás . . .

— Úgy tudom, hogy ezek a dolgok Brandes hadnagy úr birtokában . . .

— Szerencsétlen sógorom emlékét még kevésbé szeretném bolygatni. Sem a Buddha szobor, sem más holmi nem eladó. — Közben telefonhoz hívták és valakivel találkat beszélt meg estére, azután utasította a gépírónőjét, hogy rendeljen Félix Potainnél kétszemélyes hideg vacsorát. Azután már kissé ridegen utasította vissza Evelyn kérését. A lány tehát még azt sem tudta meg, hogy valóban birtokában van-e Wilmington a keresett Buddha szobornak?

Valószínűnek látszott, hogy a szobor, ha még megvan, akkor ott áll valahol Wilmington lakásában.

Csüggedten ért ki az uccára. Tehát itt a cél előtt torpan meg tehetetlenül. Ebbe nem nyugszik bele! Lehet, hogy az öreg fegyenc szelleme hirtelen segítségére sietett, vagy ami valószínűtlenebb: bölcsész létére, véletlenül egy praktikus ötlete támadt! Nem! Ezerszer nem! Megtalálta a módját, hogy bejusson Wilmington lakásába. Betör!

Megborzadt . . .

A közeli telefonfülkéből felhívta Félix Potaint.

— Itt „Columbus“ iroda. Mr. Wilmington tit-

kárnője. Főnököm nevében az imént kétszemélyes vacsorát rendeltem . . . Igen, igen . . . Rue Mazarin 7 . . . Hát kérem a megrendelést szíveskedjenek törölni . . . Valószínűleg holnap . . . Köszönöm . . .

Letette a hallgatót.

Most a fülke üvegén keresztül egy embert pillantott meg a túloldalon. Alacsony kövér úr volt, rikító ruhában, monoklival . . . Már harmadszor látja ma . . . Az előbb a Rue Mazarinen egy kisgyermeknek a lapdáját adta át . . .

Nyomban tisztában volt vele, hogy őt követi. Oh milyen ostoba volt! Hiszen valószínű, hogy a fegyenc keres majd egy embert, akit ő nem ismer és így nyugodtan követheti anélkül, hogy sejtene...

Akár őt követi, akár nem, meg kell szabadulnia ettől az embertől.

Kilépett a fülkéből. Mintha észre sem vette volna Corned-Beeft, sietett tovább. A sarkon taxiba ült és bement a szállója címét. Később kinézett a kocsis hátsó ablakán. Egy autó követte. Valószínűleg a rikító ruhájú ül benne. Előreszólt a sofförhöz:

—Monsieur. . . Itt van tiz frank. . . Egy aszfaltbetyár követ taxin. A legközelebbi sarkon forduljon be és fékezzen annyira, hogy kiugorhassak. Azután menjen egy ideig cikk-cakkos uton, csalja maga után az üldözőmet. . .

A sofför vigyorogva vette át a pénzt. A legközelebbi saroknál befordult és nyomban fékezett, de nem állt meg.

Evelyn kiugrott az autóból és egy kapu alá futott.

A sofför beletaposott a gázpedálba és tovább siklott.

Mindez két másodperc alatt történt. A másik kocsis Cornet-Beeffel máris bekanyarodott utánuk. A csel sikerült. Az üldöző gyanútlanul figyelte az előtte haladó autót, amelyből az imént ugrott ki

Evlyn. És mert az üres taxi sofförjének úgylis szüksége volt egy olajcsapra, miután sokszor lazult meg a tartályon a sróf, kikocsizott, nyomában Corned-Beeffel, egy olcsó műhelyhez, a Vincennes-i kapun túl, kis hijján a Père-Lachaise nevű világhírű temetőnél.

Corned-Beef itt már sejtette, hogy baj van. Kiszállt, visszaküldte a taxiját és a másik kocsihoz sietett. Ez csakugyan üres volt.

— Hol a hölgyutasa? — kérdezte a soffört.

— Nincs a kocsiban?

— Nincs.

— Nézze meg jobban, talán elbújt az ülés alá.

— Hallja! Maga tréfál velem?!

— Pillanatnyilag még igen, — felelte vésztojón a sofför és úgy emelt fel egy nehéz franciakulcsot, mintha indián csatabárd lenne. Corned-Beef szeretett verekedni és jelenleg a jogos önvédelem esetét látta fennforogni, de ilyen módon nem sokat tudna meg az emberétől, tehát jó arcot csinált az üggyöz.

— Nézze barátom, itt van tíz frank . . .

A franciakulcs csendesen lehanyatlott és rézbőrű jellegét ismét elveszítve, közhasznúan függött a vezető kezében.

— Szóval, hol szállt le a hölgy?

— Mikor a partról a Boul'Mich'-re kanyarodtunk, lassítottam és kiugrott. Azt mondta ugyanis, hogy ön egy aszfaltbetyár. Én elhittem.

— És most, miután megismert?

— Most már biztosan tudom.

Corned-Beef értesült arról, ami fontos volt számára, tehát elhatározta, hogy megveri a soffört. Hiába! Jogos önvédelem, az jogos önvédelem, akkor is, ha nem sieti el az ember. Elvette tehát a sofförtől a franciakulcsot és félredobta, azután néhány percig ütlegette, miközben nyakánál fogva nyújtott karral jól a falhoz szorította, hogy rikító

ruháját kímélje. Mivel így csak egy kézzel verhetett, hogy pótolja valahogy e fogyatékossgot, néha-néha ötletszerűen térdenrugta a taxi vezetőjét.

A műhely ősz tulajdonosa elhúzta közelükből az olajos kannát és ráült, hogy mintegy páholyból szemlélje a tanulságos eseményt. Corned-Beef elengedte a vérző soffőrt és két ujjával lefricskázott egy kis mézfoltot a kabátjáról.

— Komolyan úgy véli, hogy aszfaltbetyár vagyok?

A soffőr vért szipákolt.

— Hm . . . most, hogy jobban megnézem, mintha háziasabb benyomást tenne az emberre.

— Helyes. Akkor vigyen a Cafe Rome-hoz.

A tulajdonos átadta a megfelelő olajcsapot, benzint pumpált a tartályba, a soffőr a helyére ült, becsapta az ajtót és megindult monoklis, rikító ruhájú vendégével a belváros felé.

Corned-Beef izgatottan rohant be a kávéházba.

Rainer úr, a rablőgyilkos, éppen egy főorvossal sakkozott.

— Bocsánat, — mondta, mikor megpillantotta üzletbarátját és felállt, — én jövök lépésre.

Miután végighallgatta a köpös, szomorú mentegetőzésektől hemzsező előadását, így szólt:

— Érdekes! Gordon előre érezte, hogy a nő értelmesebb magánál. Szerintem vagy nem kezdő a hölgy, vagy maga öregszik. Ugylátszik, az idő vasfoga a szolid életmódú rablókat sem kíméli meg. Gordon elment abba a Columbus irodába, amelyikről maga telefonált. Itt megvárjuk. Ez a napirend.

— Ki hitte volna, hogy ilyen alattomos ez a leány, — kesergett Corned-Beef.

— Tapintatlan eljárás volt egy jóhiszemű bűnözővel szemben. Ez igaz. Mondja, mit kér manapság egy taxi a Père-Lachaise-ig.

Gordon jött vissza izgatottan.

— A lány? . . .

— Mr. Gordon... — hebegte Corned-Beef, — a leány megszökött . . . kiugrott a kocsiból.

Gordon a fogát csikorgatta.

— Ostoba! Most menjen, keresse meg Lord Bannistert és tartsa szemmel. Valószínűleg találkozik majd Miss Westonnal. A tanár a Ritzben lakik, talán az ő révén újra megkapjuk a lány nyomát. Ide várok értesítést. Rainer, maga marad összekötőnek. Én megyek.

— Hová?

— A Buddháért. A Rue Mazarin 7. alatt van a lakása.

— Legalább igyon előbb egy feketét, — ajánlotta Rainer.

— Hülye.

7.

Evelyn, miután megszabadult kísérőjétől, visszafelé ment a Szajnaparton. Egy régiruha kereskedés előtt megállt. Nézegette a kirakatot, azután bement.

— Fekete szobalány ruhát kérek és csipkés köntényt adjon hozzá, amilyen a kirakatban van.

Ott helyben átöltözött. Egy közeli kereskedésben kis fekete lakktáskát vásárolt, ebbe tette összehajtogatva saját ruháját. Mikor ezzel elkészült, keresett a közelben egy Félix Potain-féle csemegekereskedést. Ilyen Párisban minden környéken van. Potainnél kétszemélyes hidegvacsorát csomagoltatott be, azután a Rue Mazarin 7. számú házhoz sietett és becsöngetett Wilmington lakásába. A takarítónő nyitott ajtót.

— Félix Potaintól vagyok. Vacsorát hoztam.

— Igen, tudom . . . — dörmögte a gazdaszszony. — Tessék csak letenni.

— Ha megengedi, majd én megterítek és el-

rendezem a tálakat. Egy Potain-vacsora csak úgy szép, ha szakszerűen szervirozzák . . .

— Tőlem . . .

Gyorsan, ügyesen megterített, elhelyezett mindent, közben a gazdasszony az egyik belső szobában pizmogott. Ezt az alkalmat használta fel Evelyn. Kisietett az előszobába, hangosan bevágta az ajtót, de nem ment el, hanem meghúzódott egy sarokban, a szekrény és a fal között. A takarítónő lassan kicsoszogott, megpróbálta a kilincset, hogy jól van-e bezárva az ajtó és újra visszament. Félóra telt el. Besötétedett. Evelyn még mindig mozdulatlanul állt. Most az egyszer kedvezett a szerencse. A takarítónő kabátban, kalapban jött ki, kezében kis táskát és esernyőt szorongatott. Ugy lát-szik, csak bejárónő és most megy haza, gondolta boldogan Evelyn. Ugy is volt.

Egyedül maradt a lakásban!

Besietett a szalonba és meggyújtotta a vil-lanyt. Félelmében és izgalmában lihegve kapko-dott levegőért. A szalonban három vitrin állt min-denféle csecsebecsékkel. Sorra nézte őket. A Budd-ha nem volt közöttük. Az ebédlő ajtaja nyitva állt és Evelyn az ebédlőn keresztül belátott a tulsó szobába. Ennek a kisebb szalonnak most lassan ki-nyílt az egyik ablaka. Először két kéz jelent meg a párkány felett, majd felbukkant egy kopasz fej eltorzult orral . . .

A fegyenc volt! Gordon! . . .

Evelyn megdermedt a rémülettől.

N E G Y E D I K F E J E Z E T.

Eddy Rancing nyomozni kezd, de csak hullafoltokat és külsérelmi nyomokat talál. Ezek nem érdeklik. Megismerkedik Viktóriával, a főkertész nejével és bemutatkozik neki Mustár is, ez a bohém kérődző. Nem kell a „karlsbadi emlék“. Megfenyíti a szeszélyes Gürtit. Egy gonosz manó törbecsalja. Átúszik a szomszédos községbe. Minden rossz, de a vége jó.

1.

Mügli am See, a Mügli tó partján terül el és arról nevezetes Svájcban, hogy a köztársaság legjelentéktelenebb helysége. Nyaralók és idegenek sohasem látogatják. Ide érkezett meg autóbusszal Eddy Rancing, hogy megismerje Wolishoff műszaki tanácsos urat.

Az ismerkedés nem ütközött különösebb nehézségekbe. Mialatt a vendéglőben vacsorázott, az ablaknál fegyelmezett sorokban, türelmesen tolongott a polgárság, mivel látni akarták az érdekes külföldit. Így azután csak rá kellett mosolyognia a legelső belépő jóságos, nyílt tekintetű, magashomlokú őszhajú úrra, akiről Rancing nyomban megállapította, hogy a helység bírása, vagy természettudósa és máris megismerkedtek. Az illetőről ugyan kiderült, hogy Guggenheimnek hívják és átutazó halottkém, de ez végre is nem lehet akadálya annak, hogy felvilágosításokat kapjon tőle.

— Ismeri errefelé az embereket, Guggenheim úr?

— Na . . . Az én körzetem, hát eléggé ismerem. Tavaly, amikor tifuszbajrány volt, hosszabb ideig dolgoztam itt.

— Ismeri Wolishoff urat?

— Mikor halt meg?

— Még él. Legalább is úgy tudom . . .

— Akkor nem volt szerencsém hozzá. Általában itt csak halottakkal szoktam összejönni, meg a csemegekereskedővel. A feleségem rokona. De különben nem élek nagyvilági életet. A mesterségem elmélyülést kíván.

Néhány mondattal igyekezett propagandát csinálni a halottkémlelés sokak által félreismert tudományának. Nem volt lélektelen szakmunkás. Hitt a mesterségében. Szerinte sok egyéniséget lehet belevinni, ha az embernek van érzéke hozzá és nem fogadja ele bírálathoz az ipar sablonjait. Nézzük például a hullafoltokat . . .

— Más alkalommal, kedves Guggenheim úr. Ne feledje a szavát. Most elsősorban szeretnék megismerkedni Wolishoff úrral . . .

Guggenheim elszomorodott, de nem forszirozta tovább a tudományt.

— Wolishoff házában jártam egyszer. Öt személyesen nem ismerem. A házmesterét kezeltem lezajlott élete után. Bizonyos külsérelmi nyomok arra indítottak, hogy konzultáljak a csendőrzárőrrel. Akkor jártam ott utoljára, mikor a paciens feleségét elvitték a külsérelmi nyomok miatt.

— És azóta?

— Azóta ül, mert kiderült a boncolásnál . . .

— Uram, a holtakat hagyjuk pihenni . . .

— Nagyon helyes. De előzőleg ne mulasszuk el megtekinteni őket. Mert az én elvem, uram: a boncolásig mindenki gyanús, aki él! Tavaly St. Gallenben . . .

Eddy Rancing soha sem tudta meg, mi történt Guggenheim úrral előző évben St. Gallenben, holott lehet, hogy ez a történet még érdekesebb volt a külsérelmi nyomokkal ékes házfelügyelő tanulságos eseténél is. Eddy Rancing fizetett és ment.

2.

A kocsmá előtt gondolkozni kezdett, hogy miképen állíthatna be az árvaszéki ülnökhöz. Két percet sem tűnődhetett, mikor megjelent egy lidércnyomás szerű szobalány, valószínűtlenül pisze orral és fájó zápfoga következtében, félarcán hatalmas daganattal, úgy, hogy golyvája és daganata között az arcából nem látszott más, mint orrának két roppant sötét ürege. Egyenesen hozzálépett.

— Viktoria vagyok, Kratochvil főkertész felesége.

— Mit kíván tőlem?

— Az öreg Johann Wolishoff üzeni, hogy szeretne beszélni az úrral, de tessék majd nagyokat ordítani, mert süket a szerencsétlen egy kicsit. A bal fülére. Az influenza ment rá. Tavaly vágták is.

Ámultan követte a dagadt arcú lányt, aki rendkívül óvatosan járt előtte a sötét úton. Eleinte azt hitte, hogy ez praktikus, de miután ötödször lépett bokáig érő tócsába, már tudta, hogy Kratochvil főkertész felesége, Viktoria, azért megy előtte ilyen óvatosan, hogy a sötétben ne kerüljenek ki véletlenül egy pocsolyát.

— Nem tudja, hogy miért küldte magát értem a tanácsos úr?

— Mi történt?

— Azt kérdeztem, — ordította idegesen, — hogy miért küldte magát értem a gazdája!?

— Mert a Helli nem volt otthon. Elment az újságokért Erlenbachba. Jár nekünk Zürichből a lap. Puff!

Bokán felüli tócsába lépett.

— Tessék vigyázni, mert nedves az út, — mondta Viktoria, a főkertész felesége. — Jövőre lesz keramit. Már két városházi embert zártak be, mert mindig ellopják. Most a Hütrich vállalta. Az biztos nem fogja ellopni, mert már sokat volt bezárva.

Rettenetes lökést kapott hátulról. Egy téhen próbálta szabálytalanul előzni őket.

— Mondtam, hogy tessék vigyázni . . . Mustár, te betyár!!! Ez egy igazi bohém! Este jár haza és mindig a gyalogjárón . . .

— Hol van itt gyalogjáró? — tette fel a kérdést magában kétségbeesetten Eddy és felvette kalapját a sárból, mert a tovavonuló tréfás kérődző, egy fidélis farklegyintéssel kiütötte a kezéből és jött bögött hozzá.

Azért végül mégis csak megérkeztek a kastélyhoz.

Mikor belépett a gyönyörű, nehéz tölgyfabútorzatú, régimódi ebédlőbe, elsősorban különböző nagyságú macskákat látott sétálni mindenfelé. Egy hatalmas örökzöld cserép felett, szép nagy kalickában vörös bóbitás papagáj gubbasztott, az egyik karosszékekben negyvenöt év körüli, szemérmes pilantású leány himzett valamit. Egy sasorrú, kopasz úr néhány megdöbbentő hosszú, ősz hajszállal, botrántámaszkodva jött eléje és egyenesen a karjaiba zuhant Rancingnak, mert rálépett hálókabátjának földigérő övére. Néhány másodpercig kimerülten pihent a vendég karjaiban.

— Már ezerszer mondtam nekik, hogy vágjanak le belőle . . . Nem vágják . . . Sajnálják az anyagot . . . Egyszer a nyakamat fogom kitörni! . . . Nagyon örülök . . .

— Részemről a szerencse.

— Ki küldte?

Ordított:

— Eddy Rancing a nevem!

Most odajött a lány.

— Gréte vagyok . . . — mondta. — Apával hangosan kell beszélni, mert kissé nagyot hall. Foglалjon helyet.

Leült. Wolishoff kisasszonytól megtudta, hogy tíz ember jött lélekszakadva az ivóból, miután meg-

hallották, hogy a halottkémtől tudakozódik utánuk. Erre természetesen nyomban üzent érte a műszaki tanácsos. Később meghívták, hogy maradjon néhány napra a vendégük, sőt azt is megengedték, hogy a szobájába menjen, lemossa magát és az időközben elhozott poggyászából tisztát vegyen.

Vacsora után barátságos ordítózással telt az idő. Az öreg két év előtt elveszítette a hangerősítőt, amivel egészen jól megértette, amit beszéltek vele. De nem volt szíve hozzá, hogy újat vegyen.

Végül tizenegyóra felé Eddy rátért jövetele céljára.

Ekkor már három macska aludt csendesen a lábain.

— Londonból jövök, műgyűjtő vagyok.

— Mit mond?! — kérdezte leányát, az asztmás ember mohó lihegésével Walishoff. Gréte felsikoltott:

— Műgyűjtő!

Az öreg megértően bólogatott:

— Nekem van egy unokaöcsém, az optikus!

Közben megérkezett a patikus, a színigazgató és egy színpadi szerző, Maxl úr, aki több éve írta már „Tell Vilmos“ című drámáját és abból élt, hogy mint világlátott embert, szívesen fogadták mindenütt. A fiatalember ugyanis valamikor Brünben járt, egy marhakereskedő megbízásából.

3.

Később, Eddy félrevonult Grétével. Grétenek sápadt kis arca bizonyos fokig citromszerű volt. Kék maslit hordott a hajában és ha mosolygott, úgy nézett ki, mint egy lemondott japán miniszterelnök mikor a híradóban szerepel. Rendkívül csúnya volt és fokozta ezt a tulajdonságát két hamis fog-sora.

— Kérem én néhány elhúnyt angol keramikus műveit gyűjtöm. Értéktelen holmik alapjában véve, de minden embernek van valami bogara.

— Nekem mondja? Van egy nénikém, aki állandóan kezet mos. Tíz éve tartják egy intézetben elvonó kúra alatt. De nem tud leszokni róla. Mondja mi jó van abban kezet mosni?

— Szóval én műgyűjtő vagyok . . .

— De mondja az istenért, mi jó van abban a kézmosásban?

Rancing közel állt hozzá, hogy megüsse a lányt.

— Régi kerámiákat keresek — ismételte bágyadtan, — és egy cég napiójából megállapítottam, a rámnézve legfontosabb dísz tárgyak egykori vásárlóit. Az Ön édesatyja 17 év előtt két kerámiát kapott Londonból, a Longson & North cégtől.

— Azokat biztosan ki is fizették!

— Ez magától értetődik. Nem is erről van szó. Többek között érdekelne az „Arató Pár“ — szándékosan mondta hozzá ezt a kerámiát is, hogy ne legyen feltűnő az érdeklődés, — továbbá egy kis, kazettára dolgozott szobrocska az úgynevezett „Álmodó Buddha“.

— Jaj azt elajándékoztam régen!

Rancing körül egyet fordult a szoba! Ugy érezte, hogy le kell ülnie. Ugyanekkor borzasztó fájdalom nyílt a bokájába. Egy bosszúálló, megtiport macska, valamennyi körmével hántolni kezdte a harsnyáját.

— Ejnye Gürti! — mondta negédesen a lány, — ez oly szeszélyes!

— Elajándékozta?! Jaj! . . . Igazán szeszélyes . . .

— Elajándékoztam. Nem szerettem azt az „Arató Párt“.

Most már az újra éledő remény narkozisában nem is érezte a bokáját pusztító macska, szünni nem akaró szeszélyét.

— És az „Álmodó Buddha“?

— Az egy ócska lim-lom. A hálósobámban van. Akarja? Kihozom.

— Ha lenne olyan kegyes . . .

Abban a pillanatban, amint a leány eltűnt, a szeszélyes Gürti, mintegy kétméteres, kecses ívben repült Eddy lábáról a fikuszok és örökzöldek állványa mögé. Egy sikoltó „miau“ szakította félbe a kandalló körül üvöltözve fecsegő intelligenciát.

Azután jött vissza a lány!

Kezében a szobor! A Buddha! Egy kis zomán-cos dobozon ült, furcsán lehajtott fejjel, a köldökét nézve.

Nyúlt érte . . . A leány közömbösen átadta és...

És azután ott van a kezében!

Az intelligencia is odajön nézegetni. És az öreg, isten tudja miért, süketnek képzelve Eddy-t, teli tüdővel ordított a fülkagylójába:

— Ez semmi! A Zürich-téren ott áll egy dobogón Pestalozzi márványszobra a feleségével!

— Az tényleg szebb, — mondta a lány.

Eddy kezében ott volt a mesebeli kincset érő szobor, a gyémánttal! Ha földhöz vágná, kigurulna cserepei közül a csodálatos ékszer. De akkor mindenki látná. Legszívesebben elszaladt volna vele.

„Nyugalom Eddy“, mondta önmagának, „zsenialitás és hidegvér“.

— Néhány filléres szobor, de én nagyon szeretem az ilyesmit — magyarázta a lánynak. — Szívesen adok magának érte egy szép karórát, mert nem sértem meg azzal, hogy pénzt ajánljak fel.

— Nem adom oda a szobrot, — felelte Grete. — Ez a varródobozom, — és kinyitotta a szobor talapzatát képező négyszögű kazettát. Pamut, gyűszű, kisolló és tű volt benne. — Ez különben is a mamáé volt. Emlék. Ezt nem adom. De ha vesz egy karórát, odaadom a karslbadi poharat. Az is nagyon szép és nem használjuk.

Hiába volt minden ígéret, rábeszélés, nem használt semmi.

Nem juthatott hozzá a Buddhához, amely a kezében volt. A korlátoeltságnak és a csökönységgnek olyan vegyülékével állt szemben, amely kilátástalanná tett minden további kísérletezést ar-
ranézve, hogy egyenes úton szerezzé meg a kerámiát. Grete, régi szobrokra emlékeztető vigyorával, amely bármelyik tompasággal járó elmebaj kísérő tünete is lehetett volna, makacsságának gránátmentes betonfedezékében elérhetetlenné tette a kerámiát!

4.

Tehát más módot kellett kieszelni.

A dolog igazán egyszerű. A rendőri krónikák ismernek eseteket, midőn páncélszekrényeket raboltak ki, falakat törtek át és vasajtókat feszítettek fel. Milyen egyszerű ehhez képest, egy süket műszaki tanácsos, félhülye leányának tárva-nyitva álló szobájából elemelni egy hindú Istent, aki mellékfoglalkozására nézve varrókészletet tartalmaz.

Legegyszerűbb módnak hitte, ha a leány harmadikemeleti szobájával szemben elbújik abban a lomtárnak használt fülkében, amelyet, akkor vett észre, mikor Gretet a szobájáig kísérte.

— Ki lakik ebben a helységben? — kérdezte könnyedén.

— Mindenféle vacakok laknak benne, — mondta nevetve, Grete. — És a kertészünk itt tartja a jobbik ruháját.

Kinyitotta kissé a lomtár ajtaját. A bejárat mellett függött a kertész jobbik ruhája. A jobbik ruha után ítélve, ez a kertész lehetett a köztársaság legtoprongyosabb polgára.

Ide fog elbujni!

Miután megcsókolta a leány kocsonyaszerű ke-

zét és becsukódott a hálószoza ajtaja, villámgyorsan besurran a lomtárba. Nagyon jó tudta ugyanis, hogy Grete egy óra múlva lemegy a kamrába, mindenféle eteleket hoz ki magának és eszik. Előző napon tette ezt a csodálatos megfigyelést. A leány alig evett vacsora közben. Csipegetett az ételekből, mint valami kis madár. Éjjel Eadynek fájt a feje, kísértált a kertbe és az ablakon át véletlenül megpillantotta Gretet, aki a szalónban ült, szemtől-szembe egy fél parizerrel és hiheletlenül sok hideg burgonyasalátával. Olyan nagy falatokat nyelt, hogy minden percben megfulladhatott.

Erre a megfigyelésre alapozta a tervét. Míg a leány este lemegy enni, addig besurran a szobájába, kiviszi a Buddhát, azután mindent itthagyn és szökik a zsákmánnyal. Eppen a szökés felett gondolkozott, egy horpadt fürdőkádban, amely néhány kerti asztal és egy háromlábú szék társaságában a lomtár háttérét töltötte ki, mikor megjelent a kertész, hogy felvegye jobbik ruháját. Csendesen öltözködött az öreg bácsi, közben halkán dünnyögött magában valakiről, aki azt hiszi, hogy a kertész Isten és ha akarja még az egyfilléres tulipánhagyma is kivirágzik. Az illetőről, aki ezt hiszi néhány egészen súlyos becsületsértés jutott az eszébe, majd rosszabbik ruháját a szögre akasztotta és távozott.

De az ajtót kívülről bezárta!

Micsoda pimaszság ez?!!

Ki hallott már olyant, hogy egy lomtárat bezárjanak?!!!!...

Eddy előtt egy pillanatra fürdőszobává változott a kamra, mert úgy érezte a kádban, mintha forró zuhanyt kapna a nyaka közzé. Kimászott. Az ajtó csakugyan zárva. Ablak sehol. Olyan éhes volt, mint egy farkas. Szeretett volna fejjel az ajtónak rohanni.

Később két öklét a padlás felé emelte és rázta, mintha a felette kitergetett lepedőket okolná az egé-

szért. Hogy járhasson néhány lépést félreállított az útjából egy majolika törpét.

A cigarettatárcáját a fogaival akarta szétmargolni, mikor rájött, hogy elfelejtett gyufát hozni. A hüvelyk-ujjára véletlenül rácsattant egy egérfogó. Azután hallotta, amint a leány kisurran a szobájából, hogy az előző napról rezervált fél parizert további burgonyasalátával egyetemben elfogyassza. Majdnem felkiáltott, mert egy törött gyertyatartóra ült. Az imént félreállított gonosz kerti manó fejéhez vágta.

Végre reggel lett. Kulcs fordult a zárban és megjelent az öreg kertész, hogy jobbik ruháját ismét kímélni kezdje. Még sötét volt, öt órára járhatott. Az őszi, borús, nyirkos hajnalban, nedves föld szaga tódult be, a nyitott ajtón át, a lomtárba.

A kertész váratlanul meghökkent és csodálkozva nézett a majolika törpére, amelynek fején frigiai sapkája helyett egy horpadt karosgyertyatartó pihent. Ezt a törpét ő tegnap este nem látta itt! A szakállas manó, csak vigyorgott rejtélyesen. Hogy kerül előre a törpe? És miért egyensúlyoz egy gyertyatartót a fején? . . . Tartózkodik valaki a helyiségben? . . .

Eddig jutott gondolatban és bizonyára nyomban kiugrott volna a folyosóra, de az utolsó hiányzó láncszem már nem jutott eszébe, mert teljes bizonyosságul annak, hogy a helyiségben valóban tartózkodik valaki, hatalmas ütest kapott a tarkójára, úgy, hogy belezuhan egy kanapé csontvázának, meztelen rugói közzé és fejével átütötte annak a képnek a vásznát, amely a mai Bern helyén, a hajdani, csendesebb körülmények között éldegélő medvét és családját ábrázolta.

Nagyot kiáltott!

Egy inas, kezében a padlófényesítő viasszal éppen, befordult az emeleti folyosóra, meghallotta és arra sietett. Rancing kiugrott az ajtón és bele-

ütközött! Az inas hanyatt esett! Vak sötét volt!...

Most már ketten kiáltottak teli tüdővel, segítségért.

A lépcső alján megjelent éjszakai vászonneműjében a portás. Ennek Rancing, a nyolcadik fok magasságából, hirtelen szökelléssel a keblére borult. A földrezuhantak és Eddy már is kint volt. Rohant a sötét kerten át! . . .

Mögötte az inas, kezében a padlófényesítő viasszal, a kertész rosszabbik ruhájában és nyakán a Bern helyén tanyázó kisebb állatsereglet festményével, utánuk a portás éjszakai vászonneműjében. A szakácsnő, aki babonás volt, megpillantotta őket az ablakon keresztül és hetekig betege volt a látványnak.

Váratlanul, tragikus módon, a szó szoros értelmében fordulat állt be a három üldöző javára. Egy szénásszekér kanyarodott ki a dülőútról, elvágva a menekülő útját.

Most mi lesz?

Be a sűrűbe! Mikor orrán, száján kényszerleszállást végzett az árok túlsó partján, az üldözők már csak pár lépésnyire voltak tőle. Cik-cakokban rohant a fák között és egyszer csak kiért a tóhoz. Szép lassan leereszkedett a dermesztően hideg vízbe. Teleszította a tüdejét levegővel, lebukott és amíg csak bírta, a víz alatt úszott.

Az üldözők nem hallottak csobbanást, a derengő hajnalban simán terült végig előttük a víztükör.

Hazamentek.

Félóra mulva Eddy Rancing egy lankadt karcsapással megérkezett Schwacht bei Zungli am Seebe. A helység arról nevezetes, hogy már két ipartestületi elnököt adott az országnak.

Reggel volt. A nádasban békák kvartyogtak.

Rancing kékült testtel, csuromvizesen ült egy kövön Schwacht bei Zungli am Seeben és csendesen sírdogált . . .

Ö T Ö D I K F E J E Z E T.

Evelyn kénytelen indiszkréciót követni. Huzat van, majd lövöldözés lesz és végül sok embert elvisz a razzia. Mindenkit üldöznek és mindenki üldöz mindenkit. A rablók kartellbe mennek, majd a „Babkirály“ kocsmába. A trópusi vihar elsodor egy bankettet, és az ünnepelt hosszú autótúrára indul, frakkban.

1.

Evelyn moccanni sem mert!

Valamelyik szobából tompa, előkelő kondulásokkal megszólalt egy óra. A fegyenc átlépett az ablakpárkányon. Gondosan leporolta nadrágjáról a meszet, amely mászás közben hozzátapadt. A helyzet most ez volt: Gordon nem is sejtette, hogy a leány itt van, míg Evelyn tudott az ő jelenlétéről.

A leány még idejében húzódott vissza az ajtófüggöny mögé. Mi lesz, ha találkoznak? Egyedül van a lakásban a fegyencsel és még csak segítségért sem kiálthat, hiszen ő is betört!

Hallotta, amint reccsen a padló. A gangster bizonyára, egyik szekrénytől a másikhoz megy és keresi az „Álmodó Buddhát“.

Mi lesz, ha megtalálja? Ha itt a cél előtt kénytelen meglapulni, mialatt elrabolják jogos tulajdonát?

Meglapulni? Hiszen szívesen menekülne, csak tudná merre? Legalább segítségért kiálthatna szükség esetén . . .

Óvatosan elindult az ablak felé. A vagtag szőnyeg felfogott minden reccsenést. Elérte az ablakot.

Most attól függ minden, hogy nyikorog-e a kilincs? Hozzáért . . . Nagyon lassan próbálta efordítani.

Zajtalanul működött.

Az ablak, csendesen kinyílt. Csak enyhe légáramlás suhant be, valószínűleg azért, mert Gordon sem csukta be az ablakot, a túlsó szobában.

Evelynnek szerencséje volt. Éppen itt a negyedik emeleti párkánynál vezetett le a tűzilétra. Így talán el is menekülhet.

De most, mikor már nyitva állt előtte a szabados útja, bátrabb lett. Ott a falnál azt az üveg-szekrényt még nem látta. Hátha éppen abban van a kis zománcos doboz, tetején a Buddhával?

Megindult vissza. Néhány lépéssel ismét eltávolodott az ablaktól.

Már esteledett. A szobában sötét volt. Egész közel kellett mennie a vitrinhez, hogy jól lássa az üveg mögött a dísz tárgyakat elmosódó körvonalaikkal. A Buddha nem volt közöttük.

Ebben a pillanatban becsapódott az előszobaajtó, hangok hallatszottak és nyomban utána kattan az ebédlő villanykapcsolója.

Wilmington érkezett haza egy vendéggel!

2.

De hiszen csak nyolc órára rendelte a vacsorát!, villant át Evelyn agyán. Most már moccani sem mert. Bizonyára a fegyenc is így áll megdöbbenően a helyén.

Most mi lesz?

— Érthetetlen előttem a fellépése Adams! — hallatszott erőlyesen a házigazda hangja. — Nem félelemből, csak kíváncsiságból engedtem a kérésének, mikor felhívtam magát a lakásomra.

— Azonnal meg fog mindent érteni, — felelte barátságosan a másik.

Evelyn a nyitott ajtón keresztül jól láthatott mindent, ami az ebédlőben történik. A vendég, alacsony, kövér ember volt, kissé rekedt hangú, lom-

pos, csámpás járású; a szájaszegletében cigaretta-vég füstölgött, bőven hullajtva pernyét és hamut a lompos ember kabátjára, amit ez néha egy hesegető lassú mozdulattal, inkább tudomásul vett, mint letisztogatott.

Szinte jelenlétének pillanatában elterjedt a caporal cigaretta fojtó buze.

Wilmington sápadt volt és ideges. Keskeny, finom orrán, olykor megrezdült a két cimpa, az ajkát rágta és járkált. A kövér nyomban egy karosszékbe vetette magát és rekedt hangjának legharsányabb, sípoló változatán, mintegy a közepén kezdte mondanivalóját, elbizakodott, durva emberek módján.

— Nézze Wilmington! Maga nyolc órára várta Fleuryt, tehát még egy teljes óra ideje van arra, hogy meggondolja az ajánlatomat, mert én nem fogom bevárni a barátunkat. Figyelmeztetem, hogy a maga játékának vége.

— Ijeszteni akar Adamson? . . .

— Nem. Csak figyelmeztetni. Négy hónap előtt, mikor közöltem magával, hogy gyanum szerint Clayton térképe magánál van, kinevetett. Azt mondta, hogy házassága óta felhagyott a hírszerzéssel, semmi köze a szerencsétlen Brandes tragédiájához és hagyjam békén, mert feljelent. Tudtam, hogy komédiázik.

— Ne próbáljon blöffölni Adams, — szólt most egy doromboló leopárd szelídségével a házigazda és két szeme összeszűkülte a rosszindulatú nézéstől. — Ismerem már a trükkjeit, hiszen valamikor együtt dolgoztunk . . .

— Akkor tudhatná, hogy a kabátom külsőzsebében pisztolyt hordok és most rajta tartom az ujjamat. Látta már azt is, hogy zseben keresztül, húsz lépésről lelöttem valakit . . .

Wilmington tehetetlen dühhel nézte.

A kövér újabb Caporált vett elő sárga, karvalykörmű ujjaival és a végigégett cigaretta para-

zsával gyújtott rá. Ezt a kis cigarettavéget elnyomta a saláta számára odakészített üvegtányéron és közben olyan arcot vágott, mint akinek a gyomra fáj.

— Maga várt a térképpel, abban a hitben, hogy a gyarmati zavargások után nagyobb áron adhatja el. Ebben igaza volt. De arra nem gondolt, hogy időt adott nekem egy gondos nyomozásra. Ismeri az összeköttetéseket, amellyekkel megbízóim a világ minden táján rendelkeznek, nem szólva saját képességeimről. Így, ma abban a helyzetben vagyok, hogy a térképet a szükséges okiratokkal együtt megkapom, mielőtt Fleury jön, vagy esetleg a rendőrség. Ugyanis a rendőrség valamennyiünket figyel.

— Ön még mindig hisz a bleuff feltétlen hatá-
sában, kedves Adams . . . Ismerem ezt a módszerét.

— Kívánságára tehát el fogom mondani a le-
két, amellyel meggyőzőm. Elmondom sorban a gaz-
tetteit, hogy ne higye blöffnek vagy találgatásnak,
amit közöltem. Tehát: Ön kedves Wilmington, vagy
ahogy még hírszerző korában nevezték a körözvé-
nyekben Mr. Stuck, feleségül vette egy év előtt
Brandes sorhajóhadnagy húgát. Fellépése, modora,
megbízóinak anyagi támogatása lehetővé tettek,
hogy bekerüljön az igazi jótársaságba. Miután
Brandes a tengerészeti minisztériumba beosztott
tiszt volt, akit elsőrangú képességei miatt fontos
munkakörben használtak a térképészetnél ez a há-
zasság nagy lehetőségeket nyitott meg működése
számára. Nem aprózta el magát, nem lopott kisebb
okmányokat, nem fáradozott jelentéktelen hírek szer-
zésével. Nagy zsákmányra várt és igyekezett meg-
melegedni az elsőrangú környezetben. Ez sikerült
is sima modorával, ravaszságával és okosságával.
Azután megjött a Nagy Ügy! Clayton az afrika-
kutató halálos betegen tért haza utolsó expedíciójá-
ról. Középfrika dzsungelait járta és haldokolva

érkezett meg. Hetekig cikkeztek róla, hasábokon át magasztalták érdemeit, de azt csak nagyon kevesen tudták, hogy ez az ember egy naplót, néhány térképet és sok fényképfelvételt adott át a hadügyminiszternek. A dzsungel egy ismeretlen, meghódítatlan vidékén csodálatos gazdagságú petróleumforrásokat talált!

Wilmington vállalt vont.

— Hallottam ilyesmit.

— Várjunk csak . . . Az anyagot áttették a tengerészeti minisztériumhoz, a térképészetre. Az értékes anyag, a hadügyminisztérium narancsszínű borítékjában öt hatalmas pecséttel ellátva, Brandes hadnagy íróasztalára került. Clayton rövidesen meghalt. Hogy mit jelent manapság Afrikában petróleum, olyan helyen, amely még egyik nagyhatalom uralma alá sem tartozik, ezt nem kell magának elmagyaráznom. És megközelítőleg sem tudták kikutatni a többi hatalmak, hogy merre járt Clayton. Csak a narancsszínű boríték a térképpel és egyéb adatokkal jelentette a birtoklást. A nemzetközi hírszolgálatban annyi pénzt még nem adtak okmányért, mint amennyit ez a térkép jelentett annak, aki megszerzi. De ez hozzáférhetetlen volt. Közben kitört a gyarmati háború. Valamennyi nagyhatalom farkasszemet nézett a hódítóval. És akkor maga megszerezte a narancsszínű borítékot az öt pecséttel!

— Mondja Adams, miért nem ír maga? Ennyi képzelőerővel . . .

— Nyomban belátja majd, hogy tehetségesebb vagyok, régi mesterségemben. Előrebocsájtom, hogy a harc, most már utolsó vérre megy, mert magát, Fleuryt, engem, Hannussent és mindenkit figyel a párisi rendőrség . . .

— Megmondja kérem végre, hogy mit óhajt?

A kövér egy újabb cigarettát vett elő és a körmére égett véggel meggyújtotta, majd hatalmas

füstfelhőt fújt ki, amittől szállongó hamúpelyheknek valóságos esője hullott körülötte. Még kényelmesebben hátradőlt, két lábát a fotel karfáján lógatta le és álmos hangon folytatta, anélkül, hogy jobbkezét csak egy másodpercre is elővenné kidudorodó kabátzsebéből:

— Hogy keresztül vigye a tervét megrontott egy egész családot. Ma már csak a legidősebb Brandes és a szerencsétlen sorhajóhadnagy él, ha ugyan életnek lehet nevezni a Szahara poklában muló, gyötrelmes hónapokat... Ugy-e, elsápadt...? Talán nem is tudta, hogy Brandes a légióban van?

— Ostoba fecsegés, — sziszegte és egy lépést tett.

— Vigyázzon! — harsant fel sípolva Adams rekedt hangja, — az ujjam a kakason van.

A kabátszárny fenyegetően megemelkedett kisé és Wilmington lihegve a dühtől megtorpant. A másik nevetett.

— Hát kezd kellemetlen lenni a mese? Feleségének, Brandes Izabellának gyermeke született. A gyermek egy napon eltűnt. A kétségbeesett anyának azt mondta, hogy csak akkor látja viszont a kisfiát, ha megszerzi hadnagy fivére hivatali kulcsainak lenyomatát. Maga tanította meg ezt a szerencsétlen, kétségbeesésében félőrült úrinőt arra, hogy kell betörőmódra lenyomatot venni. Két heti szenvedés után az asszony elhozta a lenyomatot. De, hogy lehet megszerezni a borítékot anélkül, hogy elveszítené gyönyörű társadalmi pozícióját? Erre kitűnő tervet eszelt ki. Brandes hadnagy nagyon szerette húszéves öccsét és ez a fiatalember belebolondult egy táncosnőbe. Maga kreaturája ez a hölgy. Én is jól ismerem. Ethel Ardfern. Ethel könnyűszerrel elcsábította a fiút, akit Brandes hadnagy nevelt, mióta meghalt az apjuk és úgy szerette mintha a saját gyermeke lenne. Nos Ethel teljesen behálózta Holmot. Megbeszélték, hogy elszöknek együtt Ka-

nadába. A fiú, azon a napon, mikor vonatra akartak szállni Southampton felé, egy levelet írt, hadnagy fivérének.

Wilmington egy helyben állt és mereven nézett a vendégére.

— A levélben csak ennyi állt: „Kedves bátyám! Nem tehettem másképp, bocsás meg eltévelyedett öcsédnek . . . Holmnak“, és megbeszélték, hogy akkor dobják be, ha már Southamptonban lesznek, a hajónál. Ethelnek szép nagy autója volt. Mielőtt a vasúthoz mentek volna, megkérte a fiút, hogy jöjjön ki vele az édesanyjához, aki London környékén lakik. Egy elhagyott helyen látszólag motorhiba történt. Kiszálltak. Ethel cinkosa, Dickmann itt végzett a fiúval. Ethel este már a bárban táncolt, úgy mint máskor. De a meggyilkolt Holm zsebéből a búcsúlevél már a maga kezében volt. Másnap történt a szeniális rablás. Ön felment dél előtt a minisztériumba néhány percel Brandes hadnagy előtt. Hogy itt ki volt még beavatva, azt nem tudom. Annyi tény, hogy egy másodpercre besont az előszobából a dolgozóba, a lenyomatok alapján készült kulccsal kinyitotta a szükséges fiókot, magához vette az írást és ismét leült az előszobába. Mikor Brandes megérkezett, átadta neki meggyilkolt öccse búcsúlevelét és a kezében levő viaszmasszát, amellyel a kulcslenyomatot vették. Elmondta, hogy Holm felhívta telefonon, izgatott hangon mesélt valami büntényről, amit ő követett el . . . Nem meri a bátyját felhívni . . . Nyomasztó adósságok . . . börtönbe jutott volna . . . zsarolók kezébe került, akik kényszerítették, hogy lenyomatot szerezzen és hogy ellopja a narancssárga borítékot. Most örökre kivándorol. Maga persze autóba ült, így mesélte Brandes hadnagynak, és Holm szállására hajtatott. A fiú nem volt ott már, csak ez a levél és mellette a viaszlenyomat. Nem érti, mint jelent mind ez, tehát elhozta azonnal ide

Brandesnek. A hadnagy sápadtan nézte a lenyomatot és a levelet, amelyben az öccse jól ismert írásával ez állt: „Kedves bátyám! Nem tehettem másképp, bocsás meg eltévelyedett öcsédnek! „Holmnak“!“

Ezután bement a dolgozó szobába és látta, hogy eltűnt a narancsszínű boríték az öt pecséttel, benne a Clayton-féle térkép. A szerencsétlen nem is gyanította, hogy a narancsszínű boríték kétréthajtva a maga felöltözsebében van és kint lóg a fogason. Ki gondolna erre! Igazán zseniális volt . . . !

Wilmington már nem állt olyan kihúzott derékkal. A földet nézte. Adams egy újabb caporalt gyújtott meg a lucskos, sárga cigaretta véggel, aztán betöltött magának az asztalon álló borból és felhajtott egy pohárral.

— A dolog jobban sikerült, mint ahogy remélte. Ez az örült Brandes képtelen volt arra, hogy feljelentse az öccsét . . . Hiszen ő nem tudta, hogy már megölték a szerencsétlent . . . Szóval ez a tébolyult hős, ez a Brandes hadnagy azt akarta, hogy az eltévelyedett Holm új életet kezdhessen és ha megjavul valaha, ne zárják ki a társadalomból gyalázatos vétke miatt . . . Brandes levelet írt a feletteseinek, amelyben bejelentette, hogy a térképet ellopták tőle és a felelősség elöl megszökik, rangjáról lemond. A lopásnak ő az oka, engedély nélkül haza vitte az iratokat és útközben, megtámadták, elvették a táskáját . . .

A katonai hatóságok nem hitték ezt el. Brandes hadnagyot kémnek minősítették. Elfogni nem tudták, de gyalázata bejárta az egész világot. Így tette tönkre maga ezt a kitűnő ősnemesi családot. Az anya itt halt meg Párisban. Az egyik fiút megölték, a másik földönfutó, a legidősebb embergyülő lett . . .

— Élég volt az ostoba locsogásból. Van valami bizonyítéka erre a sok fantazmagoriára?

Adams meglegedetten vigyorgott.

— Elsőrangú bizonyítékaim vannak. De még nem fejeztem be az adatokat: később meghalt a felesége is!

2.

Wilmington, ahogy járkált és éppen háttal volt az utolsó szónál, egy perdüléssel megfordult és döbbenetn meredt a kövér kis emberre.

— Mi? Ez már talált? . . . Hát vegyük sorra! Ethel Ardfernt kivallattam a maga módján. Ezt magától láttam először. A táncosnőt egy hajóra hurcoltam. Tudja már miről van szó?... Tetanusz bacilussal mesterséges fertőzést előidézni és védőoltást csak aláírt tanuk előtt tett vallomásra adni? Olyan vallomásra, amelynek bizonyított adatai biztosítanak a beismerés visszavonása ellen? Ethel is ismeri ezt a vallatást . . . Vallott! Tudta, hogy nincs irgalom. Beszért a védőoltásért! . . . Mert a tetanusz nem szép halál . . . Sajnos, a vallomással kissé késedelmeskedett és így az oltás nem járt eredménnyel . . .

— Gazember!

— Vigyázz! — süvöltött a kövér és revolvere Wilmington mellének irányult.

Egy pillanatnyi szünet következett. Evelyn a rémülettől megmeredten állt, nyitott szájjal, két kezét a arcához szorítva, mint egy szereplő az elszaktadt film utolsó kockájában.

Gordon ámulatlan haligatta az idegen drámát, amelyben ilyen villanásszerűen sodródott bele.

Wilmington egy székre ült, cigarettára gyújtott és nem szólt semmit. Sápadtan, nagy szippantásokkal fújta a füstöt.

— Ethel vallomása alapján megtudtuk Dickmann nevét. Ez az, aki leszúrta Holm Brandest. Dickmann már csak azért is vallott, mint a karika-

csapás, hogy futni hagyjuk. Nem hagytuk futni. A touloni kikötőben egy hajón őriztetem, dacára annak, hogy nálam van, a tanuk előtt tett vallomása, amely szerint maga bűjtatta fel, maga adott pénzt neki és magától kapta a pontos utasításokat . . . Továbbá bizonyítani tudom hogy hamis tisztiorvosilelet alapján temették el a feleségét. És azután . . . bár ezt szigorúan büntetik, egy kis magánexhumálást végeztem a multkor éjjel Père-Lachaiseben és megfelelő szakemberek vizsgálták meg a felesége tetemét. Ajkain még ma is tisztán látszik a cianózis enyészhetetlen kékje . . .

— Elég ! . . . Hallgasson maga . . . maga . . .

— Még van további blöfföm is. Például könnyűszerrel előkerítjük Brandes hadnagyot. Kiderítettük, hogy Münster néven szolgál a légió második századánál és jelenleg Marókkóban, mint súlyos sebesültet ápolják. A koronatanu, tehát él. Él az az ember, akinek ártatlanul meghurcolt becsülete fedezi a maga összes gaztettét!

— Mondom, hogy elég . . . — lihegte Wilmington és másfelé nézett, mint, aki kísérteteket lát. — Vigye . . . vigye a térképet, de gyorsan, mert Fleury minden pillanatban itt lehet . . . Mondja meg mit ad a narancsszínű borítékért . . . Legyen a magáé átkozott spicli.

— Nem fog rosszul járni. De előbb látnom kell, hogy sértetlen-e a borítékon a pecsét. Ne mondja, hogy a másik szobában van, és ne nyúljon a zsebe felé. Ott a páncélszekrény, nyissa ki.

Evelyn zsibbadtan hallgatta a dialógust. Az bizonyos, hogy megölik, ha itt találják. De még rémületében sem tudta kikapcsolni részvétét a szerencsétlen Brandes családdal szemben. Igen! Ha valaha kiszabadul innen élve, akkor ezt mind, mind, nyilvánosságra hozza . . . De mivel tudja bizonyítani? Közben Wilmington a páncélszekrényhez ment és az asztalra tett egy hatalmas borítékot, amelyen

sértetlenül látszott az öt pecsét. Oh, hogy szeretne volna Evelin felkapni a százados becsületét és elrohanni vele Marokkóba. Szegény emberek! Vajjon a fegyenc is hallotta-e mindezt, vagy megszökött már? Megjegyzi mindenesetre a szerencsétlen százados légionárus nevét. Münster . . . Münster . . . Ismételte ezt a szót.

— Különben úgy is jó ha sietünk, — mondta Wilmington. — Ma ketten is érdeklődtek nálam a százados után, mintha egy dobozon álmódzó Buddha bálványt keresnének a hagyatékából. De azt hiszem ez csak kifogás volt. Valamelyik ügynökség emberei lehettek.

— Miért? Nincsen ilyen szobor a hagyatékban?

— De. Emlékszem, hogy láttam ilyen dobozt, tetején egy Buddha szoborral a Brandes fivérek lakásában, ha jól emlékszem a fürdőszobában. De ez nem nyugtat meg. Persze, hogy olyasmit kérdeznek, aminek némi valószínűsége van. Tudták valahonnan, hogy Brandes hadnagy birtokában volt egy ilyen dísz tárgy.

Adams arca elborult.

— De mért kérdezik ketten ugyanazt? Ez inkább arra vall, hogy igenis van valami azzal a szoborral, többen is rájöttek a titkára, magához vezettek a nyomok és most sietnek megelőzni egymást, a szobor felkutatásában. Nem szeretem ezt az ügyet.

Wilmington elsápadt.

— Gondolja? De mi a csodát akarnak egy piperholmik megőrzésére szolgáló dobozból, vagy a kerámiadiszítésétől?

A kövér gondolkozott.

— Magánál van az a szobor?

— Fenéket. Hogy elvágjam a további kérdészködést, úgy tettem, mintha nálam lenne, ha nem is állítottam határozottan. A szobor bizonyára Afrikában van, Brandesnél, ha ugyan nem dobta el az

ilyen haszontalanságot, mikor szöknie kellett.

— Sokért nem adnám, — morfondirozott Adams, — ha ismerném ezt a Budha ügyet.

— Figyelmeztetem, hogy Fleury azonnal itt lehet.

— Igaza van. Gyerünk azzal a borítékkal!

— De nagyon jól kell fizetnie, Adams! Egy nagyratörő ember két éves hazárdjátékának eredménye ez a szerződés.

— Elég embert áldozott fel az ügyért ahhoz, hogy értékelni tudjam . . .

Csrrr . . . Egy ablak tört ki. Kis szellő támadt és a légvonat becsapta az ablakot abban a szobában, ahol Gordon bújt meg. Igazán csak a teljes szélsendnek köszönhatték, hogy ez nem történt meg eddig.

3.

Adams és Wilmington egyetlen rémült ugrással a másik szobában termettek. Gordon azonban máris résen volt és a támadók éppenhogy lebújhattak kissé, a fegyenc kezéből kirepülő szék elől, amely Adamsot vállán találta. Nyomban utána egy kisasztalt dobott feléjük, majd egy kínai vázát . . . Adams vaktában a szobába lőtt kétszer, azután behorantak.

Gordon derekánál kapta el Wilmongtont és a kis kövérhez csapta. Dulakodás, zuhanás, csörömpölés, recsegés zaja hallatszott, bútorok töredezték, cserepek hullottak, hörgés átkozódás; mintha vadállatok tombolnának.

Most váratlanul, a lépcsőház felől fegyver dörrent, azután csengettek, dörömböltek. Az előszobaaajtót baltával dönggették. A rendőrség úgy látzik, csak Fleuryt és társait várta az egérfogóba, hogy lecsapjon az egész társaságra.

Az üresen maradt szobában ott feküdt az asz-

talon a narancsszínű boríték, az öt pecséttel . . .

Evelin beugrott az ebédlőbe, felragadta a borítékot, amelyben egy család becsülete volt, gyorsan a kézitáskájába tette és a szalonablakon keresztül, négyemeletes magasságban kilépett a vaslétrára. Ha Brandes él akkor ezért a borítékért szívesen lesz segítségére a Buddha felkutatásában.

Elmegy Marokkóba . . . Csörömpölés!

A szobában veszett emberek küzdöttek!

Gordon rávetette magát Adamsra. Wilmington revolvert rántott. Most a fegyenc egy rúgással kiszabadította magát, úgy, hogy a kis köpcös messzire repült. Ezáltal ő maga mint tiszta célpont állt ott, de Wilmington még sem lőtt rá. A sok felhalmozódott gyűlölet, a düh, a beképzelt, vérig sértett, hiú ember bosszúszomja kitört belőle és Adamsot akarta megölni, mint valami veszett kutyát! Két lépésről lőtt az arcába.

A fegyver azonban csütörtököt mondott. Ezzel megmentette Gordon életét. Mert Adams még estében rántott revolvert és bizonyára lepuffantja a fegyencet, ha nem hallja a füle mellett azt az irtózatosságot, amit halálos lövés szokott követni . . .

Mielőtt a másik újra lenyomhatta volna a ravaszt, Adams lőtt és a gyomrán találta el Wilmingtonot. Ez elejtette a pisztolyt és görcsös markolással leszakította az ajtó függönyét, mintha szemfödőbe csavarodna, átfordult vele és a tarka brokáttal borítva zuhant a padlóra.

Az előszoba ajtaján már keresztül törtek a fejcsapások.

A fegyenc közben eltűnt.

Adams csak most riadt a valóságra: a rendőség!

Egy ugrással az ebédlőben termett. Nyomban látta, hogy a szemközti szoba ablaka tárva nyitva.

Az előszoba ajtó nagy robajjal beszakadt és a

küszöbön fekvő, Fleurn keresztül benyomultak a detektívek!

Adams éppen akkor ért az íróasztalhoz. De nem a detektívektől ijedt meg, hanem az eléje tároló szörnyű látványtól.

Az ötpecsétes, narancsszínű boríték eltűnt!

Még volt annyi ideje, hogy lezárja az előszobába vezető ajtót, abban a pillanatban, amikor odaértek a detektívek. Azután átrohant a másik szalónba, ezt az ajtót is bezárta. A nyitott ablak megmutatta, az elmenekült fegyenc útját.

Kilépett a vaslétrára.

Felette, az ötödik emelet magasságában, látta, amint a fegyenc lába az utolsó vasfokot elhagyja és a háztetőre lép. Utána lőtt.

4.

Mikor Evelyn kilépett az ablakon és lenézett, önkéntelenül felsikoltott.

Alatta az uccán, mintha ütközet folyna. Riadóautók érkeztek, szirénázva . . . Emberek futottak szanaszét és a rendőrök nem kimélték a gummibotot. Úgy látszott, hogy a Rue Mazarint mindenfelől elzárják. A házból, ahonnan Evelyn menekült, négy embert vittek ki megbilincselve, tépett ruhában, a fogolyszállítókocsihoz. A kapu lámpája alatt, nagy sötét tócsában mozdulatlanul feküdt valaki arcraborulva. Egy elegáns asszony, szíjjbílincsénél fogva vonszoltatta magát, sikoltozva tűnt el a rabszállítókocsiban és a páncélautó fényszórója fehér izzással sugározta be a pánikszerű mozgalmat.

Evelyn mögött most lövés dörrent a lakásból.

Ettől észbekapott és először tétován, majd rémült sietéssel igyekezett fel a létrán. Az ucca felé nem menekülhetett. Csak a tetőn át. A szoknyáját

megrántotta és végigszakította egy kiálló szög. Minden erejét összeszedve markolta meg az esecsatorna peremét és felhúzózkodott. A haja az arcába lógott. Porosan, sárosan, foszlányokba tépett ruhával, de felért a háztetőre!

Futásnak eredt.

Térdrebukott egy esőtócsában és szinte eszméletét veszítette a fájdalomtól. Tántorongva felállt. Néhány másodpercig lihegve egy kéménynek támaszkodott és visszaneézett.

Ismét a szörnyű látvány!

... A háztető szélén, két kapaszkodó kéz között, kopasz fej jelent meg. Az orr egyetlen vörös forradás, az arcot eltorzítja a gyűlölet és az erőlködés.

A fegyenc!

Szaladt tovább. A háta mögött lövés dörrent és hallja az üldöző lábdobogását . . .

Istenem . . .

Deszkákon bukácsolt át, egy sötétben kifeszített szárítókötél csap a torkára, mintha le akarná fejezni . . . Felbukik . . . Megint tovább!

De most újra lövés és ez már a fegyencet vette célba. Az üldözött is üldözi valaki. Egy másik üldözött. Evelyn lélekzethez jut, mert Gordon egy kémény mögé menekül és visszalö Adamsra. Így vadásznak egymásra, mialatt Páris rendőrsége rájuk vadászik.

Evelyn kihasználja az alkalmas pillanatot és utolsó erejét összeszedve rohan, szorosan fogva kis fekete táskáját, amelyben az értékes boríték van... Váratlanul üvegablakot lát maga alatt . . .

Műterem.

Nem is gondolkozik. Egy eltávolított ablak keretében megkapaszkodik, lelógatja magát, aztán behúnyt szemmel elereszti az ablakot.

Alacsony szoba lehet, mert könnyedén ér le lábujjhegyre. Vár.

Sötét van. A szomszéd helyiségben beszélnek:

— Tessék választani, ezek itt kilencszer tizenkettes levelezőlapok . . . de ha parancsol nagytáskát . . .

Fényképész!

Gyorsan körülnéz. Jobbkéz felé ajtót lát. Benyit! Ísmét sötét helyiségen megy át, de hosszúkás, mint az előszobák. A végében újabb ajtó. Kilép.

Friss levegő csapja meg. Folyosón van.

Siet le a lépcsőn. Az utolsó néhány foknál megbotlik. A ruhája újra reccsen valahol. Érzi, hogy a keze, arca, nyaka, tapad a sártól. Csak tovább!

Rossszul világított udvarra ér. Egy leány csirkét tisztít, két fehérkötényes fiú nagy sajtárt önt ki a csatorna felett. A nyitott udvari ajtón keresztül, hatalmas konyha látszik. Bizonyosan valamelyik előkelő szajnaparti étteremhez tartozik . . . Evelyn a kapu felé akar menni.

Sziréna bűg!

Jaj! Hiszen a háztetőn párhuzamosan jött a Rue Mazarinnel. Ugyanabban az uccában van, ahol razziáznak! Ha az éttermen keresztül jutna, akkor kiérne a veszélyes zónából, a Szajna partjára.

Az egyik gyerek közelebb lép és kíváncsi pilantással nézegeti.

Evelyn gyorsan elindul! Be a konyhába. Keresztülsiet, néhány csodálkozó kukta között, benyit az ajtón és egy gyönyörű fényes étteremben áll. A helyiség főbejárata a szajnaparti forgalmas uccára nyílik! Evelynnt többen megcsodálják. Ahogy végignézi magán, látja, hogy milyen piszkos, szakadt a ruhája. A haja csapzottan lóg az arcába. Csak ki innen, ki, mennél gyorsabban.

Siet!

Közben érzi, hogy mindenki rámered. Hála Istennek ott a kijárat . . .

Ebben a pillanatban egy harsány hang szólalt meg mellette:

— De hiszen itt a Lady! Istenem, mi történt önnel?!

A polgármester volt, aki szólt.

Mellette ült Holler és az asztalfőn Lord Bannister frakkban, igen sok, nagyon előkelő úr társaságában.

5.

Azt hiszem, Lót, miután visszatekintett Sodomára és azon nyomban a teste sóvá és a ruhája só-tartóvá változott, valamivel értelmesebb arcot vág-hatott, mint ő Lordsága ott az asztalfőn, mikor Evelyn megérkezett. Egy pillanatig igen nagy csend támadt. Evelyn agya e másodperc alatt pattanásig feszült. Érezte, hogy a tanár tekintélye forog kockán, érezte, hogy szörnyű botrányt idézett elő és a következő percben a pattanásig feszült agy, a gyors megoldás egy szikráját dobta ki magából. A leány mosolyogva megszólalt:

— Kérem Henry, — mondta csodálatos módon kapásból leterítve a tanár kereszt nevét — sajnos haza kell engem nyomban kísérnie. Egy ügyetlen kerékpáros elütött, itt a járda mellett, nézze mi történt a ruhámmal.

Sikerült!

A friss szakadások és sárnyomok eléggé valószínűsítették amit mondott. Mindenki sajnálkozva udvarias vigasztalással fordult „Lady Bannister“ felé. Az akadémiai tagok, egyetemi tanárok és tábornokok sorban bemutatkoztak és a „Lady“ öszinte sajnálattal, hogy nem maradhat velük ilyen állapotban, belekarolt sir Bannisterbe és elhurcolta.

Mikor beültek a tanár autójába Evelyn óvatosan körül nézett, hogy fölfedezték-e az üldözői.

Mert abban biztos volt, hogy, amíg a boríték nála van igen sok, mindenre elszánt ember szegődik a nyomába. Nem látott senkit. A tanár beült az autóba, megvárta, amíg Evelyn elfoglalja mellette a helyét azután csak ennyit mondott:

— Csapja be jól az ajtót és mondja meg, hogy hová vigyem.

Elkeseredésében nem is talált szavakat. Felháborodásában túl volt azon, hogy veszekedjék. Tagadhatatlan ugyan, hogy az elmúlt napokban többször is eszébe jutott ez a leány és az is megfordult a fejében, hogy jó lenne viszontlátni. De a viszontlátás körülményei mégis megrendítették kissé. Most legszívesebben egyszerűen kilökte volna a leányt. Mit csinál ez a nő? Hol mászkál, hogy mindig sáros és szakadt a ruhája? És mi dolga van éjszaka egyedül az uccán? Ezt nem lehet tudni.

Egyszer csak jön. Váratlanul, kócos hajának szőke villámaival, eszeveszetten, mint a ciklon.

— Kérem Önt, hogy amilyen gyorsan csak tud, vigyen el valahová, messzire Páristól, ahol vonatra ülhetek, vagy autót bérelhetek, — könyörgött, lihegve a leány.

— De kérem . . . frakkban vagyok . . .

— Üldöznek!

— Mintha ezt már hallottam volna. Hát kedves Miss Weston én tisztában vagyok egy férfi kötelességeivel, de mégis fel kell hívnom a figyelmét arra, hogy sajnos, csak egy tudós vagyok és nem kóborlovag. Érthetetlen, hogy korunk elsőrangú rendőri szervezetei helyett kizárólag hozzám fordul bűnügyekben. Én nagyon tisztetem önt kisasszony, de legyen szabad, ismétlésbe bocsájtkoznom: egy gentleman élete, nem átjáróház . . .

— Igaza van . . . Azonnal kiszállok, — mondta Evelyn. Azután zokogva hajolt a szélvédőre. Félt, hogy Párisban figyelik a pályaudvarokat, esetleg a garázsokat is. Tudta, hogy az élete forog kockán.

Lehet, hogy máris a nyomában vannak! Az egyetlen lehetőség: Páristól messze autót bérelni... Istenem milyen egyedül van!

— Hát mondja meg végre, hová vigyem, — mondta a tanár fogcsikorgatva, mert érezte, hogy nem tud a kellő ridegséggel beszélni. — Ne sírjon már! Hagyjuk ezt kérem! Jól van elviszem Párisból, ahová akarja!

— Marseillebe — mondta felcsillanó szemmel a leány.

— Frakkba?! — horkant fel Lord Bannister.

— Nem, nem... vigyen csak el jó messzire a legközelebbi községig, ahol autót bérelhetek.

A tanár dühösen taposott a gázpedálra és a gyönyörű új Alfa-Romeo zajtalanul, puhán indult el a páris-lyoni országúton.

6.

A két férfi a háztetőn egy-egy kémény mögött húzódott meg. Közben elecsendesedett az ucca. Veszélyes lett volna további lövéseket leadni.

— Idegen! — kiáltotta Gordon. — Komolyan ragaszkodik ahhoz, hogy felhajtsuk egymást a rendőrségnek? — És miután a másik nem felelt, még hozzátette. — Okosabb lenne, ha megpróbálnánk közösen tenni valamit.

Adams nem felelt.

— Ketten, esetleg megtalálhatjuk a leányt az írással. Van néhány adatom, amelyek nélkül maga nem érhet célt. Társuljunk.

— Kicsoda maga?

— Egy angol. Rokonszakmából.

— Mi hasznát vehetem?

— Vegyen be a Clayton-féle térképüzletbe és én viszonzásul felajánlom magánaka „szoborüzletet“.

— Miféle szoborüzletet?

— Egymillió fontot érő szoborról van szó.

— Sejtettem, hogy valami van azzal a Buddhával. Sajnos, én most nem érek rá mással foglalkozni, mint a narancsszínű borítékkal.

— Közös ügy, — felelte Gordon. — Mind a kettő a kezünkbe kerül Evelyn Westonnal. Nos? Fele-fele. Ha akarja kartellbe mehetünk. Vagy pedig fordítsunk hátat egymásnak és jussunk le külön-külön a háztetőről, mert remélem maga sem akar itt megöregedni?

Szünet következett.

— Rendben van, — mondta azután Adams. — Jelenleg úgysem merünk kilépni a kémény mögül, legalább is én nem bízom magában, tehát legokosabb, ha találkozunk félóra múlva a „Babkirály“ vendéglőben. A Chateau-Rouge mellett van.

— All right! Vízontlátásra . . .

A kémény fedezete alatt ellenkező irányban elkúsztak.

Miután Gordon az uccára ért, telefonált Rainernek.

— Jöjjön el Corned-Beeffel együtt a „Babkirály“ vendéglőbe.

— Jó konyha van ott? Mert még nem vacsoráztam.

— Maga hülye! Élet halálra megy a játék. Milliomosok leszünk, ha megtaláljuk Evelyn Westont.

— Kölcsönt vehet fel rá. Most telefonált Corned Beef, hogy a tanárral megy autón. Előtte tankoltak a lyoni országúton. Tovább követi őket és minden benzinállomásnál üzenetet hagy nekünk. Messze van ide az a „Babkirály“ vendéglő?

7.

Adams két emberével már ott volt a kocsmában, mikor Rainer és Gordon megérkeztek. Az urak bemutatkoztak egymásnak és bemutatták munkatársaikat.

Adams egyik munkatársa körszakállat viselt, csíkos trikóban volt és állandóan bagót rágott, amittől időnként köpnie kellett. Jokonak hívták. Több nevet sohasem használt bemutatkozásnál. Valamikor, mint gummitestű artista működött cirkuszokban, de egy alkalommal néhány embert megölt és azóta áttért erre a pályára.

A másik munkatárs dr. Cournier, hatalmas, kövér, sápadt, fáradtszemű, ősz ember volt, idült morfinista. Püffedt, szeplős kezeivel, lassú gesztusokat tett ha olykor mély hangon jóságosan és bölcsen magyarázott valamit.

— Az idő sürget uraim, — kezdte Gordon. — Nem kellene önökkel társulnom, de ebben az esetben valahol összeütköznénk, viszont a zsákmány oly nagy, hogy mindannyiunknak jut így is elég belőle.

— A tárgyra! — mondta a körszakállas és egy valószínűtlenül hosszú kés hegyével piszkálni kezdte a körmét.

— Nagyon helyes. Legfőbb ideje, hogy a tárgyra térjünk, — jelentette ki Rainer és máris odaszólt a pincérnek: — Kérek egy bécsiszeletet, sok burgonyával, négy deci vörösbort és két keménytojást.

— Tehát uraim, — magyarázta a fegyenc. — Tudom, hogy hol tartózkodik jelen pillanatban a leány a borítékkal, ezenfelül tudom, hogy hol találjuk meg azt a bizonyos szobrot a kazettával, ami egymillió fontot jelent.

— Ezt most már én is tudom. Münsternél, — mondta Adams. — De ha közli, hogy hol van a leány, akkor szívesen társulunk.

— Fele-fele!

— Rendben van.

Gordon, mindent elmondott. Gyorsan, de érthetően. A Dartmoorenál kezdte, Jimmy Hogannal és Corned-Beef telefonüzenetével fejezte be.

— Szerencsére Corned-Beef eltévesztette a leány nyomát és én a tanár után küldtem, akivel Evelyn Weston, mint férj és feleség utazott együtt a hajón. Gondoltam, hogy a tanár közelében ismét felbukkan majd a leány. És csakugyan találkoztak, nyomban a Rue Mazarinen történtek után.

Adams felugrott.

— Akkor megvannak! — Rainer felé fordult. — Mikor beszélt maga a kollegájával telefonon?

— Egy órája sincs. De ilyen kiszolgálást még nem láttam, már félórája várom a mustárt. És tőz mustár nélkül . . .

A körszakállú kihúzta körme alól a kést és Rainer felé irányította a hegyét.

— Indulunk! — recsegte Adams.

Nemsokára vad iramban száguldtak a lyoni országúton. Armentierenél beértek egy taxit.

Corned-Beef szállt ki belőle.

— Nagyon elhagytak, — újságolta, miközben átült a Packardba, — remek új autója van a tanárnak, de nem sejti, hogy üldözzük őket.

Eszeveszett iramban rohant az autó . . .

H A T O D I K F E J E Z E T.

Visszaemlékezések egy világítótoronyra és a morze a. b. c.-re. Az újabb terv fennakadást szenved, öt emelet magasságban. A Tell Vilmos költője aranyórára tesz szert és Högrabenhez viszi megbecsültetni. Kivonul a tűzörség. Eddy Rancing Shakespearere hivatkozik és Löwy, a csövezető tolmácsol. Sürgöny megy.

1.

Rancing letörölte a könnyeit, eloldott egy csónakot és átevezett a tavon. Miután partraszállt, egyenesen a kastélynak tartott. Csak úgy hemzsegetek mindenfelé Mügli am See lakósai.

A fiatalember már messziről integetett feléjük.

— A kezemben volt! — kiáltotta lelkesedve, mikor a lakósok közé ért. — Birkózás közben a vízbe zuhantunk és jobban úszott, mint én.

Tisztelettel és csodálattal tekintettek a vakmerő londoni ifjúra.

— Oh, maga hős! — mondta Grete, legalább húsz centis mosollyal. — Azért nem féltem, amikor meghallottam a kiáltozást: tudtam, hogy ön itt van.

— Amint látom külsérelmi nyomokat szenvedett, — lépett oda a halottkém és figyelmesen megnézte Eddy felrepedt ajkát. — Az ilyen szájakból szövettani metszeteket szoktak készíteni a főtárgyalásra.

— Tud valami személyleírást adni Mr. Rancing? — kérdezte hűvös egyéni hangon a rendőrfogalmazó.

— Hogyne! Magas ember, kis bajusszal, az arca bibiresókos és a jobb hóna alatt van egy forradás.

— Feltűnő ismertető jele nincsen?

— Nagyon erős alkohol illatot lehelt rám.

— Sajnos, ez errefelé egyáltalában nem feltűnő, — mondta a fogalmazó és pipára gyujtott. Gyűlölte a pipát, de úgy érezte, hogy ez kötelező egy nyomozó közegnél.

— Közelebbit nem tudna róla? Milyen monogrammmal volt az ingében, hányas cipőt viselt, erős ember, vagy gyenge?

— Ritkán láttam izmosabb betörőt, — mesélte Eddy. — Mondhatom önnek, ez az ember egy Herkules.

— Akkor nyomára akadunk az idegenellenőrzőben, — jelentette ki a fogalmazó.

Eddy Rancing ezt nem vonta kétségbe. Sietett a szobájába. Egy teljes napig ágyban maradt. Csu-

nyán tüsszögött. Kratochwill főkertész neje, Viktória estefelé egy pohár gyógyteát hozott a lázas betegnek, amitől még rosszabbra fordult az állapota.

Eddy nem idegenkedett a kalandoktól, de itt olyan pocsék eseményekbe ütközött lépten nyomon, amitől egy Arsene Lupin is szolid életre kapott volna kedvet. Nem riasztották el mindennapi nehézségek. Két éve sincs, hogy a doveri világítótorony őrének a lányához csak viharos éjszakákon mászhatott fel a villámhárítón, mert ilyenkor az apát helyhez kötötte a hivatala. Harrington, a hatalmas toronyőr, veszélyes ember és zord apa volt. Ezért Eddynek meg kellett tanulni táviratozni. A leány kioktatta őt a Morse rendszer szerinti fényjelekre. A torony lakószobájának kisablakában, este nyolc és kilenc között, hosszabb-rövidebb időközökben kialudt a villany. És Eddy, aki a leány révén szakképzett távirdász lett, a partról olvasta a fényjeleket: „apa . . . nyolcórás . . . szolgálatban... gyere... koktél... fogytán... te drága...”

Igy tanult meg Eddy szerelemből táviratozni és villámhárítón mászni. De ennek volt romantikája. Veszélye, íze. Itt azonban bibircsókos lakájok padlóviaszt vágnak hozzá, lomtárba zárják, pofonútik, pocsolyákba vezetik.

Valamit azért mégis tenni kell ezzel a Buddhával. Mialatt lábadozott, alaposan átgondolta az ügyet és új tervet eszelt ki. Igen. Ez jó lesz!

Igazán zseniális ötlete támadt. Délután elment a helység orvosához doktor Rüdigerhez.

— Á! Boldog vagyok, hogy megismerhetem, mi újság? Hogy érzi magát a kastélyban?

— Nem tudok aludni.

— Nekem mondja? Ki kellene irtani az összes macskát!

— Nem így értettem. Álmatlanságban szenvedek.

— Hm . . . És miben nyilvánul?

Rancing, akin lassan a sárgaság tünetei kezdtek mutatkozni a sok lenyelt méregtől, megadta magát a sorsának és udvarias mosollyal elmagyarázta, hogy álmatlanságának két fő tünete az ébrenlét és a nemalvás.

— Mindenesetre súlyos, — mondta az orvos.
— Valószínűleg vérszegény, ezért ideges, képzelődő és rossz a memóriája.

— Szeretném, ha felírna valami altatót.

— Nagyszerű ötlet!

Az orvos átadott neki egy receptet. Rancing fizetett és ment.

A cukrászdában néhány krémes süteményt vásárolt. Tudta, hogy a falánk leány legjobban az édességeket szereti. Vacsora után egy megfelelő pillanatban, mikor más nem volt bent, megkínálta Gretet. A lány éppen csak csipegetett belőle szokása szerint és a többire nézve kijelentette, hogy felviszi a szobájába a macskáinak.

Rancing tudta, hogy már a lépcsőn megeszi. És ebben nem is tévedett. A süteménybe ötszörös adag altatót kevert a hab közé, abból, amit neki írt fel, dr. Rüdiger. Egy óra múlva Grete úgy horkolt, hogy macskáik görbe háttal, felborzolódott, szőrrel bújtak össze a hálósoba sarkában.

2.

Sötét, csúf éjszaka volt.

Elkövetkezett a döntő pillanat, amikor már nem érheti több csalódás. Magával vitt egy összegöngyölt papírt, amit szurokkal kent be. Ez arra szolgált, hogy ha gyémántgyűrűjével Grete ablakán kiszabja az üveget, akkor majd rátapasztja a lágy, kátrányos papírt, hogy zajtalanul kiemelje. Enélkül csak benyomni lehetne az üveget, ami képtelen csörömpöléssel jár. Ezenfelül csak egy hosszú, vastag kötelet vitt magával.

Igazán kedvező időjárás! Az Alpokról a híres fön zúg és szétszórja a nagyszemű esőt, a sűrű felhők mély gyászba borítják a vidéket. Hősünk egy kanyargó lépcsőn felért a kiszögellő, dísznek épített, toronyszobába. Ennek jókora csapóablaka van, ami könnyedén nyílik és így egyszerűen a tetőre lehet jutni.

Hallihó!

Szeretett volna vadászkiáltással felelni a szélnek, olyan vad, elszánt és kalandos kedve volt.

Hallihó!

Lobogó hajjal, karjára csavart kötéllel, kezében a kátrányos papírtekerccsel, úgy nézett ki, mint egy örült cowboy, aki lassójával és lírai költeményével rohan a prérin.

Az esőcsatorna egyik könyökénél erős vaskampó szögelt ki a bádog alól. Grete ablaka felett volt. Ezt a kampót a homlokzat négyszögű, terméskő díszé mellett, jól megfigyelte a kertből. Alatta következik, egy gömbölyű vakablak és lejjebb a lány erkélye.

Micsoda kényelem egy betörőnek, kábult álomba merült áldozatával szemben.

A kötelet szoros matrózhurokkal megerősítette a kampón és leeresztette. Himbálózva lengett a szélben. Jóval mélyebbre lógott az erkély szintjénél. Mikor ezzei megvolt, hóna alá vette a ragadós tekerceset és szép lassan lemászott.

Az ördög vigye ezt a kátrányt!

Először a kezéhez ragadt a hosszú-fekete papír és mialatt el akarta távolítani, a szél odanyomta az arcához az egészet. Most úgy nézett ki, mint egy cu-clux-clan merénylő, övígérő álarccal. Még szerencse, hogy elérte a vakablakot és leülhetett egy pillanatra a kerek, keskeny bemélyedés szélére. Két emelettel lejjebb volt Grete erkélye. Elengedte a kötelet és leszedte arcáról a kátrányos papírt.

Nem messze tőle, zúgva hajladozott egy óriásfenyő koronája.

A vakablak, amelyen ült szabályos kör volt. Egy kis csupasz fal. Olyan mélyedés, mint valami jókora fazék. Miért is csinálják az ilyent? Ezen tűnődött egy-két pillanatig, de azután nagyon elcsodálkozott.

Hol a kötél?

Szent Isten!!!

Leengedte a kötelet és egy erősebb lendületnél a közeli óriásfenyő gallyai között kissé megakadt. Egész kissé akadt meg és most bizonytalanul libeg a vékony ágon. Az is lehet, hogy mindjárt visszahullik, de ezen a keskeny peremen, háta mögött a csupasz fallal, négyemelet magasságban, miközben mindössze egy szál kátránypapirosba kapaszkodik, kissé kétségbeejtő helyzet. Ezt lássuk be.

Csak a karját kellene kinyújtani és elérné a kötelet. De, hogy moccanjon itt meg?

Úgy érezte, hogy nyomban leszédül.

Nincs más hátra, meg kell várnia a legközelebbi szélrohamot, hogy visszahulljon a kötél. Ezen az éjszakán a szélrohamokra nem kellett soká várnokozni. Már is jött egy, vadul és bőgve!

Hallihó!

A kötél megrándult.

Na most!

Emelkedik és . . .

És belezuhan, két gally közé, mint valami vilába. Hogy onnan kijöjjön, ahhoz, egy ciklon vagy tornádó, vagy más tengerentúli időváltozásnak kellene jönni.

3.

Eddy Rancing helyzete kétségbeejtőbb és sötétebb volt mindazon szánsalomraméltó helyzeteknél, amelyek valaha is előfordultak a világon!

Először behúzódott térdeit átkarolva, engedelmeskedve karikára görnyedt testtel, a vakablak vonalának, hogy úgy festett messziről, mint valami roppant magzat. Csuumvizes volt, átjárta a hideg és a hajnal még hosszú órák kérdése.

De mit csinál hajnalban? Hogy magyarázza meg . . .

Nyikorgott a kavics. Valaki jár lent! Széles kalap tűnt fel a parkban.

Maxl úr! Tell Vilmos költője! Mit keres ez itt?

Az bizonyos, hogy a multkor látta, este a kerítésnél andalogni, Kratochwill főkertész feleségével, Viktóriával. Ja, igaz! A főkertész ma idézést kapott Erlenbachba és bizonyára ott tölti az éjszakát. Mit lehet tenni? Itt más mentség nincs. Megköszörlte a torkát és lekiáltott:

— Jóestét . . . Maxl úr . . .

A költő felnézett. Azután megemelte a kalapját.

— Van szerencsém Mr. Rancing! Mit szól ehhez a gyalázatos időjáráshoz?

— Az Alpokból csapódik le. Olvadás lehet, — kiáltotta erőltetett mosollyal a vakablakból.

— Ha nem tolakodás a kérdésem: mit csinál ott fent?

— Magam sem tudom . . .

— No akkor nem zavarom, — szól, megemelte a kalapját és már indult.

— Maxl úr! Nem segítene rajtam?

— Sajnos uram, egy fillérem sincs. De a takarékpénztár igazgatója, Ostrau báró . . .

— Nem anyagilag gondoltam. Szeretnék innen lejönni.

— Nem jó ott?... Mondja egyáltalán, miért tartózkodik maga éjszaka a kastély homlokzatán, mint valami dombormű?

— Nem tudok lejönni . . .

— Ez még nem ok arra, hogy felmenjen.

— Elvitte a szél a kötelet és fennakadat azon a fenyőn. Ön segíthetne rajtam Maxl úr.

— De ez tisztára csak tolem függ. Hajlandó vagyok előmozdítani, hogy lejöjjön onnan. Ehhez azonban az szukséges, hogy leuobáljon egy aproságot. Ennek igen szép órája és láncja van.

Eddy elszörnyedt.

— Uram! Ez zsarolás!

— Azt bízza a lelkiismeretemre. Na dobja, vagy nem dobja? — Maxl úrnak mindig nagyon tetszett Mr. Rancing órája, a rövid, vastag tisztilánccal. Kérdés, hogy valódi aranyból van-e? Zürichben egyszer eladtak neki egy ezüstfejű botot és utóbb kiderült, hogy a gyönyörű markolat egy vízcsap. Azóta óvatos. Már indult, mintha elmenne.

— Várjon!

Rancing megvetéssel dobta le a zsebóráját, amely tompa zörejjel hullott egy virágágyra a papírba-csavart csemeték közé.

— Szégyelheti magát! — kiáltotta le. — Egy költő, ilyen anyagias legyen!

— Téved! Mint költő nem vagyok anyagias! Egyetlen fillért sem kaptam még műveimért . . . Hol az az átkozott óra?

Most meg nem találta az órát. A szél süvöltött az eső esett és Rancing bizonyosra vette a tüdőgyulladást. Végül mégis megkerült az óra.

— Na gyerünk, gyerünk! . . . — sürgette Rancing.

— Nézze én már csalódtam egyszer. Ha nem haragszik előbb megbecsültetem az órát.

Eddy kishíjján leszédült a magasból.

— De uram! Minden pillanatban lezuhanhatok...

— Húnyja be a szemét és imádkozzék. Én csak elszaladok Högrabenhez, tizenöt percnire sincs innen. Kitűnő órás, Schaffhausenben tanult. A húga férjhez ment egy festőhöz. Megnézetem vele az órát és ha arany, akkor nyomban segítek magán . . .

— Maxl úr! Ön egy . . .

— Ne hálálkodjék! Sietek vissza, hogy segítsék magán, mert kétszer ad az, aki gyorsan ad.

Eddy Rancing szeretett volna kétszer és gyorsan adni valamit a költőnek, de ez már rohant. Hallihó!

A szél kishíjján letépte a magasból és havas esőt verdededett hozzá. A fagyban, mint kandirozott cukor töredezett rajta a ruhája . . .

Högraben úr vagy nem lakott közel, vagy mélyen aludt, mert a költő csak jó félóra mulva tért vissza.

— Minden rendben van! Ne féljen semmit! Az arannyal nincs baj! Azonnal lent lesz . . .

— Egy létrát . . . Egy létrát szerezzen . . . — hápogta Rancing.

— Felesleges. A tűzoltóság hoz magával. Távolról kürtszó hallatszott.

— Maga gazember! A tűzoltókat értesítette?

— Hát a gáztársaság nem hozhatja le!

— Ott egy létra . . . Könyörgöm . . . Mielőtt ideérnek . . .

— Szépen! Azután lebüntetnek, mert hiába kihívtam őket. Mondja hány rubinos az óra?

4.

. . . Kivonult a tűzoltóság! Zobelmann tiszt-helyetessel az élen! Veszettül robogott a négy és félfogatú! Ugyanis három ló és egy öszvér vontatta a pumpával és létrával ellátott kocsit.

Zobelmann, amikor értesült a történetekről, először megfujatta a kürtöt. Hadd szóljon már az előkészületek alatt, hogy a lakosságnak ideje legyen megjelenni a nagy esemény színhelyén. Gyorsan átöltözött kék-fehér díszegyenruhájába. Ma ki kell tenni magáért! Ritka alkalom! Ezt a nyomorúságos fészket még a tűz is elkerüli.

— Minden készen?

Hajrá előre! A tűzoltókocsi robogott és a kürt sírt! Veszettül csattogtak a patkók.

A lakosság már szép számban állta körül a kastélyt. Érdeklődve nézték, a vakablakon ülő szomorú alakot, akinek a nadrágszára, mint valami másodcsatorna, csurgatta le az esőlevet.

De hah, megérkeztek a tűzoltók.

Rövid manőverezés következett a létrával. Előretolták, majd hátra. Végül felkapaszkodott az egyik legény, félkézzel és féllábbal rögzítette magát, a másik kezét eltartotta.

Fenomenális volt! Mindenki tapsolt.

— Előre! — Zúgta Zobelmann.

A létra most a falhoz ütődött és Herr Löwy, a csővezető, megindult.

Ekkor már Mügli am See lakossága teljes számban állta körül a kastélyt.

Azonban kishíjján megelőzte a tűzoltókat a mentési akcióban Wollishoff úr. Javában aludt, mikor a leánya felkeltette. Grete ugyanis egy óra felé gyomorgörcsökre ébredt fel, mert rosszul lett a sok szodabikarbónától, amit a doktor álmatlanság ellen írt fel Rancingnak. A doktor ugyanis azt hitte, hogy Rancing képzelődik, mert igen vérszegény, ezért áttelefonált a patikusnak, hogy a veronál receptre szodabikarbonát adjon ki. Grete felkeltette az apját és ijedten ujságolta, hogy a lakosság jelenlétében, a kastély előtt díszszemlét tart a tűzörség.

Wollishoff hálókabátban rohant ki a parkba, felnézett a magasba, amerre a létrát tolták, azután rohant vissza és mikor ismét megjelent egy Flaubert puska volt nála, amellyel célbavette a Grete erkélye felett guguló Rancingot.

Mindenesetre egyszerűbb módja lett volna a helyzet megoldásának, ha lelövi vendégét a vakablak pereméről. Talán Rancing sem bánta volna már. De az utolsó pillanatban Zobelmann félreütötte a kezét.

— Vegyen magára valamit, mert megfázik!
— üvöltötte Wollishoff fülébe.

— Lelövöm!

— Majd ha lehoztuk! Mit gondol, hiába vontunk ki? — És már vezényelt. — Két ember lefogja a tanácsos urat!

Tovább folyt a mentés. Félórába sem telt és éljenzés, kalaplengetés közben földet ért a külföldi. Szirénabúgásra emlékeztető, rekedt, artikulátlan üvöltéssel magyarázta meg Eddy, a tanácsosnak, akit ketten lefogtak, hogy halálosan szereti a leányát és meg akarta kérni a kezét.

A lakosság megindultan helyeselt.

— Regényes erkélyjelenet közben akartam vallani Gretenek.

— Miféle jelenet? — harsogta Wollishoff úr.

— Éjszaka az erkély alatt megjelenik az ifjú szerelmet vallani. Ez így szép! Egy nagy költő meg is írta!

— Én voltam, — dünnyögte Maxl úr. — Tell Vilmoossal fordult elő.

— Szeretem a lányát és el akarom venni feleségül, — bömbölte Eddy.

— Mit mond? — kérdezte a házigazda Löwy urat, aki kezében a csövel ott állt mellettük.

— A lányát szereti, — harsogta a csövezető olyan hangon, hogy a kastély valmennyi ablaka megrezdült.

— Szereti a lányát . . . — üvöltötte kórusban a tömeg.

— Lámpát? . . . Lámpát? . . . — hápogta ámulatlan az öreg és felnézett a vakablakra.

De Grete, aki eddig hátul állt, előrejött és a keblére vetette magát Eddynek. Ezt végre az öreg is megértette és bement lefeküdni.

Az Alpok csúcsai, rongyos gőzesomóknak tűnő felhőtömegből rajzolódtak ki a hajnalban . . .

Eddy Rancing másnap sürgönyözött a nagybátyjának:

„Eljegyeztem Buddhát, azonnal gyere. Eddy.“

H E T E D I K F E J E Z E T.

A tanárt csodálják. Frissen mosott hálókabátra tesz szert. A frakk irigyelt túraöltözék lesz, de ott marad. Evelyn bravurosan vezet. Három tehénnel találkoznak. A Lord megszelídül az autó belsejében, de megvadítja a neszeszer. A három tehén újra feltűnik. Lyonban népies jelmezt öltenek, elbúcsúznak és együtt folytatják útjukat. Lord Bannister kishíján megfullad egy vezércikktől.

1.

Egymásután elhagytak több, kisebb községet. A tanár nem bánta volna azt, hogy frakkban van, de valahányszor előrehajolt, belefűrődött a húsába a mellgomb.

A lány bátortalanul megszólalt.

— Hol találunk . . . legközelebb garázst, ahol autót bérelhetek?

A Lord néhány másodpercig azon gondolkozott, hogy egyáltalán feleljen-e. Végül elhatározta, hogy felel. De csak röviden és dörmögve.

— La Rochelleben úgy tudom van. Elég nagy község. Remélem én is találok benne alkalmas szálást holnapig.

Ismét hallgattak. Fák rohantak el mellettük, széles fehér derékszíjjal, mint valami libasorban menetelő lábatlan hadsereg. Ezzel a csúf mészövvvel már az autósok kedvéért torzították el az érintetlen vidék szép ősi arculatát.

A tanár mintegy magának, tovább dörmögött, miután a megszállással kapcsolatban egy másik katasztrófa lehetősége jutott az eszébe, amit sikerült elkerülnie.

— Még szerencse, — dünnyögte, — hogy a nesszeszerem mindig a kocsiban van . . .

Ott volt mellette az ülésen a kis lakktáskája.

— Miért szerencse? — kérdezte kissé idegesen Evelyn.

— Mert különben nem tudnék borotválkozni reggel La Rochelleben. És gyűlölöm, ha borotvátalan vagyok.

„Vaskalapos“, gondolta a lány és majdnem sírvafakadt, ahogy végignézett magán, rongyosan, sárosan, összekarcoltan, halálraülvé, Európa közepén. És ez itt a borotvája miatt aggódik.

Talán csak azért igyekezett önmaga előtt kis sé kompromittálni a tanárt, hogy ellensúlyozza gyanusan növekvő szimpátiáját.

Saját kis táskáját, amely ugyancsak fekete volt, még az autóban is görcsösen szorongatta.

A narancsszínű boríték van benne! Az „Álmodó Buddha“ ára.

És azonfelül a szerencsétlen Brandes hadnagy becsülete. Milyen néven is szolgál?

Münster . . . Münster . . . Münster . . .

Ismételgette a nevet, mint valami leckét.

Végre La Rochellebe értek.

A helyiség egyetlen fogadója előtt lestoppolt a tanár. A frakkban megjelenő úrvezetőt, az időgáló parasztok általános tetszéssel fogadták. Banister homlokáig pirult, mikor egy répafejű, löcs-lábú, kis breton óvatosan körüljárta és úgy bámulta, mint valami hirdetőoszlopot. Egy vincellér hal-kan azt ajánlotta a vendéglősnek, hogy jó lenne elhívni a körorvost, addig, amíg együtt vannak itt néhányan.

A frakknadrág több helyen olajos volt. A harmonikává ázott gallér vörösre dörzsölte a nyakát és ahogy előrehajolt vezetés közben, a gallérgomb, mély nyomot hagyott a gégején.

— Nem tudja, hogy hol talállok erre egy ga-

rázst? — kérdezte Evelyn a tulajdonost.

— Épp itt van mellettünk! Talán tíz lépésnyire. Majd meg tetszik látni azonnal, erre feljebb. Egy nagy hordó áll előtte . . .

— Köszönöm . . . Csomagoljon be felvágottat és gyümölcsöt, visszajövök érte, ha már béreltem kocsit.

— Meglesz.

— Én szobát szeretnék, — mondta Bannister.

Az éjjeliőr benézett a vendéglő ablakán és keresztet vetett.

— Van egy kertrenyíló elsőemeleti csendes szoba . . . — felelte a vendéglős — és bizonytalanul hozzátette. — Úraságod kísérő nélkül van?

— A hölgyet kellett sürgősen elhoznom! Nem volt időm átöltözni . . . Kérem szóljon, hogy ne bámészkodjanak. Vagy legalábbis ne tapogassanak!

Mivel az utolsó szónál felhorkant, a parasztok ijedten szétrebbentek mellőle. A vincellér elmondta nekik, hogy tavaly, a corbeillei színtársulatnál megörült a nagybögös és éjszaka, mint özvegy királyné járt a faluban, ezüstkoronával a fején.

— Vacsorát tetszik?

— Nem! Aludni akarok! — Ezt olyan határozott hangon mondta, mintha sokan elleneznék.

Evelyn most nyújtott csak kezét.

— Az isten áldja meg, sir, azért, amit értem tett.

— Kérem . . . most már nincs mit . . .

Kezetfogott Evelynnel.

Mikor becsukódott a lány mögött az ajtó még sokáig nézett utána. Milyen szomorú, milyen bizonytalan járással megy el.

Nyelt. Valami kis keserűt érzett most a szájában. Sajnálta Evelyn.

Legalábbis így nevezte el azt a kis nyugtalan, határozatlan érzést, amivel szeretett volna néhány jó szót mondani a leánynak és elkísérni egy darabon.

Felment a szobájába. A kocsmáros felajánlotta az egyik frissen mosott hálóköntösét.

Minden csontjában érezte az utat. A neszeszer lent van az autóban . . . Mindegy. Majd reggel borotválkozik. Most csak lefeküdni. Ágyba! Ágyba! A kocsmáros frissen mosott hálóköntöse dohos volt. Nem baj! . . . Csak feküdni . . . Aludni!

Nagyon kimerítette a kellemetlen kaland. A sok idegesség és izgalom megviselték, azonfelül szívből gyűlölt minden rendetlenséget, bonyodalmat és kényelmetlenséget.

Végigdőlt az ágyon és jólesően kinyújtózott.

Azután eloltotta a villanyt. Boldog volt, hogy vége ennek a fárasztó, rettenetes históriának és jóízűen, mélyen elaludt.

Körülbelül tíz percet alhatott jóízűen és mélyen, mikor felrázták álmából.

Evelyn állt mellette és ezt súgta a fülébe:

— Azonnal másszon ki az ablakon, a párkányhoz támasztottam egy létrát . . .

2.

Evelyn megegyezett a műhelytulajdonossal az autó bérére nézve és sietett vissza. Néhány lépésnyire volt csak a fogadótól, mikor váratlanul reflektor villant fel és egy kocsí fékezett éles csikorgással. Hat ember ugrott ki a kocsiból és Evelynnek csak annyi ideje maradt, hogy egy közeli fa mögé surranjon, mielőtt meglátják. Nyomban ráismert Adamsra és Gordonra. És az a rikítóan öltözött monoklis ember is közöttük volt. Ugylátszik tehát, hogy követték Párisból az autót, csak lemaradtak útközben. Tanakodtak. Evelyn a fa mögött minden szót hallott:

— Ugylátszik elég ostobák voltak és megszálltak itt, — mondta Adams. — Mind a kettővel végezni kell.

— Várjunk, — javasolta Gordon, aki közben benézett az ivó ablakán. — Még három vendég van benn, jobb lesz kivárni, amíg ezek elmennek. Innen úgy sem menekülhet a két madárka. Nyugodtan beülhetünk a vendéglőbe. A kezünkben vannak.

Közben megeredt az eső. A hat félelmetes ember bement az ivóba. Evelyn már nem reszketett. Idővel a halálos veszélyt is meglehet szokni. Inkább attól rémült meg, hogy ezt a kedves nagyszerű embert, akit minden mogorvasága dacára olyan nagyon szeretett, ezt a jóságos Lord Bannistert is meg akarják ölni. Benézett az ivó ablakán. A négy ember egy sarokban ült és az ajtót figyelték. Gyorsan visszament a hatalmas vörös kocsizhoz, amelyen az üldözői jöttek.

Értett az autóhoz. Amíg az apja élt, volt egy szép Fordjuk és Evelyn maga is vezetett. Ennek most hasznát vette. Az üldözők kocsijának négy kerekén leszedte a szelepekről a sapkát, azután addig rángatta, amíg kitódult a levegő. Még a motorházat is felnyitotta eltépte a mágneshez vezető drótot, leeresztette a vizet és az olajat, azután megkezdte a vendéglőt. Az udvarra csak egy szoba nyílt és így nem tévedhetett. Az első emeleti nyitott ablak mögött alszik a tanár. Szerencsére létrát is talált a padlásajtóhoz támasztva, ezt nagy erőfeszítéssel az ablak párkányához igazította és reszkető térdekkel felment. Először életében mászott létrára.

3.

A tanár fölült az ágyban és azon a ponton volt, hogy káromkodjék, de torkán akadt a hang, amint a leány arcába nézett.

— Az Istenért könyörgöm . . . — mondta Evelyn — ne kérdezzen semmit azonnal jöjjön velem, mert megölik. Gyilkosok vannak az ivóban, minden pillanatban megrohanhatják a szobát. Kő-

nyörgöm ne veszítsen egy másodpercet sem! Azt hiszik, hogy maga is benne van a dologban, hallottam, amint mondták, hogy lelövik . . .

A tanár hátán végigfutott a hideg. Érezte, hogy a leány igazat beszél. Felrántotta a cipőjét...

— Ne öltözzön! Egyetlen másodperc az életünkbe kerülhet. Akárhol vehet ruhát útközben is. Könyörgöm jöjjön, jöjjön . . .

Bannister csak a pénztárcáját vette magához, és egy törölközőt csavart a nyakára, azután megindult lakkecipőben és a vendéglős frissen mosott hálóköntösöben, lefelé a létrán, a lány nyomában. Az eső zuhogott . . .

Szerencsésen elértek a tanár kocsijához.

Néhány másodpercig tartott, amíg a mágnes gyújtott. Órányi másodpercek.

Azután megindultak.

Most rohantak csak ki a banditák az ivóból, a motor zajára!

De az autó már iramodott, fröcskölve a sarat, neki az útnak. Bumm! Bumm!

Különös módon a hátsó ablakon csapott be a golyó, azután a tanár és Evelyn között keresztültört a szélvédőt. Mindketten hallották a rövid, gyors füttyöt, a fülük mellett. Lord Bannisternek be kellett látnia, hogy helyzetük leírásánál a leány nem adta át magát költői túlzásoknak.

Száz kilométeres tempóval hagyták el a veszélyt és La Rochelle-t. A banditák valószínűleg tehetetlenül topognak hareképtelen kocsijuk körül. Viszont a fűszeres muzeális értékű Benz Mercedese, körülbelül annyi eséllyel iramodhatott a tanár modern Alfa-Romeója után, mintha egy idősebb fejőstehén üzőbe venne egy jó kondícióban lévő kőszáli sast.

A tanár kissé furesán festett a volán mellett, ázott hálókabátjában, törölközővel a nyakán, szer-teálló hajfürtjeivel; éjszaka a páris-lyoni ország-

úton. E pillanatban igazán örült volna, ha nem régen megvett estélyi ruhájában vezetheti a túrát.

Evelin is piszkos, gyűrött és szakadt volt.

— Nem érzi Miss Weston, — kérdezte a tanár suttogva, mert időközben teljesen berekedt, — hogy túlságosan megtisztel a bizalmával, amikor ennyire igénybe vesz? Továbbá nem veszi tolakodásnak, ha megkérdem, hogy milyen ügyben kockáztatja az életemet?

— Egy ember becsületét viszem a táskában!

— Ennyire megváltozott volna közben a családi ékszer? Ugyanis a hajón, mikor először zavart meg éjszakai pihenésemben, nem szemrehányásképp mondom, mert már hozzászoktam, bizonyos családi ékszer ügyében mozgósított, most viszont egy ismeretlen úr becsületéért vágtatok, mint egy örült, hálóköntösben, száz kilométeres sebességgel, az országúton. Nem vagyok gyáva ember, de azt hiszem joggal tiltakozhatom az ellen, Miss Weston, hogy részint egy világhírű filmszínész, részint egy elsőrangúan kiképzett tűzoltótiszt kötelességeit hárítsa rám. Jelentéktelen életem kockáztatásáról nem is szólva . . .

Evelyn váratlanul a tanár vállára borult és ismét keservesen sírt. Bannister valamit dörmögött, de elhallgatott. Kis községeket és városkákat hagytak el, változatlanul szédületes tempóban. A lord el volt szánva rá, hogy addig nem csökkenti a sebességet, amíg egy nyitott ruhakereskedést nem talál. Hajnalodott.

— Sir . . . nem mondhatok el önnek sok mindent, — mondta sírva Evelyn, — de higgye el, hogy becsületes nő vagyok. Bocsássa meg, hogy ilyen veszélynek tettem ki, de nem tehetek róla . . .

— Legalább megborotválkozhatnék, — dörmögte a tanár, mert szinte fizikai fájdalmat érzett, saját rendetlensége miatt. Különben is kissé zavarban volt. Ugyanis Evelin most már nem sírt és így

minden alibi nélkül pihent a feje Bannister vállán. „Igazán nevetséges lenne, ha ezek után még megسيمogatnám“ gondolta a tanár és maga sem tudta, hogy jutott ez az eszébe. Evelyn, azt hitte, hogy ez a szórakozott fejtartás, ilyen helyzetben nem fog feltűnni, viszont neki nagyon jólesik. Először csak a jóleső érzés miatt hűnyta le a szemét, később azonban már aludt. Lord Bannister vállán. A tanár néha oldalt pillantott és dörmögött valamit.

„Egészen furcsa teremtés“, gondolta a tanár. „Eddig még csak háromféle helyzetben láttam. Először menekül, azután sír, végül alszik.“

4.

Reggel kissé kellemetlenné vált a helyzet. Szembejövő autók majdnem az árokba futottak meglepetésükben, midőn megpillantották a kormány mellett kettőjüket, szemmel láthatólag egy tréning közben megőrült atléta, egy koldusasszony társaságában. Az élénkülő autóforgalom egyre nagyobb érdeklődést mutatott irántuk. A tanár kétségbeesetten gondolt a botrányra, ha felismeri valaki személyében Lord Bannistert, akinek tudományos előadásáról vezető helyen írnak a reggeli lapok.

— Sir, — mondta Evelyn, aki ugyancsak erre gondolt. — Én valamikor tanultam autót vezetni. Engedjen engem a kormányhoz.

— És én? — kérdezte a Lord, gyanakodva.

— Gondolom . . . Talán a koci belsejében . . . a . . . földön . . . Űgy nem látják . . . Talán összehúzná magát . . .

— Igazán kívánja ezt az újabb mutatványt? Nem győzöm hangsúlyozni, hogy az egyetem orvosi fakultásán mennyire elhanyagolják az akrobatika oktatását. De ha megkívánja . . . Én nem ellenkezem többé.

— Istenem! Miért csúfol?! Hiszen csak a maga tekintélyét félttem!

— Magam is azt hiszem, hogy tisztelőim nem így képzelnek el . . . Jó, jó! . . . Ne sírjon kérem, mert azt nem bírom! Megyek és karikává görnyedek. Remélem trapézmutatványokra már nem kerül sor.

A tanár átadta a volánt Evelynnek, hátramá-szott a kocsi belsejébe és egy keserves nyögéssel, két térdét átkarolva, a padlóra ült. Közben benzint vettek fel.

Most már Evelyn intézett mindent. Sajnos a benzintöltő állomáson a suhanc észrevette, hogy egy rövidhajú idősebb hölgy rejtőzik a kocsi mélyén és kihívta az anyját, a nővérét, három kisöcs-ését és nagyapját. Valamennyien körülállták a kocsit és úgy csodálták az üvegen át Bannistert, mint valami cápát az aquáriumban. Az egyik fiú elszaladt a faluba, hogy értesítse ismerőseit. Szerencsére közben megtelt a benzintartály és az autó tovább mehetett.

A lord már nem tett szemrehányást. Nem szólt semmit. Átkulesolta a térdét és lakkcipőjéből kilát-szó, sáros bokáira meredve, fásultan dohányzott, mint, aki már nem reméli sorsa jobbrafordulását.

Később mint egy megszelídült ragadozó melankólikusan tűrte, hogy Evelyn egy kocsmából szendvicseket hozzon, szépen megetesse, megvárja, amíg kiissza a teáját és visszavigye az edényt. Ez-alatt arra jött a helyiség lelkésze és megállt az autó előtt. Miután, benézett, részvétellel ajánlotta Evelyn-nek, hogy néhány frankért bérelhet itt egy erős parasztleányt, aki majd tovább megy vele, hogy ne legyen egyedül a beteggel. Bannister, döbbenten hallotta, hogy Evelyn megköszöni a tanácsot és azt mondja, nincs szüksége segítségre, mert szegény bátyja, nyugodtan viselkedik.

Igen. Evelin helyesen világosította fel a nyá-jas érdeklődőt. Lord Bannister valóban nyugodtan viselkedett, ahhoz képest, hogy csodálatos eredmé-

nyeket ért el az álomkór gyógyítása terén, és komoly jelöltje az idei Nobel díjnak. Ehhez képest meglepően nyugodtan viselkedett a kocsmáros frissen mosott hálókabátjában, autója belsejében, a földön ülve, nyakában egy szál törülközővel, kócosan és sárosan a páris-lyoni országúton.

És miután a ciklon ült a volánnál, lassan az autó is kezdett asszimilálódni gazdájához.

Elülső sárhányói behorpadtak és lökhárítója kissé elgörbült egy sorompón. Később véletlenül kinyílt az ajtó, mikor egy viadukt alatt haladtak át és mialatt Evelyn fékezett, ez az ajtó egy kiugró falrészen harmonikává görbült, szörnyű csörömpöléssel és csikorgással.

— Kissé bele kell jönnöm . . . — szólt hátra mentegetőzve a lány.

— Azt látom, — felelte szomorúan a tanár. És eltávolított a hajából néhány üvegszilánkot. Ebben a pillanatban irtózatos lökés érte őket hátulról. Valaki káromkodott mögöttük egy autóban. Evelyn továbbsietett.

— Előbb-utóbb be kell húznia az irányjelzőt, — mondta a tanár. — Így ugyanis azt hiszik, hogy maga jobbra megy, tehát balra akarnak előzni, miáltal elütnek bennünket. Leghelyesebb, ha használat után nyomban visszakapcsolja az indexet.

— Hát nem megy vissza! — kiáltotta Evelyn és kétségbeesetten csavarta a kapcsolót.

— De csak azért, mert az ablaktisztító kapcsolóját forgatja. A mellette lévő szól az indexnek. Nem! Nem! Az a hátsólámpa... Na... csakhogy...

A lány sírvafakadt.

— Könyörgöm, — mondta Bannister rekedt suttogással, szelíden, szinte imádkozva, — ne sírjon. Azt nem birom. Inkább aludjon, vagy meneküljön, csak ne sírjon! Inkább azt sem bánom, ha előbb-utóbb csak hárman leszünk itt: maga, a volán, meg én . . . Hopp! . . . Semmi csak a fejem . . .

Tessék talán, ha kérnem szabad, sebességváltásnál kissé óvatosabban azzal a gázzal . . . Ne sírjon kérem! Majd belejön. Nincs itt jód valahol? . . .

Evelyn szolgálatkészen akart jódot adni, ezért villámgyorsan berántotta a kéziféket, amitől a tanár átvette a koci sebességét és nekirohant fejfel az ajtónak, mint valami faltörő kos. És hogy Bannisternek meg legyen az az illúziója, mintha felrobbanna a feje, ugyanebben a pillanatban, a bal hátsó kerék nagyot pukkant. A koci, kissé tántorogva, elfarolt a defekt irányába, majd szörnyű robajjal, de szerencsére lecsökkent sebességgel egy fához ütdött. A hűtő bánatosan behorpadozott.

5.

Kereket cseréltek.

Közben egy kisgyerek jött arra, három téhenel és mind a négyen őszinte csodálattal szemléltek a hálókabátos, tébolyult úrvezetőt, amint a porban, az autó alatt csúszkál, mert Evelyn úgy látszik még nem jött bele eléggé és sajnos elmozdította az emelőt, miáltal az autó visszazuhant, a félig kitört ajtó ettől végkép búcsút mondott az Alfa-Romeónak és kiesett az útra, a koci-emelő viszont beakadt az alvázba, ezért most a tanárnak a kerekek közé kellett mászni, hogy kiszabadítsa.

Igy álltak a dolgok délelőtt tizenegy órakor.

Fél egyre, úgy látszott befejezték a szerelést.

— Mehetünk, — mondta Evelyn.

— Szerencse fel, — kiáltotta a tanár, mint a bányászok és leszállt az autó fenekére.

Közben a parasztgyerek segítségével a koci ajtaját betették keresztbe az autó belsejébe és mivel nem volt lerögzítve, olykor a tanár fejére esett, de ez már kicsire nem nézett.

A lány beült, hogy visszatolasson a megrongált fatörzsről.

A tehenek ifjú főnöke, gyorsan elterelte állatait az autó környékéről. A motor, mintha haldokló tenorista igyekezne erőrekapni, olykor furesa hangon felharsant és nyomban leállt. A lány erőlködött. Kapcsolt, indított, gázt adott, a motor felbúgot és megint leállt. A tanár kinézett a karjai között nyugvó ajtó mögül:

— Próbálja most hátrafelé. Kizárt dolog, hogy ledöntsük azt a nagy fát és úgy menjünk tovább.

Persze! Hiszen ő előre akart menni!

Több sikertelen kísérlet után végre eltalálta a sebességváltón a hátrakapcsolást.

A kocsى lassan visszasiklott a fáról, valami pengve a földre zuhant. A lökhárító volt. Bekerült a kocsiba az ajtó mellé. Most már sok alkatrész társaságában utazott a tanár.

De ettől eltekintve vígan robogtak az országúton.

— Az előbb a jódot kérte, — mondta a leány és a tanár fékezésre számítva kézzel-lábbal igyekezett fixirozni a helyzetét.

— Gondolja, hogy megkockáztassam?

— Tessék, itt a neszeszerje. — A lány hátra nyújtotta a kis táskát.

A tanár kinyitotta, de csak egy narancsszínű, hatalmas borítékot látott.

— Bocsánat . . . ez az enyém, — hebegte Evelyn és gyorsan becsukta.

— Elsősorban nem jódozni, hanem borotválkozni akarok, — jelentette ki elszántan a tanár.

Evelyn kétségbeesett.

— Üldöznek! Gondolja meg, ha nincs is jó kocsijuk . . .

— Miss Weston! Önnek sikerült engem több alkalommal meggyőzni, olykor különös nézeteinek helyességéről. Most erre semmi reménye! Kérem ne vitakozzék. Lehet, hogy üldöznek, sőt az is lehet, hogy megölnek bennünket; de én borotválkozni fogok. Azután ha kell; ám legyen a higiénia áldozata.

A leány némi kárörömmel kiáltott most fel:

— Elhagytuk valahol a nesseszert!

A tanár most először rémült meg nagyon az út folyamán.

— Nézze meg jól! Az nem lehet. A szappanom! A szájvizem! A borotvakészletem . . .

— Óh! — Evelin most meg tudta volna ölni. Ilyenkor a borotvájára és a szájvizére gondol. Micsoda smokk! Élet vagy halálról van szó és kétségbeesik a borotvakészletéért!

— Azonnal visszafordulunk!

— Sir!

— Miss Weston, kár minden szóért.

— A halálos veszély torkába autóznánk!

— Eddig sem volt gyerekjáték az út. Ha még élünk, az annyit jelent, hogy a sors személyesen vezeti az autónkat, az ön működése dacára. Ebből reményt meríthetünk. Kisasszony! Visszafordulunk a táskámért!

A lány nem ellenkezett. Láta, hiába minden!

Ettől a perctől fogva gyűlölte a nesseszert. Vadul és meggyőződéssel, mert szerette a tanárt és a nesseszer ennek az érzelemnek illuzióját rontotta el.

Erre gondolt, miközben megfordult.

Először hátrafelé tolatott, hogy kellő szögbe csavarhassa a kormányt és ebből az alkalomból egy fatörzsnek farolt. Azután előrement, jól megnézve, hogy mi volt az ott hátul és közben a hűtő egy országúti lámpa oszlopának ütődött. A tanár nem szólt semmit. Tenyerébe támasztott fejjel, búsan gugolt az autó padlóján, emlékeztetve egy képre, amely Mariust ábrázolja Karthagó romjai felett. Mit lehet itt tenni?

Végül, mert az autó úgy látszik elpusztíthatatlan volt, megindultak visszafelé ez úton. Szerencsére néhány kilométerrel feljebb találkoztak a három tehénnel és a gyermekkel. A gyermek kezében ott

volt a táska és némi készpénzjutalom ellenében, boldogan nyújtotta át a két utasnak. A gyereknek különben is jó napja volt, mert az imént talált az országúton egy vadonatúj autódudát, de erről nem tett említést a két toprongyos úrvezetőnek.

— Most siessünk! — mondta izgatottan a lány és találomra meghuzott valamit a kezeügyében amitől egy másik valami felhördült és egy harmadik valami csikorogni kezdett. Erre először megszólaltatta az elektromos Bosch kürtöt, majd gyorsan fordított egyet a reflektorkapcsolón és isten tudja miért, a zaj ettől elmúlt. A Lord megtanulta tisztelni Evelyn egyéni stílusát a volánnál. Mindég más kapcsolóhoz nyult mint ahová kellett volna és valahogy mégis csak haladak.

— Most megállunk! — mondta a tanár keményen, mint egy briganti. — Borotválkozni és fésülni fogok. Adja ide kérem a neszeszeremet.

— Tessék! — Ugy dobta a neszeszert a kocsi belsejébe, hogy az ülésen heverő fényszóróhoz kocant erősen.

És dühösen otthagya a tanárt. Undok vaskalapos! Bannister pedánsan az ülésre helyezte a sárhányót, hogy fix alapja legyen a tükörnek és a szappanos tálnak, azután hozzáfogott a borotválkozáshoz.

Evelyn ezalatt valamivel távolabb, türelmetlenül sétált az országúton.

Pedig jól tette volna, ha több kíváncsiságot tanúsít a tanár tisztasági mániájával szemben.

Mert ebben az esetben látta volna, hogy Bannister a neszeszerből egy kis zománcozott dobozt vesz elő, amelyen egy lehajtott fejű, kerámiából mintázott Buddha szobrocska ül és ebből a dobozból rakosgatja ki a zsilett készletét.

Az „Álmodó Buddha“ dobozában tartotta ölordtsága az önborotváját., míg az „Álmodó Buddhát“ a neszeszerben vitte magával. És fogalma sem

volt róla, hogy a világ legdrágább borotvakészletének tulajdonosa, mert ez a felszerelés kerek egymillió fontot ér.

6.

Csendes eső szemerkélt. Az ablaktisztító pálcikák halk zizegéssel jártak ide-oda a törött szélvédő üvegen.

Néhány gyümölcscsel és fával megrakott taliga jött szembe.

Távolról feltűnt Lyon. Most már élénk a szembejövő forgalom és az elveszett autóduda helyett, Evelyn, hogy elkerüljenek minden további bajt, a pokolian bögő Bosch kürtöt használta, illetve felváltva alkalmazta sürgős jelzésnél a kürtöt, a betölthető hamutartót és a hátsólámpa kapcsolóját. A fene azt a sok vacakot egy ilyen autón. Mind egyforma és mindet csavargatni kell. Azért nem történt baj, csak az egyik kanyarban borítottak fel egy fástaligát, de ezt elintézték néhány frankkal. Az út további folyamán elfogyasztottak három csirkét, egy terelőpulit és összesen vagy két biciklit.

— Rohamosan fogy az autó, — jegyezte meg lehangoltan a lord.

Evelyn összeszorította a fogát és vezetett.

De ott van Lyon! Ruhát fognak venni! Megmosakodhatnak! Csak ne növekedne így a forgalom. Evelyn másodpercenként dudált. A városban majd abba kell hagyni, hogy kisebb legyen a feltűnés . . . Na! Felforrt a víz! Keserves tíz perc, sok szájtátó . . . mennek tovább . . . Ott maradt a víztartály fedője. Sebj! Előttük Lyon! Most már nem lehet baj! Tévedés!

De mennyire lehet!

Már feltűnnek az első házak! Most diszkréten egy ruhakereskedéshez. A Bosch-kürt egyszerűen beragadt!! Evelyn kétségbeesetten kapkodott oda-

vissza, a kürt gombjától a volánhoz, miáltal az autó kissé részegesen támolgott az országúton. És az átkozott kürt csak bög, a tanár is Evelyn mellé hajolt, de csak egy kézzel tud kinyulni, a másik a sárhányó és a szétszakadt ülés kerete közé szorult. Szembe jön egy teherautó, de ők csak vadul kapkodnak, hogy elhallgattassák a kürtöt. A nyomorult gomb nem enged. Puff! Vészes csikorgással próbálja elkerülni a hatalmas teherautó, a halálos összeütközést, Evelyn is teljes súlyával nehezedik az olajfékre és balra csavarja a kormányt, feldönt egy gyümölcsös targoncát, miközben szinte a feje mellett érzi elzúgni az óriás camiont.

Élnek! Gyerünk tovább!

De ezzel a kürttel tenni kell valamit, mert őrjítő! Egyre szól!

Már bent vannak Lyonban és a Bosch-kürt üvölt!

— Lőjje le! — zokogta Evelyn.

Ugy vonulnak be, mint a vármegyei mentők, szüntelen veszett szirénázással. Ijedt polgárok hajolnak ki ablakaikból, csodálkozó emberek állnak meg az uccán és a hentes fejcsóválva mondja vevőjének, mialatt mérlegre dobja a húst:

— Ujabban minden nap tűz van . . .

Evelyn mind a két kezét elveszi a kormányról és a hajába markol.

— Vágja el a vezetéket, — kiabálja kétségbeesetten a tanár.

Evelyn máris vág. Az ablaktisztító nyomban megállt.

— Hagyja! Ne vágja! — könyörög gyorsan a tanár.

Előrehajol és ő maga vágja el a vezetéket. Szerencsére néptelen, mellékútcában voltak, mert egy darabon a járdán haladt az autó, csak az utolsó pillanatban kanyarít Evelyn gyorsan a kormányon, mire megkerülve a villanyoszlopot, ismét visszatérnek az útestre.

— Persze, — lihegi diadalmasan a lány, — ilyenkor, ha ügyes vagyok, nem dicsér meg.

Végre egy mellékucában feltűnt az anyyira áhított nőiruhakereskedés.

— Csak úgy tudok önnek öltönyt venni sir, ha előbb magamat látom el a szükséges holmikkal, — szolt hátra Evelyn. — Ne tartson ezért önzőnek.

— Ön ügyes és önzetlen, — felelte a tanár szárazan. Nagyon idegesítette, hogy úgy megbámulják az autót. Pedig volt rajta mit bámulni. Egy kisebb vándorcirkusz kiselejtezett vontatótraktorára hasonlótt és egyenesen csodálatossá tette, hogy sem ajtaja, sem lépcsője, sem sárhányója nem volt. A karosszeria maradványai csak futólagos viszonyban álltak már az alvázzal.

Mikor Evelyn szokása szerinti eréllyel behúzta a kéziféket, a koci olyasféle csörömpöléssel állt meg az üzlet előtt, mintha kavicsokkal telt óriási dobozt vágna a földhöz valaki.

Evelyn bement a ruhaüzletbe és gyorsan bevásárolt néhány holmit sajátmagának, hogy a tanár érdekében könnyebben mozoghasson. Az üzletben mindjárt meg is mosakodott, autóbalesetére hivatkozva. A készen vett ruhában úgy hatott, mint egy viceházmesterné, ha vasárnap látogatóba megy.

Mire kiért az üzletből, vagy száz főből álló csődület fogta körül az autót és a tanárt figyelte.

Egy másik uccában Evelyn végre összevásárolt taláalomra néhány férfi holmit, azután vagy húsz percig száguldozott keresztül-kasul az uccákon, míg a tanár egy újabb és ez alkalommal legnagyobb mutatványával felöltözött, az autó belsejében rendelkezésre álló kis területen. Kígyóembernek is szép feladat lett volna. Hogy Evelyn pont vadászkalapot vett, szokatlanul dús pamacs dísszel, ez még nem idegesítette volna túlságosan a lordot. Sokkal fájdalmasabb volt számára az, hogy

a kockás nadrág bokán felül ért, míg a méregzöld-színű bársonykabát a térdét verdeste. Minden feltűnés nélkül, így sem közlekedhetett az emberek között, de helyzetében mégis határozott enyhülést jelentett, hogy rendesen kiülhetett Evelin mellé. Mikor megálltak egy hotel előtt a portás nyomban tudta, hogy messze vidékről jött különöc terménykereskedő érkezik a feleségével.

— Mylord, mondta a leány a hallban, — utoljára zaklattam!

— Ezt ezentúl ne mondja Miss Weston. Többé-kevébbé, mindnyájan Isten kezében vagyunk. Csak arra kérem, hogyha legközelebb szüksége van rám, ne várja meg, amíg elalszom. Én ezzel szemben megígérem, hogy mától kezdve edzeni fogom magam. — Láta, hogy a leány szeme megint könnyel telik meg. — Nem gondolja, hogy jó lenne, ha őszintén elmondana mindent? Szüksége lehet egy férfi segítségére.

— Nem. Csak veszélyt hoznék önre. Aldja meg az Isten azért, amit eddig tett értem. Én egy szerencsétlen ember becsületét viszem most magammal ebben a táskában és közben egy kicsit az én boldogságomról is szó van. Nagy vagyont örököltem, de fel kell kutatnom, hogy hol van és a nyomában vagyok. Marokkóba kell mennem! Ez minden, amit közölhetek önnel sir. Igaza volt, ha ismeretségünk óta ezerszer is elátkozott.

— Na ez túlzás . . . Néha nélkülöztem az ön társaságában szokott kényelmemet, ennyi az egész. Különben, ha Marokkóba igyekszik, együtt utazhatna holnap velem. Most már nem megyek Párisba, magamután küldetem a poggyászatot . . .

— Isten őrízz! Eddig is elég veszélynek tette ki magát értem és boldog vagyok, hogy nem történt baja. Köszönöm és viszontlátásra.

A tanár még hallotta, hogy megkérdezi a portást, mikor indul a Párisból érkező gép Marokkó-

ba. Véletlenül huszonöt perc múlva indult és a lány máris elrohant.

A tanár, mint már két esetben most is utána-nézett. Mi az ördög?

Úgy látszik, mintha nagyon bántaná valami. Pedig alapjában véve örülni kellene, hogy megszabadult Evelyn Weston kellemetlen társaságától.

Miféle család becsületéről beszélt ez a lány? Annyi bizonyos, hogy a történetek után egy bátor férfi odaállna a szegény, üldözött, gyenge nő mellé. Ez a leány most biztosan azt gondolja róla, hogy gyáva. Szárazra tette itt a bőrét és Evelyn Weston menekül Marokkóba.

Tovább üldözik, tovább sír és tovább alszik.

Olyankor a legkedvesebb, ha alszik.

Felment a szobájába. De most komolyan alszik egy mélyet, hosszút, a hihetetlenül fárasztó túra után.

Micsoda út volt! Ásítva dobta magát egy fotelbe, azután csengetett a boynak és felhozatta a neszeszerét az autóból. Már előre érezte, minden csontjában, a jó meleg fürdő megnyugtató hatását.

Az ablakon át láthatta egykori autóját, amelyből a boy könnyedén vette ki a táskát. Még az ajtót sem kellett kinyitni hozzá.

Az ajtó, a sárhányók, a lökhárító és a fényszóró társaságában hátul volt.

Néhány száz főből álló csődület nézte a kis halom horpadt ócskavasat, amely még nem is olyan régen a lord vadonatúj Alfa Romeója volt.

A melegvíz vidám harsogással zuhogott. Banister felnyitotta a fekete táskát, hogy sorra kirakjon mindent, törölközőt, szappant, szivacsot . . .

Csodálatosképen mindezekből semmit sem talált benne.

Egy hatalmas, ötpecsétes, narancsszínű borítékot talált a táskában!

8.

A kistáskákat elcserélték. Evelyn, az illető úr becsülete helyett az önborotvát és a szájvizet viszi, mint az örült Afrikába!

Mi legyen?! Ez a nő halálos veszélyeket vállalt a borítékért, amely itt van az ő kezében. Nem kétséges, hogy mi a teendő. Mennie kell, ha nincs is létra támasztva az ablakhoz. Mennie kell, mert a forgószél ismét felragadja tisztességénél fogva, ami minden kényelmet és önzést a háttérbe szorít.

Szent Isten, négy óra! Lekési a gépet! Most már mindegy, intézkedni fog, hogy a holmiját, ha Párisból Lyonba érkezik, küldjék Marokkóba.

És az autója maradványait vontassák be valahova.

Csak egy búcsúpillantást vetett a csobogó meleg vízcsapra . . . a vetett ágyra. És ment . . . !

A soffőrnek olyan borravalót ígért, hogy külön gondviselés vigyázott ezen a napon a lyoni polgárok életére, míg a tanár elérte a repülőteret. Már puffog a légszavar . . . Csak épphogy beugrik az ajtón és viszik a létrát, azután szökel a repülő . . .

Kordiális hang szólal meg mellette:

— Üdvözlöm sir! A lady már bizonyára aggódott, hogy lekésik. De hol az ördögbe vette ezt a csodálatos kalapot?!

Holler szerkesztő volt, aki ezzel a géppel indult el reggel Párisból és rövid vizsgálgódás után sikerült a komikus tiroli népdalénekesben felismernie a tanárt. Igazán furesán öltözik ölordsa utazáshoz.

9.

Evelyn szomorú arca úgy derült fel hirtelen, mikor a tanárt megpillantotta, hogy szépségével és ragyogásával szinte betöltötte a fülkét.

— Elcseréltük véletlenül a táskánkat, — mondta lihegve a lord, miközben leült melléje. — Nem tarthattam magamnál egy ismeretlen úr becsületét.

Evelyn csak most vette észre a cserét. Rémülten kapott a feléje nyújtott táska után és megkönnyebbült sóhajjal konstalálta, hogy benne a boríték.

— Ezt sohasem tudom meghálálni önnek sir, — felelte szinte sírva és visszaadta a táskáért a neszeszert, amit mostanáig féltve szorongatott.

— Vigyázzon és szólítson Henrynek. Az a szörnyű szerkesztő ezzel a géppel utazik Marokkóba. Már jön is.

És jött. Kávét hozott termoszban, néhány utipohárral.

— Gyönyörű tempóban jöhetett Párisból, hogy ilyen hamar Lyonba ért, sir, — kezdte a beszélgetést, miközben kávét töltött.

— Igen. Szép teljesítmény volt.

— Parancsoljanak! Friss feketét.

Feketekávét ittak.

— Kissé megviseltnek látszik, — nézegette a tudóst Holler, — pedig az autója azt hiszem elég kényelmes.

— Nem mindig, — felelte a tanár szomorúan. Azután el akarta terelni a beszélgetést erről a kínos témáról. — Mi újság Párisban?

— Ott mindig van újság. Erdemes elolvasni a reggeli lapokat. Az egész ország lázban van. Egy véletlen folytán hatalmas kémkedési ügyet lepleztek le, Anglia ellen irányult ugyan, de tudja jól, hogy ez éppúgy érinti Franciaországot is. Két halott, öt súlyos sebesült, nyolcvan letartóztatás és százezer frank jutalom annak, aki kézrekeríti a kémkedési ügy hőjét. Mellesleg honfitársunk a kém. Bizonyos Evelyn Weston. Na! . . . Cigányútra ment! Tessék egy papírszalvétát!

A tanár köhögött és a szolgálatkész Holler a kabátfazónját tisztította.

Evelyn dermedten ült.

Bannister arca fakó lett és sirból jövő hangon szólalt meg.

— Érdekes . . . Van önnél reggeli lap?

— Parancsoljon!

Holler átnyújtotta az újságot.

Az első oldalon olyan szokatlanul nagy betűtípussal, amilyent különben csak színielőadásokat hirdető falragaszoknál használnak, ez állt:

„SZÁZEZER FRANK JUTALOM
ANNAK, AKI ÉLVE, VAGY
HALVA KÉZREKERITI EVE-
LYN WESTONT.“

Ezután valamivel szemérmesebb tipográfiával néhány rémdrámái alcím következett, razziáról, gyilkosságról, kémkedésről, rablásról és betörésről, de a felsorolt műveletek kivétel nélkül Evelyn Weston kémnő személyével állottak a legszorosabb összefüggésben, aki mint Franciaország és Anglia elsős számú közellensége, árulást szándékozik elkövetni, miután betörés, rablás és feltételezhetően néhány gyilkosság révén, életbevágó katonai titok birtokába jutott. Aki rátalál, óvatosan járjon el a törvényen kívül helyezett gonosztevővel, feltételezhető, hogy revolverrel fog védekezni.

Ennyit a címek.

Ezekután két teljes oldal kizárólag Evelyn Weston személyén keresztül tárgyalta az elmúlt évtizedek jelentősebb bűncselekményeit. A párisi rendőrség hónapok óta kémgyanus egyének működését kíséri figyelemmel, de nem csapott le rájuk, mert feltételezhető volt, hogy nyomára akadnak egy értékes okíratnak, amely kémek birtokába került. A rendőrség heteken át figyelt egy bizonyos gyanus házat.

Közelebbi adatok a nyomozás érdekében még nem közölhetők, kivéve, a körözött Evelyn Weston neve. Valóságos főhadiszállása működött e gyanus házban és környékén, a különböző nemzetközi hírszerzőknek. Elkövetkezett a pillanat, midőn úgy látszott, hogy a tettes értékesíteni akarja az okmányt, és valamennyi veszélyes egyén benne van az egérfogóban. A rendőrség lecsapott. A nagyarányú razzia közben sok sebesülés történt. Egy állítólagos vállalati igazgató lakása volt a razzia végső célpontja. A lakást valósággal meg kellett ostromolni. Egy Fleury és egy Donald nevű egyént lelőttek a lépcsőházban. Lehet, hogy már itt Evelyn Weston kezdte a lövöldözést. A lakásban az állítólagos igazgatót súlyos sérüléssel találták meg. A haldokló később öszinte vallomást mondott jegyzőkönyvbe és világosságot derített a rejtélyes ügyre. Egy kémhársa lőtte le, akivel alkudozott. Először mindketten azt az ismeretlen embert rohanták meg, aki elbújt a lakásban, de jelenlétét egy váratlanul becsapódó ablak elárulta. Ez az egyén, valamint Adams, ismert hírszerző, megszöktek. De kiderül a vallomásból, hogy egy hölgy is tartózkodott a lakásban. A sebesült dulakodás közben látta, amint berohan a másik szobából ez a nő és az íróasztalról felragadja az okmányt, azután elmenekül. Ekkor érte őt a lövés. Többre nem emlékszik. A nő dél előtt nála járt, Evelyn Westonnak mutatkozott be és egy szobor iránt érdeklődött. A nyomozás megállapította, hogy Evelyn Weston a „Kingsbay“ személyszállítón jött át a Csatornán. Délután, (ez a takarítónő vallomásából derült ki,) Evelyn Weston, mint egy élelmiszerüzlet alkalmazottja jutott be a lakásba és valószínű, hogy ekkor bújt el.

Evelyn Weston feltűnően csinos, középtermetű, szőke stb. . .

N Y O L C A D I K F E J E Z E T.

A tanár azt hiszi, hogy mindent ért. Erről szó sincs. Az esküvőt nem lehet megtartani a csatornázás miatt. Sir Arthur még a segédmérnök napidíját is kifizeti. A vendéglőre kitűzik a nemzeti lobogót, de a dalárdára kishijján nem kerül sor. Eddy megtudja, hogy minden elveszett. Erre lemond a nagybátyja javára. Holler ellen nincs orvosság. A szerkesztő rohammal foglalja el Marokkó félcimetes erődjét. Bevásárol Evelyn számára, de nem ölik meg. Összefüggések egy amerikai hangversenyzenekar és a Szahara sivatag között.

1.

A tanár felnézett. Most mindent értett. Közben Holler gyorsan előbbrement két üléssel, mert igénybe kellett vennie a szédülékeny utasok számára szolgáló megfelelő berendezkedést, és nem szívesen időzött ilyen gyászos alkalommal hölgytársaságban. Úgy látszik sohasem fogja megszokni a repülőgépet, gondolta a pergamenzacskó fölött me-rengve, pedig már elég régen utazik. A repülőgépen alig volt utas. Elöl ült egy öreg házaspár, mögöttük Holler és néhány üres hely után Lord Bannister, Evelyn mellett. Tehát senki sem hallhatta, amit beszéltek.

— Bocsásson meg . . . — suttogta Evelyn.

— Nem tehetem, — mondta a Lord.

— Ez így történt, ahogy az újságban áll és mégis minden másképpen van. Én nem vagyok kémnő.

— Ne fáradjon Miss. Ön nagyon okos. És én végtelenül ostoba vagyok. Csúnyán viselkedett velem szemben és mégis bánt, hogy nekem kell önt átadni a rendőrségnek.

Evelyn szája megrándult:

— Át akar adni a rendőrségnek?!

— Azt gondolta, hogy a bűntársa leszek?

— Nem követtem el bűnt. Sőt egy idegen ember becsületéért harcolok. Azt sem bánom, ha átad a rendőrségnek. Csak sajnálom, hogy miattam önt is letartóztatják Lord Bannister!

— Engem?

— Igaz, hogy tisztázni fogja magát, de mégis csak áthozott a csatornán, mint a feleségét, szerepeltetett a társaságában és megszöktetett a színhelyről . . . Nehéz lesz elhitetni, hogy közben nem tudott semmiről, hogy szórakozottságból történt . . . Nem gondolja Mylord?

A Lord hosszan hallgatott. Valóban kezdettől fogva partnere volt ennek a nőnek és ki hiszi majd el, hogy mindez véletlen, közjátékok sorozata következtében történt? Ha elhiszik, akkor is iszonyú botrány.

— Yes, — mondta a Lord. — Igaza van. Szörnyűséges helyzetbe fogok kerülni. De nálam a becsület nem presztiziskérdés. Amit eddig tettem, az becsületes volt akkor is, ha bajba kerülök. Ha nem adom át a rendőrségnek, az becstelenség akkor is, ha megjutalmaznak érte.

Hallgattak. Sűrű eső kopogott a gép ablakán.

— Mylord, én kevertem önt bajba, én akarom jóvátenni a hibát. Megtörténhet, amit kíván, anélkül, hogy pellengérre kerüljön. Marseilleben az ön szemeláltára jelentkezem a repülőtéri kirendeltségnél. Átadom a borítékot és megmondom, hogy Evelyn Weston vagyok. Akkor letartóztatnak anélkül, hogy ön belekeveredjék az ügybe.

— Ezt az ajánlatát elfogadom. Azonban figyelmeztetem, hogy résen leszek. Ne próbáljon megtévesztetni. A tisztességem függ attól, hogy maga ne szökjön meg.

— Sir, nincs a világon senki, aki az Ön tisztességét jobban féltené mint én, — mondta a lány fojtott, remegő hangon és a Lord meglepetten nézett

rá. Azután nem beszélgettek.

A marseillei repülőtéren, az utasok sétálgattak kissé a gép körül, tehát senkinek sem tűnt fel, hogy Evelyn és Bannister leszállnak. A leány rá sem nézett a tanárra, ment egyenes irányban, határozott léptekkel egy ajtó felé, amelyen ez állt: „Rendőrség.“ A Lord vagy tíz lépés távolságról követte, azután csodálkozva látta, hogy a nő előveszi a kézitáskájából, azt a nagy borítékot, az öt pecséttel és gyorsított léptekkel folytatja az útját.

Hogy történt? Bannister maga sem tudta, csak mintha meglökték volna hátulról, utánafutott a nőnek és elkapta a karjánál, éppen a bejárat előtt:

— Várjon! — lihegte. — Nem akarom . . . Nem törődöm vele, mit csinált. Nem bírom el, hogy bántsák . . . Tegye el azt a borítékot!

A lány ijedten engedelmeskedett.

— Ide hallgasson, — folytatta a tanár. — Repüljön most Marokkóig és ott meneküljön, menjen, csináljon amit akar! Én nem akarom tudni, hogy magát elfogták, érti? Nem akarom.

— Dehát . . . miért?

— Ostobaság! De nem akarom! Ennyi az egész! . . .

. . . Mikor a gép ismét felszállt, ott ültek egymás mellett, szótlanul, szomorúan.

Lord Bannister nagyon halovány volt . . .

2.

— Maguk mind a ketten olyan szeretetreméltóak, hogy magam sem tudom, melyiküket választanám, ha versengenének a kezemért, — mondta Grete, mintegy tizenöt centiméteres mosollyal és Arthur Rancing e pillanatban mélységesen tisztelte unokaöccsét, hogy rongyos egymillió fontért elveszi ezt a nőt. Nincs megfizetve.

Később a senior Rancing, Wollishoffal tárgyalt. Közvetlenül társalogtak, mert a senior hozatott Zürichből egy hallócsövet, ajándékba a gazdának. Különben megörült volna.

— Egy Wollishoff lánynak annyit kell a férje házához vinni, hogy úri módon rendezkedjenek be, — mondta az örömapa.

— Ezt vártam öntől! — felelte a senior. — Igazi, helvéciai nemeshez méltó beszéd! Ön nem tagadhatja le, hogy műszaki tanácsos! — kiáltotta elragadtatással. — Nálunk Angliában valóságos népkultusz, a műszaki tanácsosok tisztelete.

— Én viszont nem kérek mást, csak azt, hogy Mr. Rancing szeresse a leányomat.

— Uram én ismerem a fajtámat. Eddy félőrületen imádja az Ön gyermekét. Álmatlanul tölti az éjszakáit!

— Tudom . . . Az orvos említette. Majd elmulik. Gyomoreszillapítót kell szedni . . .

— És mikor tarthatnák meg az esküvőt?

Wollishoff elgondolkozott.

— Hát én azt hiszem . . . ha pünkösöd megfelel . . .

Mindössze három hét volt hátra pünkösdig.

— Miért ne felelne meg? Pünkösöd a virágok és a szerető szívek napja, — fűzte tovább álmodozva a senior. — Pünkösöd nagyon megfelel.

— Én is azt hiszem. Tehát pünkösödhöz két évre megtertarthatjuk az esküvőt.

A senior nyitva felejtette a száját.

— Előbb semmi esetre sem, — folytatta a műszaki tanácsos. — És ha egy félévet még eltolódik, az már, azt hiszem, nem számít.

— Hogy képzeled ezt?! Lehetetlen amit mond!

— Miért volna lehetetlen? Már mondtam önnek, hogy az én leányom nem mehet akárhogy a férje házába. Sajnos műszaki dolgokban néhány téves bejegyzés történt tavaly a csatornázás körül.

Ugyanis engem bíztak meg a csatornázással . . .

— Hiszen errefelé nincs is csatorna!

— Ez a baj uram. Engem bíztak meg és nincs. Viszont egy ilyen csatornázásra költségek vannak. Nem tudom érte-e? Csatorna nincs, költség van . . . Magam sem tudom, hogy történt. Miután a nagybátyám befolyásos ember, megelégedtek annyival, hogy mindenemet lefoglalták, amíg nem fizetem vissza a vidék fejlesztésének költségeit. És az ilyen fejlesztés nagyon drága. Elhiheti nekem. Sajnos értek hozzá. Két évig is eltart, amíg az összes járandóságom és jövedelmem feláldozásával letörlesztetem . . . Nem én vagyok az első és nem is az utolsó azok között, akik szülőföldjük fejlődése miatt áldoznak fel mindenüket.

— Dehát csak nem akarja, hogy a leánya addig várjon . . .

— Ha eddig várt? . . . Az első vőlegényére öt évig várt. Ez a fiatalember önkéntes volt és fogságba esett.

— Igen, tudom . . . Néhány svájci harcolt a franciák oldalán . . .

— A japánok oldalán. Az orosz-japán háborúban volt. De a franciák oldalán is harcolt egy vőlegénye.

— Szép tradíció, azonban két év olyan idő . . .

— Kár minden szóért uram. Egy Wollshoff leánya nem mehet addig férjhez, amíg atyját bűnvádi eljárás fenyegeti.

Nem használt semmiféle érv. Wollshoff csökönyös volt.

Senior és junior kétségbeesetten járkáltak fel és alá a vendégszobában.

— Átkozott egy história! — Dühöngött Mr. Arthur. — Itt van a házban velünk egymillió font értékű gyémánt és nem tehetünk semmit!

— Voltaképpen mennyit lopott ez a vén süket?

— Futólag megnéztem a könyvelését. Kétezer fontra becsülöm a hiányt.

— Nevetséges vagy! Ki kell nyújtani a kezed egymillió fontért és ez az aránylag jelentéktelen összeg tart fel. Hát fizesd ki!

Mr. Arthur Rancing meghökkent.

— Mit tépelödsz? — folytatta hevesen Eddy. — Ötszázezer font jut ránk, amiért eddig még csak én dolgoztam és te mindössze várod, hogy az öledbe pottyanjon. Legalább nyúlj olykor a zsebedbe. De ha nem, úgyis jó. Szervusz!

Vadul felkapta a kalapját. Komolyan el volt szánva rá, hogy megy. Az utobbi hetek eseményei rendkívül megviselték. Betegesen lesóványosodott, halovány arcára a lappangó idegbaj ült ki és az erkélyjelenet óta reuma kínozta. Mióta Mügli am Seeben tartózkodott, megtiporta az élet.

— Várjál! — kiáltotta a nagybátyja, — hiszen az ötleted nem is olyan rossz.

... Három napon belül az illetékesek legnagyobb meglepetésére, Wollishoff az utolsó fillérig visszafizette a csatornák árát, beleértve a sohasem létezett segédmérnök számára felvett napidíjat is.

3.

Hűvös, de szép, derült pünkösd köszöntött Mügli am Seere. Ünneplőbe öltözött lakosság nyüzsgött mindenfelé. Wollishoff leányának esküvőjére készültek. A pap már harmadszor hirdette ki, hogy a leányt Mr. Rancing elveszi. A kastély rácsoskapuját valami oknál fogva színes papírral ragasztották tele, az inas és a portás vadonatúj ruhát kaptak Mr. Rancingtól és Kratochwill főkerész neje, Viktória, megfésülködött.

A városháza előtt felsöpörtek.

A vendéglőre kitűzték a nemzeti lobogót.

Igy álltak a dolgok délelőtt tíz órakor.

Pontosan ezidőtájt vette elő kávéja mellé a reggeli lapot Eddy Rancing. Azután kiejtette szájából a falatot. Öklömnyi betűkkel ez állt az első oldalon:

„SZÁZEZER FRANK JUTALOM
ANNAK, AKI KÉZREKERITI
EVELYN WESTONT!“

Gyorsan végigolvasta. Mi ez? Evelyn kémnő? És mit keres Franciaországban? Eddy Rancing szerette Evelyn-t és kezdettől fogva az volt a terve, hogyha pénzhez jut, elveszi a lányt és ha nem jön hozzá, akkor is illő részt juttat számára a gyémánt árából.

Tovább lapozgatott az újságban. Hátul, a társaságbeli hireknél, ismét kiejtette a falatot a szájából.

Lord Bannister felesége társaságában.

A kép egy hajófülkét ábrázolt, amely előtt ott állt Evelyn kimonóban, mellette egy úr úgy bá-méskodott, mint akinek hideg vizet öntöttek hátul a gallérja mögé. Semmi kétség: Evelyn! Ugyanaz a kimonó, amelyben a Kings Roadon szokott megjelenni reggel, egy másodpercre, ha beveszi a tejet. az ajtó elől.

Hogy lehet ez? A lap elején körözik és hátul közlik a fényképét? És hogyan lett a világhírű tudós felesége? Szédült . . .

A kép alatt egy kis hír következet, amely Lord Bannister óriási érdeklődés mellett lezajlott párisi felolvasásáról szólt. Őlordsága feleségét is magával hozta, aki azonban gyengélkedik és nem jelent meg a felolvasáson. Persze, hogy nem jelent meg, hiszen néhány oldallal előbb az áll, hogy betört va-

lahová, ellopott egy világraszóló okiratot és néhány holttest hátrahagyásával távozott.

Eddy nyugtalankodott. Az ösztöne most először súgta, hogy itt valami nincs rendben. Miféle nyom alapján került a nő a Buddha miatt Franciaországba? Mert, hogy a Buddha után ment az biztos.

Nyugtalanságában újra kikereste bőröndjéből az eladási naplót. Minden tévedés kizárt. Májusban egyetlenegy „Almodó Buddhát“ adtak el, az „Arató Párral“ együtt és ideküldték ennek a Wollishoffnak.

De hogy került Evelyn Párisba? És amint a lap írja, valami szobrot keresett . . .

Tűnődve meredt maga elé. Véletlenül éppen a napló fedelére.

És ekkor valami egészen furcsa dolgot látott, amitől néhány pillanatig hideglelésszerű tünetek fogták el.

Az évszámot jelző címke szélén túl apró papírcsik látszott. De csak a jobb sarkában. Egy milliméternyi kis szegély.

Világos, hogy a címke alól látszik ki ez a csíkcocsk. A címke tehát nem a fedélre van ragasztva.

Elővette a zsebkését és vakarni kezdte a címkét.

Harangoztak. A nép tódult a templom felé. A tűzoltókocsi, felvirágozott pumpával vonult ki, a bakon Zobelmann tiszhelyettes állt zsakettben és cylinderben, barátságosan integetve a lakosság felé.

A főtéren már gyülekezett a dalárda.

Eddy felborzolt hajjal, révedező szemmel ült a könyv előtt.

Mindent értett. Evelyn tehát a helyes nyomon van. Így sodródott bele a kémkedési ügybe. Neki viszont eladtak egy hamis naplót, felülbélyegezve a jó címkével. Grete Buddhája tehát nem rejt semmit, csak egy kis ollót, egy motring selyempamutot és néhány gyűszűt.

Kopogtak.

Gyorsan elrejtette a könyvet.

— Szabad!

A senior lépett be, szalonkabátban, ünnepélyes arccal.

— Itt a vőfélyed Eddy.

— Nem érdekel. Arthur én meggondoltam magam. Nem kell a vagyon. Nem esküszöm meg ezzel a leánnyal. Nem bírom! Mit csináljak?!

— Megörültél? Este miénk a bálvány!

— És enyém a lány. Nem.

— Mit akarsz tenni?

— Elszököm.

— A senior valósággal tajtékozott:

— Jó! Én maradok! Majd egyedül folytatom tovább.

— Feleségül fogod venni Gretet?

— Ugy van! — mondta a senior, elszántan.

A junior meghatottan szólalt meg:

— Te sokszor gyanúsítottál engem léhasággal és cinizmussal. Most majd belátod, hogy tévedtél. Legyen. Átengedem neked a gyémántot és lemondok Greteről. — Nagyot sóhajtott és bánatosan nézett az ablakon át, a hegycsúcsok felé. — Legyetek boldogok . . .

— Szóval lemondasz a részesedésedről? — kérdezte mohón Arthur Rancing.

— Le, — felelte a junior. — Mindössze a munkámat fizess meg, amellyel birtokába juttattalak a kincsnek. Kétezer fontot adsz és itt sem vagyok.

— Egy fillért sem többet!

— Nem erőszakolom. Ennyit Wollishofftól is megkapok a titokért. Lehet, hogy többet is. Isten áldjon . . .

Felcsapta a kalapját, karjára dobta a felöltőjét és indult.

— Megállj! Várj gazember! Te vérszívó! . . .

— Nagyon hálátlan vagy! Rongyos néhány-ezer fontért milliomossá tettelek . . . Tudd meg, most már nem is kell a hitvány pénzed, megyek Wollishoffhoz!

— Várj . . . Eddy, mit érzékenykedsz? Szóval kétezer fontért írásban lemondasz minden jogodról?

— Úgy van. Sem a gyémánthoz, sem a lányhoz nincs többé közöm.

Egy óra múlva Eddy Rancing útban volt Zürich felé, ahonnan a legközelebbi repülőgépen Marseillebe indult. Biztos nyom volt a kezében, amit a rendőrség sem ismert. Neki csak a világhírű tanár tartózkodási helyét kellett kinyomozni, mert tudta, hogy Evelyn mellette van. Százezer frankot máris kereshetett volna, ha elárulja Evelyn, de ez esze ágában sem volt. Különben is a gyémántra vágyott.

Ezalatt a patikus csillagszórókat készített.

Ugyanakkor Arthur Rancing elmondta a műszaki tanácsos úrnak, hogy ő is beleszeretett a leányba és az éjszaka folyamán megmagyarázta öccsének, milyen tragédia, ha az ilyen élete delén lévő embert utolsó nagy szerelmétől megfosztják. Sorsot húztak gyufákkal, sir Artur húzta a rövidebbet és Eddy Rancing megtört szívvel távozott Hüttlibergbe. Most ő eljött, hogy megkérje ezen az ünnepi délelőttön a menyasszony kezét.

Grete rövid habozás után boldogan omlott a keblére. Egy leány, aki két hadjáratot küzdött végig, mint menyasszony, nem hátrál meg váratlan fordulatok elől, ha esküvőről van szó.

— De hiszen már kihirdették a völegényt, — szólalt meg mellettük a halottkém, aki az egyházjoghoz is értett valamit.

— Nem tesz semmit, — felelte fölényesen a senior. — Mr. Rancing nevét hirdették ki és én is Rancing vagyok.

A lakosság eleinte meghökkent az új pártól, de

később belenyugodtak. A színigazgató egy nagyobb csoportnak elmesélte, a két rokon között lefolyt, véres, éjféli párbaj történetét.

Doktor Loebli, a vármegyei mentők nevében gyönyörű selyempárnát adott át az ifju párnak, ezzel a himzett szöveggel:

„Mindnyájunkat érhet baleset.“

5.

... Marokkó felé közeledet a gép. Evelyn és a tanár csak egyes szavakat váltottak. A leány nem mondott semmit a „bűnügyről“. Kinevette saját magát, hogy olyan boldog. Ugyan mitől? Ha megérkeznek, ő jobbra megy, a tanár balra. Kiderül-e egyáltalán valaha Bannister előtt, hogy ő milyen ártatlan az ügyben? Hogy is mondta Bradford bácsi? „A női becsület olyan, mint a jó szabás: annyira sem szabad feltűnni, hogy dícsérjék.“

— Mondja, Mylord, — közeledett újra Holler, mert már nem szédült, — mikor tekinthetem meg a laboratóriumát? Errenézve ígéretét birom és nagyon várják a cikket otthon.

— Oh . . . kérem . . . igazán csak öntől függ. Tartom szerencsémnek.

— Mennél előbb, mennél előbb. Az ön munkássága hallatlanul érdekli Angliát, pardon . . .

Sürgősen felkereste újra elárvult pergamentzacskóját, mert széles spirálisban ereszkedtek le és ez a manőver mindig nagyon megviselte. A gép enyhe döccenéssel gurulni kezdett, a berregés elnémult, rövid ideig sík terepen futottak, azután véget ért a hosszú út.

Megérkeztek Marokkóba.

— Együtt szállunk taxiba, — mondta Evelynnek a tanár. — Utközben mondja meg, hol tegyem le. Csak addig tart a komédia, amíg ezt a

szörnyű Hollert lerázzuk és azt hiszem, most már sikerülni fog.

Egy lélekébűvár barátom szerint a legtöbb tudományos kutatót az indokolatlan optimizmus jellemzi. Bannister is ebbe a hibába esett, mikor úgy érezte, hogy nemsokára jólesően nélkülözheti a reporter társaságát. Miután odaintette a taxit és búcsúzni készült a feléje siető Hollertől, ez ahelyett, hogy a kezét nyujtaná Bannisternek, a kofferjét nyújtotta a sofförnek.

— Ha megengedi, élek a nagylelkűségével és máris önökkel tartok. A jó interjú sohasem indulhat elég hamar a lapnak és ha már tetszésemre bízta sir a meghívást, tisztelem tiltja, hogy megvárakoztassam. Vagy zavarok?

Hiába, a sajtó az sajtó. Ezt Bannister is tudta.

Legszívesebben szeletekre vágta volna az újságíró, legszívesebben elátkozta volna magát udvariasságáért, amellyel a repülőgépen Holler tetszésére bízta a látogatást és ehelyett úgy kellett tennie, mintha örülne.

Sejt talán valamit ez a firkász?

Természetesen, most már kénytelen volt Evelyn is elvinni a villájába a látszat kedvéért. A lány segítségére sietett.

— Én azonnal bemegyek a városba. Fontos elintézni valóm van.

— Én is hamar végzek és boldogan fogom kalauzolni, ha megengedi Lady Bannister.

„Miért nem üti el az ilyen embert gyerekkorában egy villamos?“, gondolta a tanár, majd fennhangon így szólt:

— Most előbb villásreggelizünk.

— Az jó lesz, — felelte szomorúan Evelyn, — éhes vagyok . . .

Hiszen a tanár tudta jól, hogy a leány éhes és fáradt. Azért nem akarta csak így letenni valahol

az uccán. De miért nem akarja? Legfőbb ideje lenne, hogy meneküljön Evelyn Weston közeléből, akinek a fejére díj van kitűzve. Élve, vagy halva!

És ő itt viszi. Élve. Éhesen.

Gueliz előkelő villanegyedében állt a tanár háza. Hatalmas, dús virágágyak, gyönyörű palmyra-pálmák szinte láthatatlanná tették a háttérben meghúzódó épületet.

A villásreggeli kissé nyomott hangulatban folyt le, bár Holler sokat evett és néha jóízűen kacagott saját elbeszélésein. Az ebédlő, mintha nem is Afrikában lennének, igazi londoni szoba volt. Még kandalló is állt a háttérben. Evelyn kissé szomorúan nézegette mindezt, megtapogatta az imaszőnyeget, felemelt egy porcellán pásztorleánykát a kandallóról és megállapította csendben, hogy nagyon rossz lesz innen nemsokára elmenni.

Észre sem vette, mikor a tanár és az ujságíró átmentek az ebédlőből a laboratóriumba. Most érezte csak, hogy huszonnégy órája jóformán alig aludt. Egy mély fotel hívogatta, de erőt vett magán. Feltette a kalapját és csendben, szomorúan gyorsan keresztülsietett a parkon. Betette magamögött a rácsoskaput.

6.

Most hol kezdje a kutatást? Felvitette magát taxin a dombra, ahol Gueliz erődje van. A városparancsnokságon udvariasak voltak. Egy beteg légionista? Münster? . . . Hát kérem, milyen ügyben keresi? . . . Családi . . . Hm . . . Légionistáknak ritkán vannak családi ügyeik, de ez a bizonyos Münster lehet kivétel. Talán szíveskedjék a helyőrségi kórházban érdeklődni.

Helyőrségi kórház.

Pillanatnyilag nem tartózkodik a kórházban. Nemrégén áptolták itt. Hogy hol van most? Kérem,

mi a városparancsnokság engedélye nélkül katonai ügyekben nem adhatunk felvilágosítást. Hogy onnan jött? Hát szíveskedjék visszafáradni és egyenesen a második század gazdasági hivatalába, a tartalékállomány zászlóaljirodájának parancsnokságához fordulni.

Vissza Guelizbe.

— Sajnálom Madame, — szól a poszt, — a hivatalos óra elmúlt, de különben is, a legénységi állományban lévők beosztásáról a gazdasági hivatal tartalékállományi zászlóaljparancsnoksága, csak akkor ad felvilágosítást, ha Oránból a főhadiszállás központi ezredparancsnoksága erre külön utasítást ad, amihez a kormányzóság ajánlása szükséges. Ennyi az egész, a többi már megy, mint a karikacsapás, ha egy kis szerencséje és összekötése van.

Ennyit végzett déli egy óráig. Gondterheltségében észre sem vette, hogy egész idő alatt egy körszakállas ember követi.

Csüggedten állott ismét a belvárosban. Hová menjen? Kihez forduljon egy gyöngé nő, akit melleleg a rendőrség is keres, élve, vagy halva? Váratlanul ismerős hang szólalt meg mögötte:

— Csókolom a kezét, Mylady! Miben lehetek ciceroneja?!

Holler szerkesztő volt. Még csak ez hiányzott!

— Jó . . . jó napot . . . Az urammal már végzett? — nyomban elpirult. „Az urammal.“ Szép kis szélhámós lett.

— Elég hamar végeztünk. A lord mindenáron marasztalt még, de én nem birom sokáig a szobalevegőt. Milyen megviseltnek látszik. Nem inna Lady Bannister egy teát velem? Igazán boldog lennék.

— Köszönöm... — Olyan gyenge és fáradt volt, hogy elfogadta az ajánlatot. És tanácsot fog kérni a szerkesztőtől. Hiszen nincs senkije . . .

— Bámulatos munkát végzett a tanár . . . — áradozott Holler teázva. — Láttam a bacillus-tenyészetét, szavamra, úgy fest a nagyító alatt, mint egy gyönyörű merinoi juhnyáj a friss alpesi legelőn. Micsoda bacilluskarám! Nem értem a tanárt. Szerintem az ő kötelessége az lenne, hogy irtsa ezeket a bestiákat, nemhogy tenyéssze. No, de egy szerkesztőnek nem kell értenie orvosi dolgokhoz. A fő az, hogy ölordtsága népszerű és valahányszor megírom az álomkór elméletét a vasárnapi mellékletben, számos gratuláció érkezik.

— Én ki szoktam vágni ezeket a cikkeket, — mondta Evelyn némi ravaszsággal. Ennek a kijelentésnek bámulatos hatása volt.

— Komolyan?! — felelte kipirultan Holler. — Boldoggá tesz. Lord Bannister olykor elégedetlen cikkeimmel. Minden csekélységen fennakad. A múltkor komolyan korholt, mert szerinte álomkór, vagy malária, az nem mindegy. Dehát végre is én nem vagyok orvos, hogy ilyen jelentéktelen részletkérdéseit ismerjem a témának. A fő, hogy a vasárnapi cikkről napokig beszéltek és nyomban megalakult az álomkór-ellenes kisiparos-szövetség, amelynek alelnöke lettem! Megválasztottuk ölordtságát díszelnöknek és elhatároztuk, hogy nagyobb ébresztőóra szállítmányt küldünk Indiába, az álomkórban szenvedőknek. Ez a fontos kérem. Az eredmény. Az, hogy a társadalom szervezkedik végre az álomkór ellen a cikkeim nyomán és itt most mellékes, hogy a tanár úr szerint helytelen, ha azt írom, hogy egy álomkórban szenvedő bermudai ügyvéd az esküvője napján elaludt és csak az aranylakodalmán ébredt fel. Végre is nem vagyok orvos.

— Henry kissé szigorú tudományos kérdésekben.

— Ez bizonyára családi vonás.

— Igen. Általában a Bannister-család konzervatív . . .

— Bannister-család? De hiszen csak egy Bannister van . . .

— Ugy értem . . . már tudniillik, ha nincs is testvére Henrynek . . .

Holler csodálkozott.

— Eddig úgy tudtam, hogy többen vannak testvérek . . .

Mit akar ez? Először nincs több Bannister, azután többen vannak . . . Itt még valami bajt csinál.

— Ugy látom, — mondta merészen Evelyn, — hogy szerkesztő úr nem egészen tájékozott a mi családi dolgainkban.

— Én?! Valóságos angol nemesi lexikon vagyok. Például Bannister! Az ön igen tisztelt férjének nagybátyja hősieles magatartásáért a harmadkor melegvérű emlőseinek rendezése terén, legfelsőbb elismerésül lordságot kapott öfelségétől. Ez volt az első Lord Bannister. A lord cím és az ezzel együttjáró Bannister név mindig a legidősebb fiúra szállt. A második lord Bannister az ön férjének nagybátyja volt, miután az ön férjének anyja, mint leánygyermek jött a világra és így nem örökölhette a Bannister nevet és címet. Ez a Lord Bannister, Sir Dealing, a köztisztviselőben álló száraztésztagyáros, nyolc év előtt elhunyt, gyermeke nem volt és ekkor örökölte a Lord Bannister nevet és címet, közbecsült férje, Sir Henry. Amint látja, egy angol szerkesztő ismeri a nemesi családokat. Most, ha az önök frigyét gyermekkel áldja meg a sors . . . Na! . . . Érdekes, hogy ma önöknél mindig cigányútra megy valami beszélgetés közben. Csak hagyja megszáradni, nem hagy foltot . . .

Evelyn nagynehezen magához tért a köhögésből.

— Igazán jól ismeri családunk történetét.

— Látja mylady, ez a szép az angol címado-

mányozásnál. Valaki a világrajön egyszerű polgári névvel és elég egy kis szerencse, egy távoli rokon gyermek nélkül elhal, és az egyszerű angol tudós nemcsak gyönyörű címet, hanem a lordsággal együttjáró gyönyörű új nevet is kap.

— De most már fizessünk Mr. Holler. Még van egy kis elvégezni valóm. Remélem sikerrel járok.

— Talán segíthetek? Kitünően ismerem Marokkót. Évente többször járok itt és nagy cikkeket írok Afrika borzalmairól.

— Egy beteg légionistát szeretnék megtalálni. Jó barátja volt az unokafivéremnek és megígértem Londonban a hozzátartozóinak, hogy érdeklődöm a sorsa iránt.

— Hát akkor igazán szerencséje van Lady Bannister, hogy itt vagyok. Légionista dolgokban kissé nehézkesek a hatóságok. Sohasem lehet tudni, hogy miért keresik őket. De én ismerem a dörgést a kormányzóságon. Fizetni! . . . Garcon!

8.

Ujra Gueliz felé vitte a taxi. De most a szerkesztő is mellette ült. Rövidesen kiszálltak az erődnél.

Itt azután elemében volt! A kapuban összeveszett a posztal, aki nem akarta beengedni, mert elmult a hivatalos idő. Ezt jól lehordta. Végül egy ezredes jött ki és Holler rövid előadása után bevezette őket az erődbe.

Mire a második emeleti helyiségbe értek a szerkesztő már négy magasrangú katona barátságára tett szert és mozgósította az egész ezredirodát. Itt tíz frank, ott egy nyájas mosoly, emitt egy gorombaság, máshol jótársaságbeli konfidencia. Mindegyik megtalálta a legalkalmasabb módot. Rohammal foglalta el Gueliz félelmetes erődjét.

Délben már tudták, hogy Münster légionista súlyos sebéből gyógyultan, egész közel van, két nap tevéút mindössze. Mahrbuk oázisban lábadozik a 2. század katonai üdülőjében.

— Sohasem felejttem el önnek . . .

Holler boldogan vigyorgott, de azért ezt mondta:

— De kérem semmiség az egész . . . Tavaly két nap alatt kinyomoztam egy bőrkereskedőt, akit utoljára a búr háborúban láttak. Most mit akar tenni Lady Bannister?

Csak ne szólítaná folyton így! Evelyn állandóan pirult.

— Ellátogatok Mahrbuk oázisba. Úgy sem voltam meg ilyen helyen.

— Sir Bannister is megy?

— Ne . . . em . . . Most az egyszer szeretnék önnálló lenni. Nem akarom zavarni a munkájában. Lehet itt kísérőt kapni?

— Hogyne. Hát még sohasem rándult ki a szivatagba?

— Nem. Ezért is szeretnék . . .

— De hiszen akkor felszerelése sincs! Óh kérem milyen jó, hogy itt vagyok. Én már sokszor jártam a Szaharában. És milyen olcsón. Pedig ezek a kereskedők rablók, ha nem vigyáz rájuk az ember. Megengedi, hogy előkészítsem az útját?

— Nem is tudom, hogy köszönjem . . .

— Boldoggá tesz Lady Bannister. Hát első sorban gyerünk a felszereléssel. Mert szoknya meg ilyesmi ugyebár nem használható néhány száz méterrel délebbre. De nem vezetem egyik belvárosi bazárba sem. Csak arabnál venni. Arabnál. Ott a fehér faj tekintélye dominál. A belvárosban roszszat adnak, drágán, de udvariasan. Járjanak oda a túristák . . . Taxi!

Mellahba vezette. A marchée arabe torlódásában csak centiméterenként jutottak előbbre. Az

arabváros legpiszkosabb negyedének, legszűkebb uccájánál leállította a taxit és gyalog vágtak neki, az olajszagú sikátornak.

Azt a körszakállas fickót, aki időnként nagyot köpött a bagótól és már a parancsnokságtól követte őket, nem vették észre.

Kis, sötét, legyektől zsongó boltba vezette Evelynt a szerkesztő és egy kecskeszakállas horgasorrú arab jött eléjük. Kiválasztottak mindent. Parafakalapot, csizmát bricseszt, fehér tarkovédő couvernirt, termoszt, élelmiszerdobozt, amit gumiszalag zár légmentesen és egyebeket.

Azután következett az alku. Ilyent Evelyn még nem látott!

Az arab először kacagott, később a mellét verte, kirohant az uccára és ökleit rázta a járókelőkre, majd habzó szájjal tépdeste a burnuszát és összecsapva kezét, kétségbeesetten a plafonra tekintett, hogy nyomban utána zokogva boruljon a bricsesz-nadrágra, mintha holt gyermekét siratná. Holler ezzel szemben egyik öklével az asztalt verte, majd gúnyosan kacagott és valamit bizonyítva, felgyűrte a nadrágszárát, hogy az arab meggyőződjön harisnyája minőségéről. Ez mély benyomást gyakorolt a kereskedőre, mert a parafakalapot odatolta, de mikor Holler a nadrág felé nyúlt ismét megvadult, mint nőstény eb, ha kölykéhez közelítenek és hörögve ölelte magához a bricseszt.

Egy óra múlva minden becsomagolva feküdt előttük, fizettek és mentek.

— Nagyszerű üzletet csinált, — mondta Holler és megelégedetten törölgette homlokáról a verejtéket.

— Nem fél, hogy ez az arab megöli egyszer?

— Ez? Allandó vevői közé tartozom. Jó barátom. Ha Londonban vagyok levelezünk.

9.

A vezetónél már símábban ment a dolog. Ezek sivatagi emberek. És különben is mintaszerű szervezetük van.

Alacsony, sovány, berber volt a vezető, sötétbarna bőrrel és göndör hajjal, kiborotvált tonzurája körül. Szerinte, ha másnap hajnalban elindulnak, negyednapra reggel ott lehetnek Mahrbukban.

— Mehetek vele éjszaka a sivatagban? — kérdezte angolul Hollert a leány.

— Nyugodtan asszonyom, — felelt kifogástalan angolsággal a berber. — A sivatagi vezetők igazi gentlemanek.

Elszégylette magát.

— Ezk ilyen gyerekek, — nevetett Holler. — Ismertem egy berber vezetőt, aki a filadelfiai hangversenyzenekarnál működött évekig és szerelmi csalódása miatt tért ismét vissza a sivataghoz.

Csokoládészinű kisleányka jött ki a házból és egész közlelről csodálta meg a szép rumi hölgyet.

— Jaj, de kedves. — mondta Evelyn. Felvette a kisgyereket a porból és letörölte maszatos arcát. Azután odaadta neki a melltűjét. Apró, értéktelen holmi volt, arra szolgált, hogy a sált összefogja a leány nyakán.

— Amulett... amulett... — hebegte a csöpség ámulatlan és alig merte megfogni a fényes holmit.

— Ezek most tűzbe mennek magáért, — magyarázta Holler, mikor folytatták az útjukat. — Hát szerencsés utat Lady Bannister. Legyen pontosan, időre ott a megbeszélt helyen, mert ezek a vezetők képesek egyszerűen hazamenni, ha nem jön időben az utasa,

K I L E N C E D I K F E J E Z E T.

Lord Bannister áldozata lesz egy hallucinációnak. Később összetévesztik Medici Katalinnal. Előkészül jövő fegyházi éveire, majd megállapítja, hogy a Szaharában sokkal kellemesebb az út estélyiruha nélkül. Rablók jelentkeznek, Eddy Rancing tevehalálban vágat vissza és rájön, hogy mi a relativitás.

1.

Evelyn pontos volt. Útnak öltözve érkezett a vezető által megjelölt helyre. Mielőtt elindultak volna, néhány sort vetett sebtében papírra, átadta egy küldöncnek, hogy vigye Lord Bannisterhez, azután a térdelő teve nyergébe szállt.

Azrim, a berber vezető furcsa éles torokhangot hallatott, mire a tevék felemelkedtek és a két ütemes mozdulatra Evelyn először úgy érezte, hogy orra bukik ki a nyeregből, majd azt hitte, hogy hanyatt repül a földre, végül ijesztő magasságban fix helyzetbe került.

— Reg-lakk! Reg-lakk!

A tevék ügetni kezdtek.

Néhány óra múlva elérték a sivatagot.

2.

Félnappal előbb jóval nagyobb karaván indult el ugyanazon az úton. Harminc arab, Mellah válogatott gyöngyszemei, élükön Adams és Gordon, a két vezér, akik igen jó barátok lettek.

Bérelt repülőgépen érkeztek Lyonból.

Valamennyien a leány keresésére indultak, szektorokra osztva maguk között a várost, Rainert összekötőnek hagyták a Mammunia szálló halljában, ahol az ősz rablógyilkos később megbarátko-

zott egy európai gépgyár igazgatójával és rövidesen sakkoztak.

A kutatásban, a körszakállas Joko járt szerencsével. Ő abból a feltevésből indult ki, hogy a leány egy katonát keres, tehát feltételezhető, hogy ellátogat a városparancsnökságra, ezért ott állt lesben a Gueliz erőd közelében. Innen azután továbbra is Evelyn nyomában maradt, egészen addig, amíg a leány szobát nyitgatott a Hotel de Parisban, hogy lepihenjen.

Ezután visszatért a berber vezetőhöz, akivel a leányt tárgyalni látta. Ebből most ki kell venni, hogy hová készül Evelyn Weston.

— Szálem, — köszöntötte a körszakállas.

— Bon jour, — viszonzta az arab.

— Hosszú útra készülök a Szaharában, azonnal indulnom kell és egy megbízható vezetőre lenne szükségem.

— Sajnálom uram, — felelte, — öt napra kibéreltek.

Mikor ezt mondta, eszébe jutott az angol hölgy és mosolyogva nézte az „amulettel“ játszadozó, kipirult, boldog gyermeket.

— Talán megtehetné, — mondta Joko, — hogy egyesíti az utasokat. Ain-Szefrába készülök és ha arra mennek . . .

A vezető gyanutlanul felelte:

— Más irányba indulunk. Mahrbuk oázisba.

— Kár. Szálem aleikum.

— Au revoir.

A körszakállas megtudta, amit akart. A leány Mahrbuk oázisba készül, tehát valószínű, hogy a sebesült „Münster“ itt tartózkodik. Most már csak Rainert kellett értesítenie, hogy mialatt ő hazamegy a szállodába, hívja össze a telefonon rendszeresen érdeklő cinkosokat. Egy óra múlva tanácskoztak.

— Egyszerű dolog, — vélte Adams. — Előre-

lovagolunk még ma. — A térképre bökött az ujjával. — Mire hajnalban Evelyn Weston elindul, mi már ennél a kutnál leszünk és itt bevárjuk. Ha elvettük tőle a boritékot, felkeressük az oázisban Münstert.

— Milyen a közbiztonság Mahrbuk oázisban? — szolt közbe mély, álmos, főúri hangján, dr. Cournier és nagy, szeplős, fehér ujjával, lassan dobolt az asztalon. — Arra az esetre értem, ha azt a katonát nem lehetne szelíd rábeszéléssel meggyőzni.

— Mindenesetre toborozunk itt harminc negyven arabot, — mondta a körszakállas. — A Quartier Reservében van egy vendéglős, régi jóbarátom, az segítségünkre lesz. Sivatagi vállalkozásoknál könnyen érhet meglepetés. Jobb a felesleges óvatosság, mint a kockázat.

Később Corned-Beef megismerkedett egy tiszttel, akitől megtudta, hogy Mahrbuk oázisban az orvos álltal felvetett szempontból elég kitűnő a közbiztonság. Csendőrsége nincs, katonasága nincs, a kis katonai üdülő csekélyszámú őrsége tartja fenn a rendet, amit emberemlékezet óta semmi sem zavart meg a jelentéktelen oázisban.

— Azt hiszem — állapította meg délután Adams, — hogy egy óra múlva indulhatunk. Mindenről gondoskodtunk.

— Nem egészen, — mondta Rainer. — Néhány thermoszban teát kell magunkkal vinni. Az jó a forróság ellen.

Erre nem felelt senki.

3.

„Az indulás pillanatában, hálás szívvel gondolok Önre Sir. Áldja meg az Isten jóságáért és miután nem lát többé, remélem, idővel elfelejti, hogy mennyi bajt okozott Önnek a boldogtalan:

Evelyn Weston.“

A levél felett kinézett a parkba. Valami nagy súly préselte a mellkasát. Úgy látszik a zavaró körülmények dacára, veszélyesen hozzászokott ehhez a szeles, ügyetlen kezű, de végtelenül kedves leányhoz, örök rémületével, rohanásával, és hirtelen haragjával legnagyobb ellensége a neszeszer miatt. Kis szöke ciklon. Felkavar, tótágast állít maga körül mindent, fejjel rohan a halálos veszélybe, közben még csak nem is bátor, mindössze meggondolatlan . . .

Annyi haszna mindenesetre van az elválásnak, hogy ezentúl nyugodtan aludhat és nem borul fel lépten-nyomon a nyugalma Evelyn Weston miatt.

— Jónapot. Miss Evelyn Westont keresem.

4.

A Lord megdöbbsent. Mondhatnám azt is, hogy kissé elájult.

Az ajtóban egy jóképű fiatalember állt lakcsizmában, fehér bricseszben, kezében hatalmas parafakalap, szóval hangosfilmeken látható trópusi öltözékben, amit kizárólag a kedvezményes utazások résztvevői viselnek. Abbáziában vagy Velencében mindennapi látvány az ilyen aranykarórás bőrharisnyák csoportja, de itt a trópuson kissé feltűnőek és állandó derűtséget idéznek elő, úgy a benszülött, mint a polgári lakosság körében, ezek a legutolsó szaharai divat szerint öltözött túristák, akik ruházkodásukkal gondosan preparálják magukat a hőség számára.

— Ki . . . hez van szerencsém . . . — hebegte a Lord rosszat sejtve.

— Nevem, Eddy Rancing. Lord Bannister?

— Azt hiszem . . . Igen . . . Miért?

— Miss Evelyn Westont keresem. Beszélni szeretnék vele.

Ölordsága tétován nézett körül, mintha az imént tette volna le valahová a Misst, csak most nem emlékszik már, hogy hová is? . . . Azután észbekapott.

Kiegyenesedett.

— Nem értem Mr. Rancing, hogy mit óhajt?

— Világosan megmondtam. Miss Evelyn Westont keresem. Utoljára az ön társaságában fényképezték le sir.

A lord ismét meggörnyedt, úgyszólván magabaroskadt, Eddy zsebéből egy fotó került elő.

— Azt hiszem ez a kép hiteles. És miután megtudtam, hogy lordságod a képen mellékelte hölgygel, mint feleségével érkezett meg, tehát azt hiszem, jó helyre fordulok a kérdéssel: hol találom Miss Westont.

— Ön detektív? — kérdezte a tanár egy bujkáló zsebtolvaj aggodalmával.

— Nem. Régi ismerőse vagvok Miss Evelynnek. Néhány éve a szomszédságában lakom egy kingsroadi házban.

— Nem hiszem, hogy tisztára a jószomszédság kedvéért követte ide Afrikába, — jegyezte meg a tanár rosszkedvéen.

— Nem. Üzleti ügyben szeretnék beszélni a Missel.

— Ön melyik országnak kémkedik?

— Én? A lappföldnek.

— Sir! Ön azért jött Afrikába egy operaházi kórista álruhájában, hogy rossz tréfákat mondjon nekem?

— Van olyan jó tréfa, mint az ön kérdése mylord.

— Miután a lapok azt írták . . .

— Néhány éve szomszédja vagyok Miss Westonnak. Özvegy édesanyjával, nagy szegénységben él, becsületes, dolgoz teremtés, aki bizonyára ártatlanul keveredett ebbe a szörnyűséges ügybe.

A Lordnak ez mind újdonság volt. Szóval mégsem kémnő?

— Ez mind igen szép, — mondta végül, de sejtmem sincs róla, hogy merre jár a Miss, csak anynyit közölhetek önnel, hogy ide nem tér több visz-sza.

Eddy gúnyosan mosolygott.

— Bizonyos vagyok benne, hogy Miss Weston vissza fog térni. Addig én nem mozdulok innen.

— Miután hátralévő éveimet nem kívánom az ön közvetlen környezetében eltölteni, kénytelen leszek . . .

— A rendőrségre menni? All right. Az száz-ezer frankot jelent számomra, önnek valószínűleg fegyházat.

Fegyház!

A Lord ernyedten hanyatlott a karosszékbe. Ime a végzet. Sejthette volna, hogy ez a lány börtönbe juttatja.

— Nem akarok kellemetlenkedni önnek sir, csak megkérem, hogy viselje el a jelenlétemet.

— Mit csináljak. Erős leszek. Foglaljon helyet.

— Köszönöm.

Eddy leült és nyomban whiskyt kevert magának az asztalon álló üvegből, azután könnyed, csevegő hangon szólalt meg:

— Valóban feleségül vette Miss Westont?

— Nem. Mint utóbb kiderült, csak védelmeztem. Állandóan üldözték szegényt és ilyenkor azt az eljárást alkalmazta, hogy engem felébresztett és ő elaludt. Eddig bevált. Szóval ön nem cinkosa Miss Westonnak?

— Ismétlem, hogy Miss Weston konzervatív polgári teremtés!

— Ehhez képest elég mozgalmas életmódot folytat.

— Jogos örökségét keresi.

— Ezt tudom. És egy úr becsületét. Ha érdeklí, megnyugtathatom, hogy mind a két ügyben sokat végeztünk eddig. Szóval komolyan itt akar maradni ezentúl?

— Igen. De nem sokáig. Szent meggyőződésem, hogy Evelyn rövidesen itt lesz.

— Ön úgy látszik egy angol Nostradamus. Megjegyzem történelmi tény, hogy még ez a kitűnő ember is tévedett olykor.

— Nem tévedek. Jóslatommal kiérdemlem majd az elismerését.

— De nekem kissé drágán kell megfizetni ezt a jóslást, — felelte szomorúan Bannister.

— Nem baj. Ha én Nostradamus vagyok, ön érezze magát Medici Katalinnak és hozzon komoly áldozatokat jövőndölésemért.

— Uram! Szavamat adom, hogy igazat mondtam. Huncut, pimasz gazembernek nevezhet, ha Evelyn Weston még egyszer visszatér ide.

— Sir, — felelte sóhajtván Rancing, — mély tiszteletem kifejezése mellett közlöm önnek, hogy huncut pimasz gazember.

Evelyn Weston állt az ajtóban.

4.

Néhány órája ügettek a sivatagban. Kelet felé sok porladó kőkolonc és egymásradőlt torzó tünt fel, régi város maradványa, a római hódítás idejéből. Evelyn behasította a kabátját. Hogy ne szakadjon tovább a fessler, nyomban be akarta varrni. Kinyitotta a fekete kis táskát.

— Szent Isten, hol a boríték!?

A táska tetején törölköző volt. Jobboldalt ruhakefe, baloldalon szappan.

Ez csak a Lord neszeszere lehet! Régi halálos ellensége!

Elcserélte a táskát Bannisterével. Most a Lordnál van a narancsszínű boríték. Mit tegyen?

Vissza kell fordulni! Bannister halálos veszélyben van. Mi történik, ha gyanutlanul kinyitja mások előtt a neszeszert és megtalálják a borítékot? De mi történik, ha ő találja meg? Valószínűleg a rendőrségre viszi.

Óh, de szívesen odavágta volna a táskát, amelyben valószínűleg az undok borotválókészlet is benne van. De most vissza kell vinnie, számot kell adni róla, ha a sajátját kéri helyette.

— Azrim! Forduljunk meg! Gyorsan! Vissza megyünk!

5.

... Ott állt a küszöbön. De az újabb meglepetéstől nem bírt szólni. Hogy kerül ide Eddy Rancing? Micsoda zavaros, megdöbbenően fantasztikus história kezd kialakulni? Ugy érezte, hogy szédül, mint aki sok likőrt ivott.

— Mr. Rancing!

— Miss Weston, — mosolygott Eddy, — boldog vagyok, hogy viszontlátom.

A Lord nem mert szólni. Meglepetése lassan rémületbe ment át. A leány megjelenése távoli mennydörgést jelentett számára. A teljes szélcsendben ismét itt áll sirokkoszerű, baljós, elszánt titokzatosságával, hogy azután tövestől csavarja ki a nyugalmat, rohanjon, törjön, zúzzon és végül egyetlen akkorddal ismét eltűnjön.

A Lordban megszólaltak a vésszirénák!

A ciklon!

Az bizonyos, hogy valahol rablók várják és nyomban ragaszkodni fog hozzá, hogy valami kényelmetlen módon hosszú utat tegyenek meg együtt. Ezért sietve telerakta a zsebeit cigaret-

tával és elővett a szekrényből egy meleg gyapjú nyakvédőt. Ami biztos az biztos.

— Hogy . . . hogy kerül ide? — kérdezte Evelyn, Rancingot.

— Pont ő tudja? — tünődött szomorúan a tanár. — Legfeljebb azon lehetne csodálkozni, hogy én még itt vagyok. Hová megyünk? — fordult azután némi aggodalommal Evelynhez.

— Most az egyszer nem hurcolom magammal kényelmetlen utamra sir.

— A próféta beszéljen önből. Én már elvesztettem a hitemet ilyen csodákban.

— Ha megengedi, én fogom elkísérni, — szólt közbe Eddy.

A tanár ideges oldalpillantást vetett rá.

— Örülök, — fordult Evelynhez, — hogy maguknál a Kings Roadon a szomszédok közötti ösztartás ilyen szokatlanul erős.

A lány egy másodpercig kutatva fürkészte a tanár acát. Istenem! Lehet, hogy féltékeny?

— Fejezze ki magát világosabban Mr. Rancing. Mit kíván tőlem?

— Felajánlom a segítségemet. Az az érzésem, hogy e pillanatban szüksége van egy férfire. Az én segítségemmel hamarabb birtokába jut az örökségének.

— Honnan tud egyáltalán az én örökségemről?

— Miss Weston, sújtson megvetésével: én hallgatóztam.

— És most? Most, miután mindent tud, tudja, hogy üldöznek, tudja, hogy vagyontérő kincset keresek, most meg fog zsarolni?

— Őszinte legyek? Erre gondoltam. De valahogy nem megy. Úgy érzem magam most, Miss Weston, mintha nevetlen kölyök lennék egy nagyon idős tanítónéni előtt. Azt hiszem tisztelem önt és ez az érzés sok elhatározást rontott már el a cselekvés pillanatában. Szerintem, ha végigjátszhat-

nám ezt a szerencsejátékot, de nem zsarolom. Ha visszautasít, elmegyek.

— A rendőrségre, — mondta gúnyosan Evelyn, — feljelenteni.

— Miss Weston! — felelte önérzetesen, de elpirulva, úgy hogy csak most látszott igazán, milyen nagy gyerek Eddy Rancing a zseni, — igazságtalan hozzám. Ezt eddig is megtehettem volna. Könnyelmű ember vagyok, szeretem a pénzt, de most igazán azért akartam megszerezni az örökségét, hogy odaálljak vele maga elé és megkérjem a kezét.

Evelyn elnevette magát.

— Jól van Eddy. Maga sohasem fog megkomolyodni. Fantasztá, bolondos ember. Hát nem bánom, tartson velem. Igazán nagyon egyedül álltam eddig . . . nem volt mellettem senki.

— Főleg azért, — mentegette magát a Lord Rancing előtt, — mert a hálóing annyira feltűnő volt, hogy hátra kellett ülnöm az autó fenekére . . .

— Most azonban ennek már vége. Kényelmetlen útjai miattam megszűntek.

— Miss Weston . . . ezt már annyiszor mondta . . . Szerintem mindnyájan Isten kezében vagyunk . . .

— Nos azonnal bebizonyítom, hogy ön teljes békében marad itt és sohasem lesz kitéve annak, hogy zavarják.

„Milyen szép nő“, gondolta Bannister. „Csak sohasem lehet tudni, hogy mikor változik át száguldó orkánná.“

— Azért jöttem vissza, mert elcseréltük a kistáskáinkat. Visshoztam a maga undok neszeszerét, csak éppen belekukkantottam és máris lecsuktam ezt a szentélyét a maga életének. Itt van Sir süsse meg, — mondta és úgy dobta oda a táskát, hogy a Buddha hasában táncraperdült a zsilett a timsóval. — És adja vissza az én táskámat. Akkor

mi Eddývel nyomban távozunk és sohatöbbé nem zavarjuk.

— Meghitt vonás a Kings Roadon, hogy a szomszédok keresztnéven szólítják egymást, ami Angliában általában csak a rokonok, vagy igen jó barátok között szokás.

Ezzel a tanár odament a kandalóhoz és levette a kistáskát.

— De hiszen ez az én táskám . . . Nem téved Miss Weston? — és egy ösztönszerű mozdulattal felnyitotta a fedelét.

Három nyak merevedett meg a táskafelé fordult fejek alatt, három száj nyílt ki ámulatban és három szív verése állt meg egy dobbanásnyi szünetre.

Legfelül a táskában a narancsszínű boríték feküdt, öt címeres pecséttel lezárva.

5.

Evelyn végül elszánt léptekkel a táskához ment.

De Bannister lecsukta és a tetejére tette szép lassan a kezét, mint valami lusta, hatalmas orosz-lán, ha tulajdonjogának hangsúlyozására ráhelyezi karmát egy húsdarabra, amelyet csak később fog megenni, de mégsem tartja ajánlatosnak, hogy bárki is hozzányuljon.

— Adja kérem ide . . . a táskámat, — mondta idegesen a leány.

— A táskát természetesen megkaphatja, de a borítékot sajnos nem adhatom át. Eddig az volt a helyzet, hogy nem vettem tudomást arról, ami tudomásomra jutott. Most azonban sajnos úgy áll a dolog, hogy a borítéknak az én kezemen keresztül kellene önhöz és később megbízóihoz jutni. Ebben az esetben én épp olyan hírszerző vagyok, mint mondjuk Mata Hari . . .

Evelyn gondolkozott. Az bizonyos, hogy a ta-

nár eddig csak passzívan vett részt az ügyben. Viszont, ha most átadja a borítékot ezzel egyenrangú bűntárs. Lord Bannister! A Nobel-díj komoly jelöltje, világhírű tudós és ami még ennél is gátlóbb körülmény, kétségbeejtően mintaszerű gentleman.

— Ugyebár belátja Miss Weston, hogy lehetetlen kíván egy konzervatív tudóstól, mikor arra kér, hogy ezt a borítékot az én kezemből vigye el. Viszont azt megígérem, hogy egérutat adok önnek és csak azután szolgáltatom be az írást.

Rancing úgy játszadozott a whiskys üveg nyakával, mint aki csak a leány beleegyezésére vár, hogy fejbe vágja vele a tanárt és ezzel zárják is le az egész kínos vitát. Evelyn azonban nem látszott erre biztatni.

Gondolkozott. Bannister aggódva figyelte. Végül a leány tünődve így szólt a Lordhoz:

— Nagyon fárasztaná, ha hosszabb utat kellene megtenni teveháton?

— Tudtam . . . — felelte csüggedten a tanár.

6.

A ciklon első kisebb szélrohama belekapaszkodott az idegeibe. Jön! Már tervezgetéstől csillog a viharok istenasszonyának szeme, már kavarnak agyában az elhamarkodott kusza ötletek és hiába minden, azonnal felkapja sorsának forgószelébe, az álomkor világhírű, de védtelen kutatóját.

— Ön ki akarja szolgáltetni a borítékot a hatóságoknak?

— Ugy van. De nem teveháton. Csak gyalogszerrel. Egy idő óta ugyanis betegesen idegenkedem a járművektől, nem tudom méltányolja-e . . .

— Ha itt, Marokkóban akarja megtenni, akkor együtt megyünk a rendőrségre. De nem tudom, hogy egy igazi angol úr humanista szelleme meg-

tagadhatja-e segítségét, midőn egy védtelen nőről és egy ártatlanul meghurcolt ember becsületéről van szó.

— Ezen a jogcímen már egyszer estélyi, később éjszakai öltözékben végighurcolt fél Európán.

— Most csak egy közeli oázisról van szó.

— Most. De miután elindultunk, könnyen kiderülhet, hogy Cape Townig a legjobb akarat mellett sem áll módunkban megállni. Függetlenül attól, hogy a tevé nem autó és ha néhány rész leválik belőle, már otthagadtunk a sivatagban.

— Ne gúnyolódjék! Jöjjön el, ha tetszik, akár erős fedezet mellett Mahrbuk oázisba. Mindössze két nap teveháton. Az írást magánál tarthatja és csak akkor kell kiadni a kezéből, ha meggyőződött róla, hogy a legilletékesebb személyhez jut. Ha ezt nem teszi meg, akkor egy szegény család vagyonát, egy ártatlanul szenvedő ember tisztességét és ezt az egész pokoli küzdelmet, amit mostanáig folytattam, egyszerűen, önző kényelmi szempontok miatt feláldozza.

A ciklon tölcisére már emelte és húzta, érezte, hogy csökken az ellenállása.

— Meg tudja mindezt indokolni? Bizonyítékokkal?

— A nagyobb részére tanu vagyok, — mondta Eddy.

— A többit pedig nyomban elmondom. Elsősorban arról van szó . . .

— Várjon! — vágott közbe a tanár. — Ne mondjon semmit. Meg akarom őrizni az ügyben tájékozatlanságomat. Azok után, amiket a lapok írtak, félek, hogy kevésbé állhatok rendelkezésére, ha informál. E pillanatban az én szerepem az ügyben a következő: miután ön beszolgáltatta nekem ezt a borítékot, azzal a kéréssel, hogy ne itt, hanem Mahrbuk oázisban adjam át a hatóságoknak, teljesítem a kívánságát. Azt hiszem, jobb, ha ennél

maradunk és én most nem tudok az ügyről. Így bizonyos fokig nyugodt a lelkiismeretem. Ön annyi sorsszerű hatalommal ruházott fel legnagyobb sajnálatomra, hogy nem merek ellentmondani. Figyelmeztetem azonban, hogy a Szaharán túl a Belga-Kongo vidéke következik és ide sem az örökségért, sem embertársaim becsületéért, sem azon oknál fogva, hogy önt üldözik, nem követem. A Szaharánál tovább nem megyek!

Evelyn szomorúan nézett rá.

— Biztos ebben, sir?

A tanár határozottsága megingott.

— Mindenesetre . . . nagyon meg kellene indokolni . . . — mondta bizonytalanul, — de ha mennék is, mondjuk Kongóba, Cape Townnál tovább semmi esetre sem . . . illetve . . . Szóval nem bánom, menjünk! . . .

. . . A tanár olyan morózusan ült a tevéen, mintha büntetőexpediciót vezetne. Még rosszabbul hatott a kedélyére, hogy az állat testéről csoportosan kiránduló, különféle szűrő és csípő bogarak, mind megannyi álmokórkutató, mohón vették vizsgálat alá a vérét. És ült a tevéen, az állat járása szerint taktusra bólogatott és keserűen állapította meg, hogy humanizmusa miatt, más emberek becsületéért megint csak megy, megy és szenved. Holott a tényállás sokkal egyszerűbb volt.

Egy csinos nőt követett kissé nagyképűen, de a férfi örök nehézkedési törvényének engedelmeskedve, minden cél és értelem nélkül, a Szaharába. Csak, mert Lord volt és tudós, tehát komplikáltabb és kevésbé megalázó megvilágításba helyezte ezt az eljárását, ami azonban végeredményben semmiben sem különbözött egy szerelmes rövid-árukereskedő lelki kiszolgáltatottságától.

— Reg-lakk! Reg-lakk!

Az üggetésbe kezdő tevé hátrakapta a fejét és úgy vágta mellbe ölordságát, hogy percekig köhögött.

— Reg-lakk! Reg-lakk!

Leejtette a szemüvegét. Már azt sem bánta. Nem is állt meg érte. Több is veszett Páris óta.

Miután a teve többízben mellbevágta, egyenesen ült a nyeregben és ettől ismét erősnek és tekintélyesnek érezte magát.

— Reg-lakk! Reg-lakk!

8.

Rancing, a tanár becsületére legyen mondva, csikókora dacára, kevésbé állta a sarat. Elsősorban rájött, hogy a tevét nem hiába nevezik a sivatag hajójának, mivel határozottan a tengeri betegségre emlékeztető tüneteket idéz elő hullámozó testmozgásával. A tünetek után szemét tűrhetetlenül szúrta a por és sokszor úgy érezte, hogy egy percig sem bírja tovább.

Evelynnek némi gyakorlata volt már és általában a nők jobban bírják a trópusot. Ezért aránylag vidáman ügetett a vezető mellett.

A nap ferde szögben hanyatlott le és a végtelenbe nyúló lágyvonalú homokdombok mellett apró árnyak vetültek a porba. Ettől a sivatag egy ropant sakktáblának látszott, világos és sötét kockákkal.

— Nem megyünk a rendes úton, Mademoiselle, — mondta egyszercsak Azrim, a berber vezető.

— Miért?

— Allah úgy akarta, hogy egy amulettet adjon a leányomnak és ezért nagy bajtól óvta meg azáltal, hogy elcserélte a táskát és visszafordult. Így én is megtudtam otthon, hogy sok rossz embert gyűjtöttek össze ma éjszaka Mellahban. Ezek a sivatagi kútnál táboroznak a Mahrbukba vezető karavánúton. És van köztük valaki, aki tegnap érdeklődött nálam és rászédett. Megtudta tőlem, hogy Mademoiselle Mahrbukba készül.

Evelyn kishijján leszédült a nyeregből.

— Azt hiszem, ezek be akarják várni a kútnál, hogy megöljék és kirabolják. De mi majd a shotton át elkerüljük őket. A nagy sós mocsarat hívják így, nem hosszabb út, de rossz és veszélyes kissé. Azért azt hiszem jobb, mint a halál.

A beszélgetés végét Rancing és Bannister is hallották.

— Hát megtaláltak! — mondta szinte sírva Evelyn.

— Kik ezek? — kérdezte a Lord.

— Hírszerzők és rablók szövetsége. Ezek miatt volt a nagy razzia.

A Lord gondolkozott.

— Maga Mahrbukban komolyan illetékes helyre akarja adni a borítékot?

— Ugy van.

— És nyugodt lelkiismerettel áll a rendőrség elé, ha tisztázni kell a boríték kérdését?

— Természetesen.

— Helyes, — bólintott a Lord, — akkor azt fogjuk tenni, amit a polgári tisztesség előir: értesítjük a rendőrséget, hogy Mahrbuk felé, a sivatagi kútnál lefülelhetik ezt a veszélyes társaságot.

Csodálkozva néztek rá.

— Ha leadta a borítékot, — magyarázta a Lord, — és nincs mitől tartania, miért ne kerüljenek ezek a kártékony, gonosz emberek oda, ahova valók? Mr. Rancing amúgy sem bírja jól a fáradalmakat, én viszont Miss Weston mellett megedződtem, azt hiszem tehát a leghelyesebb, ha a fiatalember visszafordul és értesíti a rendőrséget arról, ami tudomásunkra jutott.

Rancing már nem nagyon bánta, különösen miután Evelyn kijelentette, hogy ezt a szolgálatát éppolyan értékesnek tartja, mintha követné a végcélig.

— Az utat nem tévesztheti el, — mondta Az-

rim, — mindig háttal a lemenő nap felé ügessen, akkor estére annyira jut, hogy megpillantja a Nagy Atlaszt és már biztos iránya van.

Rancing elbúcsúzott tőlük és festői ruhájában valósággal puhára főve visszafelé poroszkált a napnak háttal . . .

9.

— Reg-lakk! Reg-lakk!

Erőltetett tempóban ügettek. A nap vérvöröses és ibolyaszínű visszfényei ormóttan félelmes árnyakká növelték a dombok melletti sötét foltokat. Kellemetlen bűz tette fullasztóvá a poros, pállott levegőt.

A rothadó sós mocsár kesernyés kénhidrogénes szaga hömpölygött egyre dúsabban feléjük. Bannister kedvetlenül simította meg az állát.

— Elfelejtettem borotválkozni . . . — dörmögte, de azután elkapta Evelyn egy pillantását és nyomban csendes lett.

Oh, hát nem ott van a neszeszer! A vízhordóteve két bőrzsákja közé erősítette fel! És ha megérkeznek az oázisba, történjen bármi, visszavonul a szobájába borotválkozni. Istenem! Add, hogy egy napig fél milliméteres szakállal járjon!

Saját táskáját most már nem engedte el a kezéből, ott volt vele a tevéen.

A sivatag, ahol annyi vérbosszú által megölt ember elporladt csontja szállong a finem homokszemekkel, megfertőzte Evelyn az ősi, kegyetlen visszatörlesztés gondolatával.

Elhatározta, hogy leszámol a neszeszerrel.

Igen! A régóta húzódozó lovagias ügyüket itt lezárja! Nyelje el a Szahara vándorló homokja, szappanostól, keféstől, zsilettestől, az egész gonosz, gúnyos és szemtelen felszerelést.

Othello suhanhatott így Desdemona felé, ahogy

Evelyn közeledett alattomosan és ügyesen a tevéhez, míg a tanár és a vezető előre ügettek. És már villant az orgyilkos kés, a pattanó szíjj felnyögött a penge alatt. Egy vágás . . . Még egy . . . Alig hallható kis neszelés, amint a pimasz lehullott a puha porba, elhaló, fájdalmas zördüléssel, a kétségbeesetten összekoccanó pipereholmiktól, azután már egyre gyorsabban távolodott a kis karaván...

A Lordot annyira lefoglalták a mind nagyobb csoportokban érkező útitársak, hogy mitsem vett észre. Evelyn visszanézett. Csak ő láthatta azt az apró, mozdulatlan foltot a távolban . . .

A neszeszer ottmaradt a sivatagban. És benne az „Álmodó Buddha“ és a Buddhában az egymillió fontot érő drágakő.

10.

Rancing sebes ügetéssel igyekezett vissza. Pokoli hőség volt, gyulladásba jött a szeme, mindene fájt, émelygett, szédült és csak az tartotta a nyeregben, hogy a Mügli am Seeben eltöltött időkre gondolt.

Azért itt, a Szaharában aránylag mennyivel jobbak a viszonyok. Vajjon Arthur bácsi megörült-e azóta, vagy öngyilkos lett? Azt mindenestre látni kellett volna, mi történt az esküvő után. A lemondott, napkeleti miniszter mosolyát valószínűleg csak az tette elviselhetővé, hogy közelben érezte a gyémántot. Azután Yakihasu őexcellenciája, Eddy így nevezte el magában Wollishoff többszörösen eljegyzett leányát, bizonyára lesütött szemmel és csodálatos széles mosolyainak egyikével visszavonult leányszobájából a hálóba.

És ekkor! Oh! Arthur bácsi megkerítette a szobrot!

Elosont vele a park legtávolabbi zugába. Óva-

tosan elkerülve a szuterén ablakokat, ahol Kratochwill főkertész neje, Viktória esetleg Maxl úrral, Tell Vilmos költőjével tölti az időt, bizonyára dramaturgiai kérdések felett vitatkozva. És végre . . . végre egy zseblámpa fényénél odakoccantja az „Almodó Buddhát“ a szökőkút pereméhez.

A Buddha szétesik, olló, gyűszű, cérna hullik ki a kis zománcos dobozból, Arthur bácsi keres . . . keres és keres és . . .

Eddy Rancing megborzongott.

Istenem, milyen szép is egy ilyen Szahara!

Ez azután a relativitás. Szemgyulladás és hatvanfokos meleg, mint kellemes időtöltés egy házassághoz viszonyítva.

A nap lement. Csillagos, szép afrikai éjszaka terült a sivatagra . . .

T I Z E N E G Y E D I K F E J E Z E T .

Achilles körszakálla. A rablók minden aljassággal szemben védtelenek. Eddy Rancing megtudja, hogy a sivatag sem fenékiig tejfel. Egy egészen kis zarándok kineveti. Halála előtt rájön, hogy nem a Harrington lányának, hanem az életnek tanulunk. Kiderül, hogy a zsillett és az ismétlőpisztoly között alig van különbség és ez nagyon elszomorítja. Aki utoljára nevet, az a neszesser. Visszalő és talál. Párbaj után a felek kibékülnek és már csak a vendéglős házikabátja felől kell intézkedni, Evelyn megbocsájt. Mr. Bradford föllel issza a kávé, azonban gondosan leszűri a tanulságot.

Igy megtudjuk, hogy életünk voltaképpen milyen.

1.

Az egyesült Adams-Gordon Részvétlen Társaság, ahogy a hatalmas, kövér orvos nevezte bandájukat, harminc arab gyilkossal együtt már vagy

huszonnégy órája táborozott a sivatagi kút csenevész pálmái között.

Valamennyien voltak már trópuson, kivéve Rainert, de ez alaposan gondoskodott arról, hogy jól bírja a sivatagot. Féltucat papírcsomag zörgött a tevéjén. Igen sok holmival látta el magát induiásuk előtt. Aszpirintól kezdve a tevéket féregmentesítő poron át, nyeregpuhitóolajig, mindenféle óvó-, védő- és ápolószert összevásárolt. Zöld szemüveg volt rajta és egy napernyőt tartott a feje fölé, úgy ült a tevéen.

Alighogy letáboroztak, bekente magát valamivel moszkítók ellen és ettől olyan bűdös lett a Szahara, hogy a karaván többi tagjai távolabb vertek sátrat és a kipányvázott tevék vadul rángatták kötőfékeiket.

Egy óra múlva többen felszedték sátraikat és még távolabb állították fel. Rainer azonban nem törődött ezzel. Mit tudja az ilyen unintelligens népség, hogy a szúnyogtól maláriát, sárgalázt és álomkórt lehet kapni? Cournier doktort érdekelt, hogy miféle szúnyog elleni szernek van ilyen irtózatossága. Megnézte a Rainer mellett heverő gummidugós üveget. Ez állt a címkéjén:

T E V E Z S I R

Dörzsöljük be jól a sérült patát és különítsük el az állatot, hogy a kenőcs átható szaga ne rontsa el az istálló levegőjét.

A PATAT ÁPOLNI KELL!

— Azt hiszem, — mondta Adams a fegyencnek, — leghelyesebb, ha ezzel a Brandes-Münsterrel nem is kísérletezünk, hanem harminc embe-

rünkkel megrohanjuk az cázist, elfogjuk és kivallatjuk a Buddháról.

— Csak ne jöjjön közbe valami, — jegyezte meg az orvos.

— Már megint vészmadárcodik! — dörmögte Corned-Beef, aki a sivatagban sem vetette le a szmokingját és zöld szalagot hordott a parafakalapján.

— Önök összetévesztik az előrelátást a pesszimizmussal, — felelte szemrehányóan, lány muzsikáló hangján a diplomás méregkeverő, aki a „munkatársak“ előtt nem volt népszerű, főúri gögje miatt. — Szerintem egy kis hiba történt, jelentéktelen hiba, de egyetlen sróf meglazulása sokszor a leghatalmasabb gépezetnél is rövidzárlatot okozhat. — Legyezte magát a selyemzsebkendőjével, mert Rainer felől fújt a szél és egy narkotikus erejű bűzhullámba kerültek. — Ez a hiba szerintem, a különben nagyrabecsült Joko kollégám körszakálla.

— Ne tessék kérem engem a hajamnál fogva előráncigálni, — horkant fel Joko.

— Nono, — csendesítette a másik, — itt most ne érzékenykedjünk. Mindnyájunk érdekéről van szó . . .

— Lehet, — válaszolta véstjtjóslóan a körszakállas, — de a szakállamat tekintse úgy, mint Achilles könyökét . . .

— Achillesnek sarka volt, uram, — oktatta a doktor.

— Ha orvos volnék, — vágott vissza epésen a másik, — akkor én is jobban ismerném a végtagokat.

— Tisztelt barátaim fogják be a szájukat, illetve beszéljen az orvos, hogy hol látja a hibát! — intette le őket Adams.

— Nos, én azt hiszem, — mondta Cournier, — hogy némi ellentmondásba keveredtünk. Jokó úr

tegnap a vezetónél egy Ain-Szefrába induló karaván ürügyével érdeklődött a Weston-lány után. Később elment önnel együtt Gordon úr, hogy arabokat verbuváljon egy Mahrbuk elleni támadáshoz. Így egy . . . hm, jellegzetes külsejű ember ellentmondásba keveredett . . . kiderül, hogy nem Ain Szefrába, hanem Mahrbukba készül.

— Ez lehetséges, — hagyta helyben Gordon, — de nem valószínű, hogy feltünjön valakinek.

Azért hasonlítottam egy kis srófhhoz ezt az apró hibát.

. . . Másnap estefelé türelmetlenkedni kezdtek. Most már ideérhettek volna az áldozatok.

Néhány arabot őrzőjáratba küldtek. Meg kell tudni, hogy útban vannak-e? Ha nem közelednek még, akkor hiba történt.

Nagyon meleg volt. Rainert, mint valami leprást mindenki magárahagyta, de még húsz méterről is kóvályogtak az elviselhetetlen kenőcsszagtól. Kizárólag a szúnyogok bírták jól ezt a szert, mert állandóan szinte ellepték a szemüveget és véresre szurkálták.

Délután izgatottan érkeztek vissza a lovasok.

— Láttuk a nyomaikat. Valószínű, hogy ők voltak. Kelet felé kanyarodtak. Arra egy nagyon rossz út vezet a shotton keresztül. Senki sem használja.

— Indulunk! — kiáltotta izgatottan Adams.

Percek alatt felszedték a tábort. Rainer zsebetette a keresztretjtvényét, feltette sötét szemüvegét és kinyitotta a napernyőt. Ugy nézett ki, mint a napkeleti bölcsek egyike.

Amennyire a tevéktől telt, sebesen ügettek. Hajnal felé mozgó pont tűnt fel a távolban.

— Utas!

— Ezt beváriuk! — mondta Gordon és egy hatalmas homokdűnna mögé húzódtak.

— Az eltűnt utasok nyomán jön, — jegyezte meg az arab. — Vagy látta őket, vagy közülük az egyik.

Az utas gyanútlanul közeledett fáradt tevéjén a hatalmas domb felé.

2.

Váratlanul egy csapat ember fogta körül Rancingot. Egy kis köpcös volt a vezetőjük.

— Honnan jön?

Eddy nyomban sejtette, hogy kik ezek. A rablók!

— Mahrbukba akartam menni, de visszfordultam. Fáj a szemem.

— Nem találkozott egy női utassal, aki egy vagy több kíséző társaságában utazik?

— Nem.

Gordon nevetett.

— Szóval közéjük tartozik! Ugyanis a kérdés csapda volt. Abba az irányba vezetnek a nyomok, amerről maga jött. Tehát találkoznia kellett velük. Ha letagadja, akkor erre oka van.

— Előre . . . Hátha utolérjük őket! . . . — kiáltotta Corned-Beef.

— El ezzel az alakkal!

Iszonyú fájdalom nyilalt Rancing koponyájába és arany sziporkák csaptak fel egy pillanatra a szeme előtt, azután zuhant valamerre . . .

Fejbevágták.

Corned-Beef és Jokó villámgyorsan kutatták ki. Rainer leszólt a nyeregből:

— Nézzék meg van-e nála benzin, kiszáradt az öngyújtóm. — És feltette a cvikkerét, hogy ellenőrizze a kutatásnál az áldozat holmiját.

— Ugy van, ahogy én mondom, — szólt bársenyos hangján az orvos. Megtudták, hogy embereket verbuváltunk. Joko körszakálla nagyon feltűnő . . .

— Uram! Utoljára figyelmeztetem, hogy a szakállamat hagyja ki a játékból, — szólt epésen

Joko. — Őr legalább olyan feltűnő jelenség, valószínűtlen méreteivel és cselédandalító hangjával.

— Brómot kellene szednie, — felelte az orvos.

— Urak! — szólt közbe egy arab, — most már bizonyos, hogy a shotton keresztül vezető úton mentek. Rossz és veszélyes, de Azrim jól ismeri. Ha délután arrafelé kanyarodtak, akkor már nem érjük be őket, mert ők holnap délutánra ott vannak Mahrbukban, mi pedig csak éjszaka.

— Ifát rablókkal már minden gázságot szabad csinálni? — mondta kifakadva Rainer.

-- Hány lakosa van Mahrbuknak? — kérdezte Rainer.

— Néhány arab, lehetnek asszonnyal, gyerekekkel együtt harmincan. Az üdülőben öt katona az őrség. Azonkívül néhány beteg légionista.

— Könnyen elbánuunk velük! Gyerünk! — kiáltotta Gordon.

Az egyik arab le akarta löni Rancingot, de a doktor nem engedte.

-- Ne öld meg, fiam, — mondta jóságos hangján, — meghal az ügyis. Elég, ha a tevéjét elviszed. Amennyiben elfognak bennünket, ilyen lényegtelen körülményen néhány év múlik.

Elvágtattak.

Rancing ottmaradt a földön, arcraborulva, kiterjesztett karokkal, mintha magához akarná ölelni a Szaharát.

3.

Azrim elől haladt, mögötte Evelyn és a sor végén a tanár. Az ő tevéjéhez kötözték a vízhordó állatot is, rövid pályvára, mert pontosan félméteres járható ösvény vezetett át a veszélyes sós mocsáron. Ez is ijesztően recsegett és olykor kibugyantotta töredező kergéből a fehér, nyúlós, hideg sarat. Az évezredek óta rothadó shott leve miazmás, foj-

tó, undorító latyak. Allítólag még abból az időből maradt itt, mikor a Szahara tengerfenék volt.

Szép, holdvilágos éjszaka volt. A shott, mintha egy kísértetiesen zajló folyam felülete lenne, hatalmas jégtáblákkal, izzó halványan fénylett a fehér megvilágításban és ridegebb, félelmetesebb látvány volt sivár elhagyatottságában, mint a sivatag.

A tevék olykor fújtak, kapáltak és nem akartak tovább menni. Pataikat felsértette a lábuk alatt töredező sóréteg és ösztönük érezte, hogy a halál vár itt rájuk. Azrim botja sűrűn puffogott, az állatok bögtek és kirúgtak . . .

Evelyn torkát is baljós előérzet fojtogatta.

A szél felkavarta és zörgetve sodorta magával a szárazon maradt vékony sóréteget, amely mint könnyű por fedte a mocsarat.

A tanár nem szólt semmit. Azt látta, hogy a program megváltozott. De hiszen ez így volt programszerű. Máris eltértek az iránytól. Máris üldözik őket. Most már nincs megállás az Egyenlítőig. És ki tudja, milyen körülmények között.

Kezét, arcát, undok, nyálkaszerű, hideg, nyirkos sópára fedte.

Később a vezeték tevé félrelépett az útról és fülsértő bögéssel kapálódzott a felcsapó hinárban. A tanár tevéje is kishíján utánazuhant a rácsomózott kötőfék miatt. Szerencsére a lordnak volt elég lélekjelenléte és nem ugrott le az állatról, hanem hátradőlt és két kézzel húzta vissza a kantárt, amíg Azrim segítségére jött és elvágta a feszülő pányvát, majd megpróbálta kihúzni a vergődő teherhordót.

Még csak hasig merült a mocsárba. Egyesült erővel, valahogy kivonszolták. Közben Bannister elbotlott és térdig lépett az ösvény mentén nyujtózó hinárba.

Evelyn szeme valósággal rimánkodott bocsá-

natért, mikor Bannister kivergődött és a miazmás, undok iszap csak úgy csurgott róla.

A tanár legyintett, aztán sóhajtva mondta:

— Nehéz dolog humanistának lenni Miss Weston. Lehet, hogy egyszer be is szüntetem, ha az ilyen utazások rövid időközökben, állandóan ismétlődni fognak.

. . . Hajnalban, nyakig sárosan, elcsigázva, megérkeztek Mahrbukba.

Az oázisban csak két épület volt. Egy vendéglőszerű, félemeletes vályogviskó és távolabb a katonai üdülő, vörös miniummal fedett blokkháza. Néhány sátorból álló arab duár alkotta a helyiség főterét.

Míg a tea főtt, amit nyomban megrendeltek, gyorsan tiszta ruhát váltottak. A tanárnak most eszébe sem jutott borotválkozni, úgy kívánta a meleg italt.

Reggeli után Evelyn nyomban felállt az asztaltól.

— Most azonnal bemegyek a kórházba és átadom a katonai hatóságoknak az okmányt. Jöjjön velem kérem.

A tanár sóhajtott.

— Mindég csak menni és menni és mikor elindul az ember, sohasem lehet tudni, mikor ülhet le ismét.

— Most ne meditáljon, sir! Jön vagy nem?

— Nem. Itt úgy sem mehet máshová, mint az egyetlen épületbe, ami a fogadón kívül még fennáll az oázisban és ez az épület valóban katonai intézmény. A sivatagnak nem vághat neki gyalog, tehát nyugodtan elengedhetem. Különben is én kezdem elhinni, hogy ön valóban becsületes úton jár. Nem tudom, miért. Talán ez a Rancing győzött meg a kings-roadi ház idilljével: bízom magában Miss Weston. Már csak azért is, mert hiszen az én becsületesemet is a kezébe adom ezzel a borítékkal. Tessék.

Átadta a táskát.

Evelyn lelkesen nézett rá.

— Köszönöm. Biztos lehet benne, hogy úgy vigyázok a becsületére, mint a magaméra.

— Azután pedig . . . ne haragudjon . . . Borotválkozni akarok. — ezt félve mondta. Sejtette, hogy Evelynnek kifogása lesz ellene. Isten tudja, miért szeretné ez a leány, ha ő hosszú szakállt növesztene. És csakugyan. Evelyn szeme dühösen villant meg.

— Oh, hát ezért a nagy bizalom! Ha síma lenne az arca, akkor bizonyára velem jönne. De így kénytelen megbízni bennem, mert a rend talán még a becsületnél is fontosabb.

Dühösen ment el és bevágta az ajtót. Csak keresse a borotváját, ez az undok ember! Utána mehet a sivatagba! Sírni tudott volna dühében. És a legbosszantóbb mégis csak az, hogy szereti ezt a rettenetes vaskalapost!

Bannister felment a szobájába. A forró naptól áttüzesedett vályog dohos szagot lehelt magából. A gyékényen vidám férgek hancúroztak és megszámlálhatatlan légy dongott, zümmögött, duruzsolt mindenfelé. A vendéglős, egy kenderszívástól félhülye arab, rekedt kántálással énekelt valamit és ez szüntelenül felhallatszott.

Szegény lány. Ilyen út áll mögötte és mégcsak le sem pihent. Ő férfi létére milyen fáradt. Elhatározta, hogy kedveskedni fog valamivel Evelynnek. Hadd örüljön.

Nem borotválkozik meg!

Mire visszajön, lássa rajta, hogy nem a borotválkozás miatt engedte el egyedül. Igen, igen! Bármilyen utálatos ez, először életében legyen borostás, hogy bebizonyítsa bizalmának őszinte voltát. Bár, ahogy ezt a leányt ismeri, valószínű, hogy övig érő szakállt növeszthet, amíg megdicséri valamiért.

Elhatározta, hogy lefekszik aludni. Márcsak azért is okos művelet, mert az ember sohasem tudhatja, hogy miféle sürgös hosszú utazás hírével ébresztik fel. Most ugyan állítólag befejezték az útjukat, de egy empirista tudós csak a tapasztalatok alapján vonjon le következtetéseket.

És a tapasztalat azt mutatja, hogy hasonló feltevésben már nem egyszer adta át magát hasonló boldog illúziónak, hiábavalóan.

A tanár tehát nem borotválkozott, hanem ledőlt a gyékényre aludni.

4.

Nyolcan feküdtek a szép világos kórteremben, csupa bronzarcú lábbadozó katona. Beszélgettek, kártyáztak, pipáztak. Csak egy bajtársuk állt külön, háttal a többinek és kinézett az ablakon.

Kopogtak. Evelyn lépett be.

— Münster urat keresem, — mondta csengő, tiszta hangon.

A katona lassan megfordult és a látogatóra nézett. Sovány, beteges arcán valami halálos közöny és tompaság ült. A többi légionista csodálkozó, élénk pillantással nézett az ajtóban álló, csinos nőre. Münster szemei ugyanolyan egykedvű szürke nyugalommal pillantottak feléje, amilyenel egy perc előtt még a fapadot bámulta lent a kertben. Nem az elmebaj kifejezéstelensége volt ez, hanem egy olyan ember gépies megnyilvánulása, aki megszokta, hogy sehol sincs jelen. Arccal a multja felé fordulva menetel az események között, anélkül, hogy tudomást venne arról, amit tesz, anélkül, hogy mást tenne, mint ami beidegződött, mint cselekvés, tehát szinte öntudatlanul is elvégezheti. Kissé vontatottan és halkán, de érthetően válaszolt:

— Én vagyok Münster. Paracsol?

— Én Lady . . . én Miss . . . — hirtelen így folytatta. — Nem jönne le velem a kertbe?

— Ha tetszik . . .

Egyenletes, kimért léptekkel követte.

Evelin úgy érezte, hogy egyetlen fogással szívet, tüdejét és gégéjét markolja össze valaki. Anyyira sajnálta Brandest, hogy szinte elfeledkezett a saját kálváriájáról. Ez az ember egy befejezett dráma eltemetett hőse volt. Nem homályosodott el a lelke, csak megdermedt. A létezésnek abban a tetszhalálszerű állapotában lézengett, amire megváltás a téboly. Mit mondjon neki? Hogy fogjon hozzá?

Kettesben voltak az udvaron.

— Uram én tudom, hogy ön kicsoda. Mr. Brandes az igazi neve és hadnagy volt.

— Igazán? — kérdezte Brandes minden kíváncsiság nélkül, szinte udvariasan. Evelyn majdnem sírva fakadt.

— Ismerem a tragédiáját. Jobban, mint ön.

— Csakugyan? — Mint, mikor a zongorán ugyanazt a hangot ütik le kétszer egymás után.

— Elsősorban tudja meg, hogy az öccse ártatlan.

Mi ez? Egy rándulás. Most mégis csak reagált . . . A két szemöldök szigorú deltát alkot az orr tövében.

— Kicsoda maga kérem?

— Valaki, aki ügyében tudja az igazat és eljött, hogy visszaadja magának a becsületét. Az öccse éppen olyan ártatlan, mint ön. Willmington, a sógora volt a bűnös.

És elmondott mindent. Miss Ardferntől, aki az öccsét behálózta, a búcsúlevélig, amit Willmington felhasznált, miután magához vette a térképet. A katona leült. Tenyerével az oldala felé tapoga-

tódzott bizonytalanul, mintha gyógyúlófélben lévő sebesülése nyílalna.

— Igen, — szólalt meg tünődve, — valószínű, hogy így történt . . . Nem tudom honnan vette az adatokat, de elhiszem önnek. Nekem azonban senkisémmé hinné el és nem is fontos most már . . . higgye el . . .

— Mondja kérem, ha visszavinné az eltűnt térképet, sértetlenül lepecsételve, ez rehabilitálná?

— Kisasszony, azt a térképet már régen eljuttatták valahová, ahol nagyon sokat ér, régen feltörték a pecsétjét és elolvasták.

— Kérem, feleljen a kérdésemre: Mi történe, ha ezt a történetet egy tanu igazolná és visszaadná érintetlen pecsétekkel a borítékot?

— Hát akkor . . . akkor . . . — élénkség jelent meg a szemében és kipirult az arca, — akkor nem csak az ártatlanságom lenne igazolva, hanem olyan szolgálatot tennék . . .

— Tessék.

. . . Evelyn átnyujtotta a borítékot. Brandes nézte, nézte, az arca kipirult, a szeme csillogni kezdett, de egész furcsán, élénken . . . Azután ez a csillogás különvált és lehullott a zubbonyára.

— Kicsoda ön . . . — kérdezte rekedten és kezében rezgett a boríték.

— Evelyn Weston vagyok. Százezer frankot érek élve vagy halva.

Átnyujtott az ujságot, amely ott volt a kis bördjében a boríték mellett.

Miután Brandes átfutotta a lapot sokáig gondolkozott.

— Nem tudom, hogy miért hozta el nekem a becsületesemet. Azért, amit tett . . .

— Ön is tehet az én érdekemben valamit. Keresek egy dobozt, amelyen kis kerámia szobordísz van; Buddhát ábrázolja. Ön vásárolta tizenöt év előtt a Longson & North cégnél.

— Buddha . . . igen . . . Várjon emlékszem!... A bátyámnak vettem karácsonyi ajándéku! Hogyne! Egy zománcos doboz, tetején Buddha szoborral! Ő szereti az ilyen dísz tárgyakat . . .

— Kicsoda a bátyja?

— Lord Bannister... Hé!... káplár... vizet. A Miss elájult! . . . Gyorsan!

5.

Alkonyodott, mikor Evelyn és a katona megérkeztek a fogadóba. A bejáratnál guggolt a kenderszívástól féihülye vendéglős és változatlanul ugyanazt a három és fél hangot kántálta. Megtudták tőle, hogy ölordsága még nem jött le a szobájából.

Felmentek. Az ajtónál Evelyn visszatartotta Brandest:

— Jó lenne, ha én előkészíteném néhány szoval.

Kopogott. Miután nem kapott választ, kissé kinyitotta az ajtót és benézett. Ölordsága felöltözve feküdt a gyékényen és mélységesen aludt a rakoncátlan rovarok között. Kissé megviseltnek látszott.

Evelyn megérintette, de a tanár nem ébredt fel.

Jó erősen megrázta. A lord riadtan nyitotta ki a szemét. Szinte azonnyomban tisztában volt a helyzettel. Nem csodálkozott. Szomorúan felkelt.

— Utazunk? — kérdezte és megindult az ablak felé. — Létra van?

— Nem utazunk sehová.

— El kell bújni? — kérdezte egy árnyalattal búsabban, de minden ellenkezés nélkül.

— Mylord, — mondta szokatlan meghatottsággal Evelyn, amit a Lord arra magyarázott, hogy borostás álla hatja meg ennyire. — Kellemes vi-

szontlátásban lesz része . . .

— Tudtam! Itt a Holler! — rémüldözött . . .

— Egy ember van itt, aki régen elszakadt öntől . . . — A Lord arca elborult kissé és kutatóan nézte a lányt. — Egy ember, akit ön nagyon szeret. Azonos azzal, akinek a becsületét, annyi halálos veszély között elhoztuk ide . . .

Kinyitotta az ajtót és Brandes lépett be a szobába.

Ilyenkor csak régi színdarabokban fordul elő, hogy emberek dühödt analízisbe fognak, kideríteni a titkot: vajjon ébren vannak-e vagy álmodnak, igaz-e vagy nem igaz? Ezek itt nem tesznek ilyesmit. Nem közlik üvöltve kapcsolatukat: öcsém! Bátyám!, miután ez a vonatkozásuk kora ifjúságukban tisztázódott. Hang nélkül összeölelkeznek, aztán hosszan szorítják egymás kezét és nem szólnak semmit. Ilyesmire nem is lettek volna képesek.

Csak később, jóval később kerültek abba a lelkiállapotba, hogy beszéljenek.

Lord Bannister, mint az elsöszülött, örökölte nagybátyjuktól a címet és a lordsággal együtt járó nevet, amely megkülömbözteti őt a család többi tagjától. Az angol törvények szerint, a Lord csak a király által adományozott nevet viselhette, ez esetben az „of Bannistert“ és elveszíti a családi nevet, amelyet nem használhat többé. Ezért Evelynnek sejtelve sem volt arról, hogy a keresett hadnagy fivérével együtt szállt hajóra. Hogy Bannister csak az adományozott „Lord neve“ Henry Brandesnek. És a Lord rezerváltsága folytán egyszer sem került sor rá, hogy a leány őszintén elmondhasson mindent. Illetve most, legutóbb Marokkóban, mikor a boríték Lord Bannister kezében volt kishíjján, őszinteségre került a sor, de a tanár az utolsó pillanatban meggondolta a dolgot és nem akart „belekeveredni az ügybe.“

— Most mit fogsz csinálni? — kérdezte az öcsét. — Egy pillanatig sem tűrheted tovább magadon a hazaárulás és becsstelenség vádját!

— Mint légionista jelenten fogom az esetet a marokkói főhadiszállásnak. És miután ez a térkép, közös angol-francia érdek, remélem minden hivatalos út megkerülésével kezelik majd az ügyet.

— Miss Weston . . . — fordult a tanár zavartan a leányhoz és megsimította borostás állát . . . — én most . . . nekem most . . .

Evelyn hűvösen felelt:

— Ön sir, most beláthatja, hogy valóban egy ember becsületéért zaklattam olykor. Sajnálom ezt, mert végre is egy gentleman élete nem átjáróház.

Brandes kutatva nézett egyikről a másikra. Még sohasem látta a fivérét ilyen ápolatlannak és morózusnak, mint ebben a pillanatban, amint lesütött szemmel, kissé dühösen dörög valami kivehetetlent.

— Ja igaz, — mond'a hirtelen Brandes. — Miss Weston valami régi családi ékszert keres . . .

— Mintha hallottam volna róla . . . — mormogta ölordtsága és kissé megbőrzadt.

— Ehhez szüksége lenne arra a kis dobozra, amin a Buddha szobrocska van, — folytatta Brandes. — A névnapodra vettem, ha emlékszel . . .

— Hát miért nem mondta?! — kiáltott lelkesen a Lord, — a szobor a dobozzal együtt bármikor rendelkezésére áll Miss Weston.

— A leghelyesebb lenne, — szólt izgatottan Evelyn. — ha sürgönyöznék az édesanyámnak, ön pedig értesítené londoni lakásában a személyzetet, hogy adják át anvémnak az „Almodó Buddhát“.

— Teljesen felesleges, — legyintett mosolyogva ölordtsága, — a kis Buddha itt van velünk . . .

Evelyn vére vadul zakatolt a mellkasában és a halántéka mögött.

— Hol?

— A neszeszeremben. A borotvakészletemen ül . . . Na! . . . Miss Weston! Vízet! Gyorsan vizet! . . . Elájult . . .

Rövid idő alatt másodszor.

6.

Gyászosan ültek együtt hárman. Mikor végighallgatták Evelyn históriáját, szenvedéseit és rohanását, amelynek legfárasztóbb részeinél ölordsága is szerepelt, borzongott a hátuk, a helyzet szörnyű tragikomikumától.

Evelyn sajátkezűleg dobta el a vagyonát!

Párbaja a neszeszerrel végetért. Az alattomos táska egyetlen jól irányzott telitalálattal leterítette.

Ime, ha a gondviselés akarja, még egy neszeszer is elsül.

— Majd kerestetni fogjuk, — motyogta ölordsága, mikor látta, hogy a lány szomorúan bámulja a padlót helyettesítő döngölt agyagon futkározó, vidám százlábúakat.

A tanár is tudta, hogy milyen reménytelen, amit mond. Megkeresni egy neszeszert a Szaharában. A sívóhomokban, amely naponként változtatja helyzetét és olykor egész karavánokat fed be, egyik óráról a másikra.

Evelyn furcsa, szomorú mosollyal nézett rájuk:

— Most már mindegy. Az Isten akarta, hogy a gyémánt után menjek és megtaláljam a borítékot. Egy katona becsülete legalább annyit ér, mint a leg szebb gyémánt.

— Ezért természetesen . . .

— Sir, — vágott elébe határozottan Evelyn, — remélem, nem fog engem holmi „illő jutalommal“ megrágni.

Hallgattak.

— Ott volt maga mellett egész idő alatt, — si-

ránkozott a Lord. — Már a hajón közös kajütben utazott vele és már Lyon előtt cserbenhagyta volna, ha nem kényszerítem rá, hogy visszamenjünk érte, maradék autómmal! Ilyenek a nők. Tizenöt-ször eldobnak valamit, amiről azután, ha végképp elhagyták, rájönnek, hogy a legdrágább kincsük volt.

— Sir! Ez a mondás vetekszik aristotelesi idézetével, — felelte kissé epésen Evelyn, mert most érezte csak, hogy milyen igazságtalan volt hozzá olykor Bannister, miközben ő a testvéréért küzdött. — Van egy nagybácsim az különbeket tud. Szerinte sok férfi olyan, mint a frakk: ha nélkülözi a megfelelő környezetet, használhatatlan lesz!

A Lord elpirult.

— Engem is érzékeny veszteség ért, — felelte hevesen. — Szerettem ezt a Borotváló Buddhát. És, ami a frakkot illeti; az országút nem a legmegfelelőbb környezet, mégis jól beváltam!

— Nem jött volna velem, ha nem a bőréről van szó!

— Miss Weston... Ön... Ön... igazságtalan . . . !

— Hálátlant akart mondani! Csak tessék! Mondja ki!

Összevissza szaladgáltak a szobában, mint két gyerek. A tanár még az asztalt is csapkodta.

— Ha bántják egymást, — szólt közbe Brandes, — nem segítenek semmin.

Elhallgattak. Evelyn sirt. A Lord dünnyögött.

— Ideje, — mondta Brandes, — hogy elintézzük a boríték dolgát. Most telefonon értesítem a főhadiszállást. Egy napig sem tűrhetjük tovább, hogy körözzék magát. A fivérem és én fogunk tanuskodni arról, hogy élete veszélyeztetésével mentette meg ezt a fontos, felbecsülhetetlen térképet a hazája számára.

Egyszer csak riadó harsant fel!

Mi történt?

7.

A rádiós altiszt fényjeleket fogott fel az éjszakában. Valamikor a Szaharában reflektor útján leadott jelekkel érintkeztek az egyes oázisok. Mióta a rádió elterjedt, homály borul a sivatagra, felvilanó, fehér pászlák, amelyek azelőtt sűrűn hunyorgtak, átadták helyüket Herz hullámainak.

Ezen az éjszakán, az évek óta nem látott fénytávíró ismét megvillant az ég felé. A sivatagból adhatták a jelt olyanok, akik nem rendelkeztek leadóval. A fénymorse vagy ötvenszer ismételte:

„Rablók . . . megtámadják . . . Mahrbuk . . . oázist . . . S. O. S. Rablók . . . megtámadják . . . Mahrbuk... oázist... S. O. S... S. O. S... S. O. S.“

A fénytávíró nemcsak figyelmeztette őket a veszélyre, hanem segítséget is kért számukra.

Az öttagú őrség mindenkit összegyűjtött, az aránylag erődszerűen épített katonai kórházban. Néhány vén arab, egy-két gyerek, nyolc-tíz beteg katona és a csekélyszámú őrség; nem valami erős ellenállás.

— Vajjon kik lehetnek a támadók? — kérdezte az őrparancsnok.

— Ezt megmondhatjuk Miss Westonnal, — mondta higgadtan a Lord, miközben átvett egyet a kiosztásra kerülő fegyverekből. — Az európaszerte körözött Adams nevű kém, környezetéhez tartozó rablógyilkosokkal és verbúvált arab martalócokkal. Legalább ötven emberre kell számítani.

— Akkor elvesztünk, — mondta Brandes.

— Én is azt hiszem, — felelte csendesen a Lord.

8.

Eddy Rancing szörnyű rossz szagra ébredt és valami meleg, nedves húsdarab vonaglott az arcán.

Egy hiéna nyaldosta.

Rémülten felült. A hiéna morogva ugrott hátra. A fiatalember összeszedte minden erejét, előkapta a revolverét és néhány lövéssel elriasztotta az állatot.

Pokoli meleg volt. Az árnyéktalan sivatagot szabadon perzselte a nap. Zúgott a feje, szörnyűsége senki fájta és ahol az ütés érte, véres, dagadt zúzódás keletkezett. Részegen indult el, kaszázó járással, elsötétülő szemmel . . . Egy szokatlanul magas homokdomb mögött mégiscsak talált némi árnyékot, ide leült és tenyerébe hajtotta a fejét.

Vége!

És elég sablónos halál. Sivatag, szomjúság...

Sejthette volna. Már a kezdet rossz volt. Amokfutás a gyémánt után . . . Itt végződik . . .

Sípolva lihegett. Tüdejét ingerelték a porszemcsék, a nyelve feldagadt, a szája puffedten hasadozott szét, és a bőre pokolian viszketett, ahogy szinte érezhetően szállt el a testéből minden nedvesség. „Testünk kétharmadrésze víz“, jutott eszébe egy iskolában bemagolt mondat. Ez a kétharmadrész itt hamar elpárolog . . . Úgy fog feküdni megaszalódva a porban, mint ahogy középkori preparált barátok lógnak, ódon klastromok pincefalán, csuhájukban, fonnyadtan.

A szomjúság elviselhetetlen volt. Félőrülten, tántorogva indult neki a sivatagnak. A nap ropant duzzadt korongja szállongó sárga porfátylak mögött parázslott és alkonyulóban összeért a síkság peremével, a látóhatár szegélyén. Rézszínű visszfénye különösen sugárzott a szürkülő horizontra és tevés alakok vonultak fejjel lefelé, a délibáb égre vetített, néma filmszalagján.

Eddy botladozva tántorgott.

A nap egy ibolyaszínű lobbanással kihúnyt a legtávolabbi homokdünnák mögött.

Megbotlott valamiben és elvágódott. Már nem

volt ereje felállni. Hason csúszott a sötét tárgy felé, amely elgáncsolta.

Egy táska! Egy neszeszer!

Lehet, hogy víz van benne! . . .

Remegő kézzel kattantotta fel, értelmetlen szavakat ismételtetett és karomszrüen, görbült ujjakkal markolt a táskába.

Halott, üvegfejével érkezett a hold. Eddy reszkető ujjai egy síma, nagyobbacska tárgyat emeltek ki. Odaejtette maga elé. Ahogy hason feküdt, szembehullajtotta le az arcával és nézték egymást, két centiméternyi távolságról:

Eddy Rancing és az „Almodó Buddha!”

Ott ült a dobozon, mélyen lehajtott fejjel, mint aki szégyenli az egészet. Az út végén találkoztak. A Szaharában.

Megkaptad Eddy Rancing. Nem hiába szenvedtél. Ne! Most a tied! Idd meg!

Mert tudta, hogy ez az igazi! Ennek ott a fejében a gyémánt, ez kétségtelen, hogy miért; nem fontos, de kétségtelen! Oda kellene koccantani a fejét és kihullana a gyémánt.

És Eddy Rancing elkezdett röhögni. Egy gurulással hanyatt dőlt a sivatagi porban, szétesapta a karját és kacagott, teli torokkal, ezer ráncba öszszefutó iszonyú arccal, kacagott . . .

A Buddha pedig ott ült a kisdobozon, a ropant sivatagban és álmodozott . . .

9.

Éjfél után, mikor a Szahara pora szinte jéghideg lesz, ha áramló gyorsasággal viasszasugározta minden melegét, Eddy Rancing magához tért még egyszer. A halált itt nem adják olyan olcsón. A hűlő sivatagban megszűnik a test gyors párolgása és a maradék nedvek ismét cirkulálni kezdenek kisé. Még fellobbantják egyszer a szörnyű valóságra

az öntudatot. Kinyitotta a szemét.

Ott ült előtte a Buddha. Lehajtott fejjel, mozdulatlanul. Mintha a halála felett örködne. Már nem törődött vele. A táskába nyúlt. Domború, nagyító tükör, borotválkozáshoz fésű, modern fény-szóró, zseblámpa, könyv . . . borotvaszappan . . . Egy üveg.

Üveg!

Lecsavarta a kupakját. Enyhe mentolos szaga volt. Nyomban kiitta a tartalmát. Soha életében nem ivott kellemesebb italt, ennél a két és fél deci Barcos-Moravecz-féle, kissé langyos szájvíznél. A Barcos-Moravecz cég nem is álmodott róla, hogy Eddy bírálatában, hány kitűnő koktél, bőlé és pezsgő elől vitte el a pálmát az „enyhén szagosított Dandy szájvíz nevű készítmény.”

Új erőre kapott. Felült. A szájvíz, mintha a vérében keringett volna tovább. És az enyhén mentolos íz igazán üdítő.

Már kezében volt a Buddha, hogy feltörje. Azután meggondolta magát. Amíg nincs biztonságban, csak maradjon a helyén a gyémánt. A gyémántról eszébejutott Mahrbuk oázis, Evelyn és végül a rablók. Hiszen . . . Hiszen . . . a martalócok most megrohanják az oázist! Ezek nem is gyanítják. Útban van felénk a halál . . . Dehát mit tehet?

Hohó! Nagyon sokat! Az ember nem hiába flörtölt egy világítótorony örének lányával. A Szaharában átértékelődnek a dolgok. Ezt már a pipereholmi után észrevehette. Sohasem lehet tudni, mikor veszi hasznát az ember annak, amit tanul.

Meggyújtotta a zseblámpát, eléjétartotta a tükröt és ahogy egykor a mogorva Harrington leányától elsajátította, a nagyító tükröt hol elfedte, hol a fény elé tartotta, pontosan ismételve a megfelelő időtartam írásjelét: „Pont . . . vonás . . . pont, pont . . . vonás . . . pont . . .”

A Morse jelek kilométerekre látszottak az éjszakában:

„Rablók . . . megtámadják . . . Mahrbuk . . . oázist . . . S O. S.“

Addig jelzett, amíg kezéből kihullott a tükör és a kimerültségtől eldőlt. Utolsó erejével a lámpát úgy fordította, hogy fénye merőlegesen az égre irányuljon. Ez mentette meg az életét.

— Onnan jött a jelzés! Nézzék azt a hosszú fénysávot! — kiáltotta Holler szerkesztő, aki bőrzacskóval a nyakán ügetett, mert a teve pontosan olyan lehangozó hatással volt rá, mint a repülőgép.

10.

A rablók kissé megtorpantak, midőn az üdülő felől sortűz fogadta őket. Vagy hat arab szállt le hirtelenében, fejjel a tevéről.

— Vissza! — kiáltotta Adams.

A pálmák közé huzódtak és onnan kezdték a tüzelést.

A Lord feje mellett szilánkokat fröcskölt szét egy golyó az ablakfából. Bannister meg sem rezzent egyfolytában lőtt. Evelyn halk sikolyára hátrafordult.

— Most láthatja Miss Weston, hogy egy gentleman a borotváján kívül más fegyvereket is megszokhat. Emlékszem a háborúban . . .

Egy golyó lesodorta a parafakalapját.

— Célozni tudnak . . . — motyogta, kissé csodálkozva és nem mondta el, hogy mi volt a háborúban.

A rablók alig tüzeltek. Bizonyára valami tervük volt. Nemsokára az is kiderült, hogy mi. Furcsa, fanyar szag terjengett a kórteremben.

— Valami ég! — mondta az örparancsnok, Egy arab rohant be;

— Valamelyik átkozott kutya megkerülte a házat és csóvát dobott a tetőre!

Gégfegyverszerű ropogás hallatszott. A tűz terjedt. Oltani lehetetlenség volt. Ha valaki megjelent a tetőn vízespokróccal, egy perc múlva szítává löve bukfencezett le.

— Miss Weston, — mondt a Lord, — esetleg szüksége lehet erre.

Egy browningot adott a lánynak.

— Köszönöm, — mondta Evelyn.

A tetőből magasan csaptak fel a lángok, a füst elviselhetetlen volt a szobában. Menekülő patkányok szaladtak szét a védekező férfiak lábai alatt.

— A boríték! A boríték! — kiáltotta Brandes. A legtöbben állandó köhögési rohammal küzdöttek. Lord Bannister értette az öccsét. Meg kell semmisíteni a borítékot, hogy ne jusson a támadók kezére!

Tízével csapkodtak be a golyók. A rablók általános támadásra készültek. Ablakok, törtek csörömpölve, szítává lőtt bútorok recscentek és a Lord öngyújtójával az ötpecsétes boríték felé közeledett, hogy elégesse. Brandes tartotta.

Evelyn halálsápadtan állt a falnái, kezében a Browninggal. A feje mellett, a gyógyszeres szekrényt áttörte egy golyó. Nem vette észre. A borítékra bámult fájo szívvel. Hát ez is megsemmisül. És ők is, mind! Hiába volt az egész . . .

De mielőtt az öngyújtó lángralobbant volna, hatalmas sortűz ropogott kint és kürt harsant fel a közelben!

Egy szakasz vad szpáhi érkezett, élükön egy szelíd szerkesztő, a nyakában bőrzacskóval.

11.

A reggeli lapok már közölték Miss Evelyn Weston Londonból beszerzett fényképeit. Holler

szerkesztőnek egy darab sült hal nyomban a légszűrőjébe ment és kishíjján megfulladt.

Egek! Hiszen ez Lady Bannister!

Macskát! Lady Bannister nemzetközi hírszerző!!

Úgyan kérem . . . !

Betörő és gyilkos? . . . Nevetséges! . . . De hiszen . . . Várjuk csak . . . ! A rablás estéjén jelent meg olyan tépetten és sárosan . . . És . . . Hohó! Lyonban a repülőgép . . . Mikor a Lord meglátta az újságot . . . És nézd csak! Miért öltözött ez a pedáns Lord munkanélküli tiroli énekesnek? És ez még semmi. De miért nem tűnt fel neki, Hollernek az, hogy a Királyi Akadémia tagja és a Nobel-díj esedékes jelöltje, vidéki gazdálkodók ízléséhez mértén is, meglepően dús pamacsot hord a kalapja mellett?

Mikor viselt a Lord pamacsot? Még hozzá ilyen tömöttet?!

Mit lehet itt tenni? Szent meggyőződése, hogy Evelyn Weston azonos azzal a hölgygel, akit ő lady Bannisternek ismert. De ha tízezer az egyhez, mégis téved? Okos légy Holler! Vigyázz! Nagyon vigyázz!

Utána kell menni . . . Hová is? Mahrbuk oázisba! Illetve először elmegy Lord Bannisterhez.

Lord Bannisternél megtudta, hogy a ház ura egy vendége és egy hölgy társaságában elutazott. Az új inas nem tudta megmondani, hogy a hölgy felesége-e a Lordnak, vagy nem.

— Nézze barátom, — mondta idegesen Holler, — maga ismerős itt Marokkóban. Szerezzen nekem gyorsan húsz megbízható embert, akik velem jönnek Mahrbuk oázisba. A gazdája után akarok menni, azt hiszem veszélyben van. Tessék ötszáz frank előlegre.

Az inas egy órán belül összeállította a karavánt, vezetővel, vízhordóval és élelmiszerrel együtt.

És ő is velük tartott. Így. Most szépen a saját szakállára kezd nyomozni.

Fő kérdések: Ki az Münster, akit a hölgy keresett? Azonos-e Lady Bannister Evelyn Westonnal és ha igen mi köze van az egészhez a Lordnak? Ha a hölgy valóban kémnő, akkor ő a cimboráival együtt lefüleli. Hatalmas szenzáció! Ha nem kémnő, akkor egyszerűen csak meglátogatja Mahrbuk oázist, amihez joga van. Ezzel még nem történt blamázs. Jelenteni a rendőrségnek? Ugyan kérem! Egy londoni szerkesztő előbb magának süti meg a pecsenyét, azután jöhetnek az urak a jegyzőkönyveikkel.

És mert a kóbor szerkesztőkre külön örangyal vigyáz, a régi latin város romjainál, a sivatagban találkozott egy szpáhiosztaggal. Nézd csak a feketék tisztjét! Hiszen ez Villiers hadnagy, akit jól ismer! A riff háború alatt a sajtófőhadiszálláshoz volt beosztva . . .

— Halló Holler! — üdvözölte a hadnagy. — Úgy néz ki, mint egy igazi beduin a Follies Bergères legújabb revüjéből.

— Adj Isten Villiers! Mit keres maga egy ilyen latin városban, ahol már ezer év óta nem működnek a lokálok és nem szól a jazz?

— Örjárat pajtás! Negyvennyolc órás őrszolgálat. Maga merre tart?

— A Mahrbuk oázisba megyek. Most szabadságon vagyok és mindenhová ellátogatok, ahol semmi dolgom.

— Várjon! Hadd legyen az angol sajtónak díszkísérete. Estig együtt mehetünk. Elkísérem a sivatagi kútig.

Beesteledett. De a hadnagy nem tért vissza. Azután már tevéhalálában kísérte tovább Hollert a szpáhiosztag, mert a tiszt jól értette a Morse jeleket.

Közben rátaláltak Eddy Rancingra. Ezt né-

hány arab és a Lord inasával visszavitték Marokkóba és a szpáhik, élükön az elgyötört Hollerrel, vad iramban siettek Mahrbuk felé.

Idejében értek oda.

Gordon, az orvos és Corned-Beef áldozatul estek az első sortűznek. A többieket Adamsszal együtt megbilincseltek. Rainer még mindig olyan bűdös volt, hogy nem lehetett kihallgatni. Rezignáltan mondta, miközben megkötötték a csuklóját:

— Ilyen hamar, még egyszer sem teljesült kívánságom. Egész nap az volt a vágyam, hogy csak még egyszer megmaradhassak hosszabb ideig, hűs helyen. Azt hiszem, most majd nem panaszkodhatom.

Úgy is lett.

12.

A Lord először életében mondta őszintén azt, amit már annyiszor mondott, minden meggyőződés nélkül:

— Örvendek, kedves Holler, hogy látom!

A szerkesztő szemeit forgatta és hörgött:

— Szerezzen nekem valami savanyut enni . . . Micsoda hullámos teve . . . ! Sokszor úgy éreztem, elmerülök a két púpja között — és síri hangon hörgötte. — Uborkát!

Közben a tiszt érintkezésbe lépett a főhadiszállással. A főhadiszállás az angol követséggel. Beszért a vonalon Münster közlegény és lord Banister is.

Azután megindult a menet vissza Marokkóba. Elöl a lord, az öccsével, Evelyn a táskájával és Holler, aki időközben ellátta magát a szükséges mennyiségű uborkával. Azt már tudta, hogy a szokott szerencséjével ismét kifogta egyikét az ő csodálatos szenzációinak. A lord megígérte, hogy rövidesen közli vele mindazt, ami a nyilvánosság

előtt szellőztethető és kezét adott rá, hogy Holler fogja először megírni.

Igy is lett és Holler népszerűsége hihetetlenül emelkedett.

. . . Ismét ott voltak a lord villájának szalónjában. A házat, mintegy véletlenül, sétálgató szpá-hik vették körül. Folyt a rablók kihallgatása. Jöttek, mentek a telefonüzenetek és egy katonai ügyész felkereste Evelynt is. A leány szerepe először tisztázódott, azután külön dicsfényt kapott. De Evelyn fáradtan és csüggedten ült a lord londoni módra berendezett szalonjában, amelyben még egy Afrikában szokatlan kandalló is fokozta a lakás európai illúzióját. Evelyn fáradt volt és szomorú.

Mennyi szenvedésen ment keresztül. És most...

— Átkozott história . . . — mondta szomorúan a lord.

— Miféle história? — szaglászott Holler.

— Semmi, semmi . . . — mondta Bannister.

— Elveszett a borotválókészletem, kis díszes doboz . . . Nagyon elszomorít . . . Ott szokott állni a kandallón és . . .

Kinyújtott keze úgy maradt, ahogy futó gesztussal a kandalló felé mutatott és a szája is mozdulatlanul nyitva volt. Mindannyian a levegőben megdermedt, kinyuló kar irányába néztek.

A kandalló párkányán ott guggolt egy zomán-cos dobozon, lehajtott fővel, az „Álmodó Buddha“.

Mintegy hipnotizáltan indultak el feléje; a lord, Evelyn és Brandes. Először Bannister kezébe került.

Álltak.

— De hisz ez az ön borotvája, sir! — kiáltotta Holler. — Ott találtuk meg a nyitott neszeszere mellett, ahol azt a fiatalembert szedtük fel. Szem-melláthatólag pompás löncsöt rendezett az ön toalett-készletéből. A maga neszeszere mentette meg az életét és azután ő a lámpával megmentett mind-

annyiunkat. Az inasa szállította haza az ifjút és természetesen mindent hazahozott, amit ez az úr nem vett fel a menü kártyájára. Megjegyzem, hogy én csak a timsóért kezeskedem.

De Hollert nem hallgatta senki. A hat csillogó szem a Buddhára meredt. Ez mentette meg valamennyiőjüket!

De mit várjon egy keleti próféta cserében azért, ha csodát tesz? Hálát? Egy példaebeszed szerint még a saját hazájában sem. Tudomásul vették, hogy csodát tett értük, azután . . .

Azután teljes erőből a földhözvágták, hogy összetört!

A Buddha sorsa beteljesedett. Ott feküdt darabokban!

Ahogy az öreg fegyenc agóniájában megáldmodta, a széthullott bálvány fejéből napvilágra került a gyémánt! Miután kissé megdörzsölték, lehullott róla a rátapadt agyag, amitől teljes mesebeli díszében sziporkázott és mindhárman ugyanazzal az áhítatos, hipnotizált tekintettel meredtek rá, amellyel egykor Jim Hogan csodálta meg, miután Radzovil herceg egy úri gesztussal átnyujtotta.

13.

Fél napon át folytak a sürgős telefonbeszélgetések Marokkó—Páris, London—Páris—Marokkó között. A francia-angol szoros katonai együttműködés, épp olyan életbevágóvá tette az ügyet Páris számára, mint amilyen hallatlanul fontos volt Londonnak. A beszélgetések eredményeképpen egy bizonyos Münster nevű légionistát a katonaeorvos, sebesülése következtében szolgálatképtelennek nyilvánított és a közlegény azonnal leszerelt. Még aznap Londonba repült és aktatáskájá-

ban egy sárga borítékot vitt, amely öt pecséttel volt lezárva.

A francia lapok, az első oldalon foglalkoztak Miss Weston személyével, igen magasztaló formában. Miss Weston élete kockáztatásával mentett meg egy pótolhatatlanul fontos katonai okiratot és mialatt a francia rendőrség üldözte, a hölgy sértetlenül juttatta el ezt a bizonyos írást a hatóságokhoz, a legilletékesebb kezekbe. Miss Weston és az időközben eltűnt Wilmington vallomásából kiderült továbbá a kémkedéssel gyanúsított Brandes hadnagy ártatlansága is.

A lakásában meggyilkolt Wilmington cselszövésének esett áldozatul annakidején. Ugyanígy vallott a sivatagban fogjul ejtett Adams nevű, régóta keresett, veszedelmes kém is. Miss Weston bebizonyította tanukkal és hiteles okiratokkal, hogy jogos örökségéért járt az áldozatul esett Wilmington lakásában. Az angol haditörvényszék összeült, hogy az időközben önként jelentkezett Brandes hadnagy ügyét letárgyalja és ez a tárgyalás előreláthatólag a gyanúsított teljes rehabilitálásával fog végződni.

14.

A park egy hűs zugában álldogáltak együtt kissé tanácstalanul Evelyn és a lord. Már régen állottak itt mindenféle közömbös dologról beszélgetve, miközben mind a ketten másra gondoltak.

Egymásra.

Végül is a lord köszörült egyet a torkán és így szólt:

— Meg tud nekem bocsájtani?

— Nem tehetem.

Hm . . . „ezt jól visszakaptam“, gondolta a lord és nem tudott mit mondani.

— Nem jut eszébe, — szólt végül, — hogy

lyen községben akartam megszállni azon a bizonyos éjszakán? Szeretném visszaküldeni a vendéglős hálokabátját. Szegény, talán nélkülözi.

— Adját nekem, hazafelé útbaejtem a fogadót. La Rochelle-nek hívták a községet. Nem felejttem el soha. Ez biztos.

— Mondja, miért nem tud megbocsájtani nekem? Ez igazán rideg eljárás egy ifjú hölgy részéről.

— Nem bocsájthatok meg, mert nem haragszom magára Henry. Ugy-e megengedi, hogy Holler távollétében is így szólítsam?

— Szívesebben ajándékoznám meg a vezetékeveimmel . . . hm . . . nem gondolja? Azt hiszem, hüvös van. Vagyis . . . — Ölordsága rendkívül zavarban volt. De ez a zavar lassan felengedett, miután Evelyn mindkét kezét a vállára tette. Azután egymás szemébe néztek kíváncsian, sokáig . . .

15.

Eddy Rancing járt a legjobban. Elsősorban megkomolyodott. Azután ünnepelték, mint a Mahrbuk oázis elleni támadás zseniális mentőangyalát. A Barcos-Moravecz cég ötezer fontot fizetett a sztoriért, amelyben Eddy közölte az egész világgal, hogy életét kizárólag az enyhén szagosított Dandy szájvíznek köszönhette. „Sivatagban nélkülözhetetlen!” Mr. Rancing külön nyilatkozott a „Dandy“-féle vitaminos krém magas tápértékéről is.

Afrikában maradt, mint Bannister titkára.

És ezt jól tette!

London uccáin ugyanis gyakorta keltett fel-tűnést egy kifogástalanul öltözött ősz úr, aki állandóan duplacsövű vadászfegyverrel járt és úgy látszott, keres valakit a járókelők között. Ez az úr Eddy Rancingot kereste.

Mr. Arthur Rancing volt, az az úr. Egy viha-

ros éjszakán menekült Mügli am Seeből, poggyászáinak hátrahagyásával és Gréte azóta egyre visszavárja, macskáik körében.

16.

Valamennyien Lord Bannister lakásán voltak együtt, aki fiatal feleségével alig huszonnégy óráig érkezett haza a nászútról. Jelen volt a rehabilitált Brandes hadnagy is és Mrs. Weston szintén megjelent. Öreg napjaira végre tökéletes boldognak érezte magát. De nem hiányzott Mr. Bradford sem, tekintélyének és józan ítélőképességének teljes súlyával.

Elsősorban valamennyien megállapították magukban, hogy Evelyn a világ legszebb asszonya. Lord Bannister még e megállapításnál is egy fokkal szebbnek látta a feleségét.

Újra és újra elmondták a csodálatos kaland minden részletét, vidámak és szomorúak voltak közben, de alapjában véve igen boldogok.

— Milyen furcsa, — mondta Westonné, — mennyi apró körülménynek kellett találkozni, hogy mindez így történjen, mint ahogy történt.

— És mi célból? Hol van a filozófus, aki megfelel erre? — kérdezte Brandes hadnagy tünődve.

— Én orvos vagyok, — felelte Bannister és Evelynre nézett. — De van a családban egy kitűnő bölcész, aki bizonyára meg tud felelni erre a kérdésre.

Mr. Bradford úgy vélte, hogy reá vonatkozik a célzás és lassan, elmélyülten így szólt:

— Az életünk olyan, mint egy nyári ruha mellénye: rövid és céltalan.

Vége.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Legközelebb

MEGJELENIK

A NOVA
*Kalandos
regénye*